Joan J. Domning

FASCINAȚIE

„Un încîntător roman de dragoste..."

Editura MIRON

Lathi's Apple

by Joan J. Domning

© copyright 1994

by Joan J. Domning

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin Editurii **MIRON.**

© copyright grafică Editura MIRON

©
LOVESWEPT and the wave design
are registered trademarks of Bantam Books, a
Division of Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office
and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in
cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

Loveswept

Joan J. Domning

Fascinație

Traducere de Mariana Costescu

Editura MIRON

București - 1994

ISBN 973-95057-3-9

Capitolul 1

Laurian Bryant trase adînc aer în piept şi bătu la uşa din față a casei lui Keska Lathi. Cele trei lovituri sunară strident în liniştea ce domnea peste ținut. Singurele zgomote ce se puteau auzi erau zumzetul albinelor, ciripitul păsărilor şi duduitul unui tractor din depărtare.

Aşteptînd, Laurian se întrebă mirată ce l-ar fi putut determina pe Keska Lathi, un violonist de prestigiu, ajuns în vîrful carierei sale, să renunțe la faimă şi avere şi să se retragă în această livadă cu meri, chiar dacă trebuia să recunoască că împrejurimile erau încîntătoare.

Frumoasa casă de țară, mare, albă, avea trei lucarne deasupra unei ample verande, iar pajiştea ce o împrejmuia era foarte bine îngrijită. Straturile de flori erau strălucitoare, cu narcise galbene şi un minunat curcubeu de lalele.

Respirînd adînc, ea simți mireasma fermecătoare a

merilor înfloriți din livada ce se întindea între casă şi dealurile de coastă ale Californiei de Nord, la vest. O vale rustică pornea din fața casei. În depărtare se zărea oraşul Santa Rosa.

După cîteva momente uşa se deschise şi în prag apăru un bărbat trecut de şaizeci de ani ce-i aruncă lui Laurian o privire rece şi arogantă. Vocea lui era departe de a fi primitoare.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Aş dori să vorbesc cu domnul Lathi, dacă se poate.

– Pot să vă întreb de ce, doamnă?

Tonul lui era atît de sever încît i se păru că era posibil să-i trîntească uşa în nas în orice moment, aşa că îi răspunse repede şi concis.

– Numele meu este Laurian Bryant. Sînt cu Tabăra muzicală Bryant, o tabără pentru tinerii muzicieni talentați aflată nu departe de aici, pe Russian River. Aş dori să vorbesc cu domnul Lathi despre un concert de binefacere pe care-l organizăm în fiecare an în luna august. Ne-am gîndit că poate ar fi interesat să interpreteze la vioară în concertul nostru, anul acesta. Este pentru o cauză bună.

Privirea bătrînului se plimba discret pe fața lui Laurian, cercetîndu-i ochii căprui-închis, fața ovală, mai mult în formă de inimă, cu pometi impresionanți şi nasul în vînt. Părul negru şi bogat îi era strîns în vîrful capului şi era prins cu o agrafă. Efectul total putea fi evaluat la mai mult decît frumos.

O sclipire uşoară, de un interes calculat, dar care nu avea nimic comun cu vreo atracție fizică, atenuă

răceala din privirea bărbatului.

– Domnul Lathi nu primeşte niciodată musafiri neanunțați.

– Aş fi sunat să fixez o întîlnire, explică Laurian, dar domnul Lathi are număr de telefon neinformabil. Totuşi sînt sigură că va fi interesat de acest concert. Pot să vorbesc cu el, vă rog?

– Eu sînt George Miller, impresarul domnului Lathi. Cred că pot să răspund în numele lui. Făcînd o pauză, aruncă o privire scurtă, introspectivă asupra făpturii delicate din fața lui, asupra rochiei elegante, verde-pal, cu care era îmbrăcată. Un aer de profundă cugetare îi străbătu fața şi adăugă cu părere de rău. Keska Lathi nu va mai interpreta la vioară niciodată în fața publicului. Pentru nici un motiv.

– Dacă mi-ați permite să vorbesc cu el, domnule Miller, poate aş putea să-l conving să facă o excepție pentru tinerii noştri muzicieni. Laurian nu avea de gînd să fie alungată de la uşă fără a sta de vorbă personal cu Keska Lathi.

În fața atitudinii ei hotărîte, un licăr de amuzament se ivi în ochii lui George Miller. Era ceva ca un fel de provocare în tonul lui cînd îi spuse:

– Domnul Lathi este ocupat în acest moment. Este antrenat în nişte afaceri legate de fermă.

– Voi aştepta pînă va fi liber.

– Va fi ocupat cel puțin o oră.

– Nu-i nimic. Trebuie să vorbesc cu domnul Lathi.

Cu o uşoară înclinare a capului, George Miller se trase deoparte făcîndu-i loc lui Laurian să intre în casă. O conduse într-o cameră de zi unde o invită să

se aşeze pe un scaun elegant acoperit cu bocart bleu cu argintiu.

– Doriți ceva răcoritor? Cafea sau ceai? Sau poate un cocktail?

Era aproape patru după-amiaza şi stomacul lui Laurian dădea semne de nervozitate, cerîndu-şi drepturile.

– Nu, mulțumesc. Nimic. Ea ezită, apoi încercă să lege o conversație. Măiestria domnului Lathi în execuțiile la vioară stîrneşte veneraţie. Trebuie să fie un om fascinant. Cred că dumneavoastră îl cunoaşteți foarte bine.

– Fascinant, da, spuse Miller, strîmbînd din nas. Îl cunosc mai bine ca oricine. Sîntem asociați de cînd a venit din Finlanda în Statele Unite.

– Ce fel de om este?

– Nimeni nu-l poate descrie pe Keska Lathi, spuse el zîmbind uşor. Sînt sigur că vă veți forma o părere proprie dacă o să fie de acord să vorbească cu dumneavoastră. Sînt însă aproape sigur că va refuza, trebuie să înțelegeți.

– Înțeleg. Pot doar să sper.

– Trebuie să vă părăsesc acum, doamnă, spuse George Miller. Îndreptîndu-se spre uşă, el îi aruncă lui Laurian aceeaşi privire, în care se putea zări o scurtă licărire de amuzament, atît de neobişnuită pe figura lui arogantă, apoi dispăru.

Laurian suspină, simțind cum îi creşte teama cu fiecare minut de şedere în acea cameră minunat decorată.

Privi în jur, admirînd mesele din lemn scump, fru-

mos lustruite, tapiseria aleasă, elegantul covor persan şi picturile originale.

Cum timpul se scurgea foarte încet, dorința lui Laurian de a se afla în orice alt loc creştea tot mai mult. Nu a fost ideea ei de a veni aici la fermă pentru a-l vizita pe Keska Lathi.

Unchiul ei, Jules Bryant şi conducerea taberei muzicale i-au încredințat ei misiunea, explicîndu-i că la cei treizeci şi unu de ani ai ei, Laurian era cea mai tînără şi atractivă femeie din Tabăra Bryant.

Se gîndiseră că, Keska Lathi este, întîi de toate, bărbat şi era posibil să răspundă cu mai multă solicitudine dacă ea îi va cere să evolueze în concertul de binefacere.

Ea a acceptat, în final datorită dragostei pentru elevii talentați din Tabăra Bryant care urmau să beneficieze de performanța lui Keska Lathi, cît şi datorită recunoştinței față de unchiul Jules, care făcuse atît de multe pentru ea, în trecut.

Laurian se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe cu paşi mărunți prin încăpere. Ideea ca ea să-l seducă pe Keska Lathi şi să-l determine să interpreteze la vioară în acest concert a fost ridicolă, îşi spuse; ea nu era nici foarte atractivă şi nici nu ştia nimic despre cochetărie. Era expertă numai în execuțiile la violoncel, de care era îndrăgostită, şi în cunoştințele ei de muzică clasică.

Plimbîndu-se neliniştită prin camera de zi observă două uşi duble, cu canaturi din sticlă, întredeschise. După ce aruncă o privire curioasă printr-o mică deschizătură, respirația i se acceleră şi nu rezistă tentației

de a le deschide şi mai mult, descoperind un mare şi liniştit studio muzical.

Draperiile de la ferestre erau trase, dînd camerei un aspect întunecos, de muzeu. Un enorm pian cu coadă ocupa aproape trei sferturi din încăpere. Pereţii erau acoperiţi cu etajere cu geamuri, pline cu cărţi şi partituri muzicale.

Dar Laurian nu vedea nimic altceva decît vioara şi arcuşul puse pe o masă. Un stativ pentru partituri şi un scaun erau aşezate lîngă instrument, ca şi cum muzicianul tocmai ieşise din încăpere.

În mod sigur Keska Lathi cîntă la vioară în acest studio, se gîndi Laurian. Asta înseamnă că el nu a renunţat definitiv la muzică cînd s-a retras din faţa publicului.

Aruncînd pe furiş o privire spre hol, Laurian îşi mări atenţia, ciulind urechile. În casă nu se auzea nici un zgomot. În vîrful picioarelor, păşi în studio şi se aşeză în faţa viorii.

Chiar şi în întunericul din cameră, strălucirea lemnului de bună calitate împrăştia fascicule de lumină aurie. Elegantul instrument îşi aştepta parcă, în linişte, arcuşul. Ochii lui Laurian îi mîngîiau forma cu veneraţie.

Pe perete, deasupra mesei, erau expuse trofeele succeselor lui Keska Lathi: medalii de aur şi argint, montate pe panglici de satin şi autografe.

Laurian se întrebă din nou de ce un atît de talentat şi prestigios virtuoz al viorii s-a retras din faţa publicului.

Din ziare aflase că nu are decît treizeci şi nouă de

ani, deci jumătate din viața lui era irosită dacă nu va reveni.

Laurian se uită curioasă la o fotografie înrămată a lui Keska Lathi, în alb şi negru. Nobil şi rezervat, el îşi ținea vioara în mîinile lungi şi zvelte.

Era subțirel, deşi bine făcut şi lat în umeri, cu păr frumos, uşor ondulat, ce încadra fruntea înaltă şi cizelată a unei figuri aristocratice. Nu era ceea se cheamă un bărbat frumos, se gîndi Laurian, dar era deosebit de distins şi sigur de sine. Inima i se strînse la gîndul că va trebui să-l întîlnească.

Ştiind că nu trebuia să fie găsită în camera personală a lui Keska Lathi, înainte de a o părăsi, Laurian simți nevoia să atingă minunata vioară. Cariera ei ca violoncelistă fusese o dezamăgire.

Poate aşa, esența geniului lui Kaska Lathi va pătrunde în ea prin vîrful degetelor ei, se gîndi. Întinzînd mîna cu sfială, atinse uşor prețiosul instrument.

Mîna îi sări de pe vioară aproape instantaneu şi se înfioră toată, cuprinsă de un sentiment de vinovăție, cînd o voce stridentă şi dezaprobatoare rupse liniştea.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Întorcîndu-se, Laurian deschise gura gata să-şi ceară scuze.

Dar bărbatul care stătea în fața ei era un simplu muncitor, îmbrăcat într-o pereche de blugi prăfuiți ce-i cădeau mai jos de talie pe coapsele svelte, foarte bine mulați pe un pelvis proeminent.

O cămaşă de lucru albastră îi atîrna descheiată peste pieptul musculos şi lucind de transpirație. O şapcă a echipei de baseball *New York Yankees,* îi era

trasă pe frunte, iar ochii îi străluceau în umbra cozorocului în timp ce o studia, aşteptînd o explicaţie.

Înălţîndu-şi bărbia cu semeţie ca şi cum ar fi avut toate drepturile să se afle acolo, Laurian spuse:

– Îl aştept pe Keska Lathi.

La tonul hotărît din vocea ei muncitorul îşi ridică sprîncenele cu interes şi-i studie fiecare detaliu. De la părul negru, bogat, strîns într-un coc şi buzele pline şi frumos arcuite privirea îi coborî cercetătoare spre trupul zvelt cu forme bine conturate, spre gleznele subţiri şi pantofii cu tocuri înalte.

Ridicîndu-şi apoi privirea spre faţa ei, spuse cu o voce plăcută, dar care suna mai mult a provocare:

– Sînt Keska Lathi.

– Keska Lathi, violonistul? întrebă neîncrezătoare, uitîndu-se uimită la cămaşa lui prăfuită şi udă de transpiraţie şi la mănuşile murdare din piele de pe mîini.

– Keska Lathi, fermierul.

– Trebuie să fie o greşeală, spuse Laurian ezitînd. Mai există şi un alt Keska Lathi?

El schiţă un zîmbet amuzat.

– Tu crezi că e posibil să existe doi bărbaţi cu numele de Keska Lathi?

– Eu nu cred, dar aşa se pare, consimţi ea, neputîndu-şi imagina bărbatul din faţa ei, ce părea că abia s-a rupt de o viaţă primitivă ca fiind distinsul violonist din fotografie.

Deodată Laurian realiză unde se afla – în studioul personal al lui Keska Lathi. Neavînd nici un motiv serios pentru a se afla acolo, în faţa preţioasei lui viori, îşi ridică bărbia şi se îndreptă spre uşile duble.

O senzație plăcută de stînjeneală îi cuprinse, cînd ea trecu pe lîngă el. Luînd o poziție de apărare, ea se opri în mijlocul camerei de zi şi se întoarse către el cu teamă.

Închizînd uşile cu fermitate, Keska Lathi o urmă, oprindu-se în fața ei.

– George m-a sfătuit să stau de vorbă cu tine, spuse studiind-o cu curiozitate.

Acum Laurian putea să-i vadă bine ochii, a căror intensitate îi invadă întreaga ființă. Încadrați de gene lungi şi negre, ochii lui păreau a fi de culoarea argintului vechi, în lumina razelor de soare ce inundaseră încăperea. Sprîncenele negre şi groase, frumos arcuite, iar atunci cînd se împreunau îi trădau un puternic simț al umorului.

Privirea lui intensă şi foarte caldă emana o puternică masculinitate ce o făcea să reacționeze cu tot corpul.

– Voiai să vorbeşti cu Keska Lathi? o întrebă el, străpungînd-o cu o privire plină de amuzament.

Laurian încerca să-şi întoarcă gîndurile înapoi la misiunea ei.

– Da, voiam să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Lathi... Eu... eu doresc să, se bîlbîi ea. Eu am venit să...

– Te rog ia loc, o invită el arătîndu-i o mică canapea pentru două persoane, cu mîna înmănuşată şi murdară de noroi. Poate te vei simți mai bine. În ochi îi apăru un licăr de interes, iar pe buze i se ivi binecunoscutul zîmbet, privind-o cum îşi trăgea nervoasă fusta peste genunchi, după ce se aşeză.

Înălțîndu-şi bărbia, ea începu să vorbească cu demnitate:

– Mă numesc Laurian Bryant şi sînt unul din asociații Tabărei muzicale.

– Laurian, repetă Keska, savurîndu-i numele. Dîndu-şi mănuşile jos, le puse pe o măsuță pentru cafea şi se aşeză lîngă ea. Privind-o direct în față, murmură. Laurian... Laurian... Laurian. Un nume minunat pentru o femeie atît de frumoasă.

Cu vorba încă pe buzele îndredeschise, ea se uita curioasă la figura lui, la forma pometților, la gura senzuală, la privirea provocatoare din ochii lui strălucitori. Încrucişîndu-şi picioarele neliniştită, continuă.

– Tabăra muzicală Bryant care este situată...

– Pe Russian River, i-o tăie scurt. Laurian Bryant, tu ai ceva unic şi magic cu care mi-ai cucerit impresarul, pe George Miller.

– Ooo?

Apropiindu-se de ea, el îşi sprijini brațul pe spătarul canapelei, chiar deasupra umerilor ei.

– El m-a sfătuit să fiu eu însumi, să renunț la primitivism. Keska Lathi se aplecă uşor spre ea.

Fascinată de jocul de lumini din ochii lui minunați, Laurian se depărtă puțin de el şi-l întrebă:

– Eşti deseori aşa?

– Întotdeauna, răspunse cu o voce caldă, punîndu-şi celălalt cot pe genunchi şi sprijinindu-şi bărbia cu podul palmei pentru a o privi direct în ochi.

– Ar trebui să-i fiu recunoscătoare lui George pentru sfatul pe care ți l-a dat.

– Nu te grăbi. Nu am promis nimic. Tonul moale,

accentul măsurat din vocea lui, împrumutau cuvintelor sale o blîndețe înşelătoare.

Laurian se simțea stînjenită. Dorea ca totul să se sfîrşească odată. Fusese o nebună acceptînd să vină aici să vorbească cu acest bărbat.

Şi acum nu ştia cum s-o scoată la capăt. Suspinînd adînc, spuse cu o privire plină de regret.

– Dacă asta înseamnă a fi tu însuți, atunci sper că George are ceva influență asupra ta.

– Nimeni nu-l influențează pe Keska Lathi, şopti el.

– Nu fac presupuneri. Ea aruncă o privire scurtă ochilor lui blînzi, apoi reveni asupra problemei pentru care se afla acolo.

– Tabăra muzicală Bryant găzduieşte tineri muzicieni talentați...

– Eşti foarte serioasă pentru o femeie atît de atrăgătoare, interveni el, scoțîndu-şi şapca de baseball de pe cap. O claie de păr castaniu-deschis îi căzu în dezordine pe fruntea înaltă şi arsă de soare.

Încurcată, Laurian îşi trecu privirea peste părul lui ondulat, apoi în jos peste umerii lați unde, în pliurile mînecilor de la cămaşă, erau prinse cîteva petale de flori de măr. Doar o scurtă privire aruncată asupra torsului său dezgolit a fost suficientă pentru a-i observa pieptul tare şi musculos acoperit cu păr negru şi creț şi pielea netedă şi bronzată. Nu era musculos ca un erou al serialelor de televiziune, dar o anume finețe a trăsăturilor şi formelor sale suple o tulbura.

Făcîndu-şi curaj, Laurian începu din nou.

– Ceea ce doresc să întreb...

– Pe Keska Lathi îl fascinează sensibilitatea şi se-

riozitatea unei femei, spuse cu o voce catifelată. Pe tine te înconjoară o aură de mister amăgitor cu adîncimi nebănuite.

Laurian ştia că nu vorbea serios ci, pur şi simplu, din motive numai de el cunoscute, era sarcastic cu ea. Dar accentul lui finlandez îi provoca un tremur în întreaga fiinţă, iar faptul că vorbea despre el însuşi la persoana a treia crea o atmosferă tulburătoare.

Dorindu-şi să fie cît mai departe de acel loc, Laurian se uita pe fereastră la maşina ei, parcată în grădina din faţa casei. Inspirînd adînc îşi întoarse privirea disperată spre Keska Lathi.

– Elevii noştri sînt tineri talentaţi...

– Vorbeşte-mi despre Laurian Bryant. Ce mister ascunde în adîncul fiinţei ei. Ochii lui o cercetau îmbietor.

– Nici unul, exclamă ea, ridicînd vocea.

– Pari încordată. Poate dacă ţi-aş oferi un pahar cu vin te vei simţi mai liniştită, spuse el ridicîndu-se.

– Nu! Serios. Nu este necesar, domnule Lathi, protestă Laurian fără succes, în timp ce el se deplasa elegant şi degajat spre o comodă aflată în partea cealaltă a camerei.

Cînd se întoarse lîngă ea, Keska ţinea în mîini o carafă şi două pahare din cristal. Aşeză paharele pe măsuţa pentru cafea şi turnă din carafă într-unul din ele un lichid negru, ciudat, pe care i-l oferi.

– Încearcă asta, dragă Laurian.

Luînd paharul, se uită suspicioasă la conţinutul purpuriu-închis, îl ridică şi sorbi. Cînd vinul veni în contact cu limba, ochii ei negri se deschiseră larg.

Simțindu-i gustul îşi înăbuşi reacția de şoc şi cu mult curaj reuşi să-l înghită fără a se strîmba. Ochii i se umplură de lacrimi.

Keska Lathi se aşează lîngă Laurian şi gustă şi el din paharul lui.

– Acest vin este făcut de mine, din ultima recoltă de mure, spuse ridicînd paharul şi privind printre gene lichidul colorat. Are un buchet minunat, eşti de acord?

Pentru unchiul Jules, care a fost întotdeauna alături de ea, pentru tabăra muzicală la care ținea atît de mult, Laurian se forță să zîmbească.

– Este teribil.

Apoi, cu simțul datoriei, duse din nou paharul la gură în timp ce el o urmărea.

A doua înghițitură alunecă mult mai uşor căci limba şi gîtul ei erau amorțite de la primul contact cu vinul tare.

Cînd aceasta ajunse în stomac, o căldură plăcută o invadă, dîndu-i exact atît curaj cît să poată începe din nou discuția. Era disperată să-şi formuleze cererea pentru a-l părăsi cît mai curînd pe acest bărbat care o intimida.

– Unchiul meu m-a trimis să te rog...

– Laurian, Laurian, frumoasă Laurian, o întrerupse Keska, savurîndu-i numele ca şi cum ar fi fost vinul. Laurian Bryant. Îşi puse paharul jos şi-i atinse uşor materialul verde-pal al fustei, acolo unde aceasta i se mula pe coapse. Eşti atît de proaspătă, plină de viață şi încîntătoare.

Apoi, îşi îndepărtă cu mîna petalele de flori de măr de pe cămaşa deschisă la piept, care-i aterizară, plu-

tind prin aer, pe coapse. Ridicîndu-şi sprîncenele spuse, scuzîndu-se.

– Sînt murdar, obosit şi transpirat. Keska Lathi a muncit în livadă toată ziua. N-ar trebui să stau în faţa ta în halul ăsta. Coborîndu-şi uşor privirea spre silueta ei, apreciindu-i prospeţimea, îi atinse din nou cu mîna faldurile fustei.

– N-are importanţă. Serios, spuse Laurian, urmărindu-i degetele care-i pipăiau materialul moale doar la cîţiva centimetrii de coapse. Ea era conştientă că el încerca în mod intenţionat să o pună într-o situaţie jenantă.

Era evident, Keska Lathi nici măcar nu voia să audă de concert; cum putea ea să spere că o să accepte să interpreteze în el? Dar era de datoria ei să întrebe. Disperată, mai luă o înghiţitură de vin.

– Domnule Lathi, te rog, lasă-mă să-ţi spun pentru ce am venit.

– Keska, şopti el. Te rog spune-mi Keska, frumoasa mea Laurian.

Ea se uită mirată la el şi nu-i răspunse. Înghiţitura de vin îi trecu repede din stomacul gol în vene. Cel puţin, se gîndea ea, vinul era acela care-i încălzea trupul.

Pentru cazul în care nu el era cauza, ea îşi smulse fusta dintre degetele lui şi se trase uşor de lîngă el, punînd paharul pe măsuţa pentru cafea.

Spre groaza ei, Keska se aplecă şi i-l umplu din nou pînă sus. În acel moment ei îi ieşi din minte tot ceea ce ar fi trebuit să-i spună despre tabără şi concert, tot ceea ce ar fi dorit să-i ceară.

Ridicîndu-şi sprîncenele, el îi aruncă o privire plină de admirație şi amuzament.

– Da, eşti tînără şi frumoasă, dar Keska Lathi a muncit toată ziua printre meri. Este o muncă interesantă şi plină de satisfacții, dar te oboseşte fizic.

Felul în care pronunțase cuvîntul *meri,* prelung, ca un oftat adînc, o făcu pe Laurian să zîmbească.

– Presupun că este.

Zîmbetul ei îl încurajă şi continuă meditativ.

– Am citit odată într-un articol din ziar că mirosul transpirației unui bărbat acționează ca un afrodisiac. Crezi că este aşa? Ochii lui o priveau provocator.

Ea ridică glasul.

– Domnule Lathi!

– Keska.

– Domnule Lathi. Este dezgustător. Sări în picioare şi-l privi cu ochii scînteindu-i. Mirosul pe care-l emana el era predominant de flori de măr, iarbă şi resturi de colonie; doar un iz vag de transpirație. Ea simți cum o uşoară roşeață îi invada obrajii de furie şi neputință.

– Deci, *te* stimulează, atunci? spuse el rîzînd.

– Nu înțeleg de ce George este preocupat de primitivismul tău, îi aruncă ea furioasă. Primitivismul ar fi fost de o sută de ori mai acceptabil decît grosolănia. Cred că ar fi mai bine să plec. Întorcîndu-se brusc, se îndreptă spre uşă.

Keska sări în picioare şi o prinse de braț.

– Dar ai venit să-i ceri ceva lui Keska Lathi, nu-i aşa?

– Observ că nu ai deloc intenția de a mă asculta, spuse repede uitîndu-se la degetele lungi şi bronzate

de pe brațul ei, a căror căldură simțea că o arde prin mînecile bluzei. Ia-ți mîna de pe brațul meu. Nu are nici un rost să mai rămîn.

– Dimpotrivă, intenționez să te ascult cu toată atenția, Laurian Bryant, spuse cu o voce sinceră. Dar trebuie să realizezi că este inutil să-i vorbeşti despre afaceri unui om înfometat şi obosit.

– Sînt sătulă de glumele tale stupide, spuse Laurian, eliberîndu-se brusc din mîna lui şi îndreptîndu-se spre uşă. Dar Keska o prinse de încheietură, ținînd-o strîns.

– Am terminat cu glumele. Promit. Te rog, fă-mi plăcerea de a cina cu mine. Voi face o baie, mă voi schimba, şi mă voi comporta ca un adevărat domn, dacă accepți.

Scuturînd din cap, Laurian îşi trase încheietura mîinii din strînsoarea degetelor lui.

– Nu, mulțumesc, spuse hotărîtă.

– Ai fost vreodată singură? o întrebă Keska. Ea îi aruncă o privire lungă şi plină de suspiciune, iar el continuă pe un ton moale, cu accentul lui specific finlandez. Este foarte trist să mănînci singur. Dacă mă vei onora cu prezența ta plăcută la cină, îți promit că voi fi liniştit şi-ți voi asculta cu toată atenția rugămintea pe care, se pare că eşti nerăbdătoare să mi-o adresezi.

Vinul băut îşi urmase drumul spre creierul ei, slăbindu-i rezistența şi Laurian îl privea ca prin ceață. Expresia de pe fața lui era sinceră şi dezarmantă, făcînd-o să oscileze între a rămîne la cină sau a pleca. Argumentele pentru a pleca erau evidente.

Trebuia să se gîndească la cele pentru a rămîne. Deşi nu era convinsă de sinceritatea lui, invocarea singurătății, pe care ea o cunoştea foarte bine, îi trezi simpatia.

Totodată, Laurian nu putea ignora cîştigurile substanțiale de care ar beneficia talentații ei elevi de pe urma acestui concert, avîndu-l ca solist pe Keska Lathi – dacă ar exista o cît de mică şansă ca el să accepte să interpreteze la vioară în acest concert după această melodramatică perdea de fum pe care el a ridicat-o.

Elevii erau suficient de importanți pentru ea pentru a nu pierde o şansă şi a risca totuşi cu acest bărbat atît de senzual şi tulburător.

– Dacă accept să rămîn, spuse cu fermitate, vreau să-ți fie clar că sînt doamna Laurian Bryant. Jules Bryant este unchiul soțului meu.

Soțul ei plecase de patru ani, dar era necesar să-şi ia toate precauțiunile posibile, acum cînd Keska Lathi stătea în fața ei, zîmbindu-i îmbietor.

Ea şopti suspinînd cu tristețe.

– Voi cina cu tine dacă doreşti.

– Keska Lathi doreşte, răspunse el zîmbind de plăcere.

– Vei asculta ce am să-ți spun?

– Voi asculta.

– Atunci voi rămîne *la cină.* Laurian accentuă cuvîntul *cină* pentru cazul în care el şi-ar fi imaginat ceva mai mult.

Ochii lui sclipiră.

– Voi anunța bucătarul şi mă voi schimba. Te rog ia loc şi termină-ți vinul. Nu voi sta mult.

Zîmbind ca pentru sine, Keska Lathi trecu cu grație şi eleganță pe lîngă ea şi ieşi. Ea îl urmări trecînd prin hol şi urcînd scările. Cu un oftat adînc, ridică paharul şi sorbi. Vinul negru şi tare părea slab şi anemic în comparație cu bărbatul energic cu care acceptase să-şi petreacă seara.

Ea se încruntă, fiind conştientă că trebuie să se ferească de el. Existența în viața ei a unui bărbat temperamental, soțul ei, fusese dezastruoasă. A încuraja un altul ar fi o nebunie, îşi spunea Laurian, deci această întîlnire cu Keska Lathi trebuia neapărat să rămînă impersonală şi controlată.

Ridicînd paharul, Laurian privi reflexele luminii pe cristalul fin, spunînd în gînd: Unchiule Jules, sper că apreciezi ceea ce fac pentru tine.

Apoi, uitîndu-se la uşile închise ale studioului, se întreabă din nou de ce un om ca Keska Lathi s-a izolat într-o livadă de meri.

Capitolul 2

Era trecut de şase cînd Keska Lathi reveni. Timpul şi vinul îşi făcuseră efectul şi Laurian se simțea uşor relaxată. Cînd îl văzu îi zîmbi languros, ochii negrii strălucindu-i.

Era îmbrăcat într-o cămaşă de mătase crem şi o pereche de pantaloni negri, strînşi în talie cu o curea. Fiecare centimetru din corpul său dezvăluia distincția şi rafinamentul unui artist de talie mondială.

Vigoarea trupului împrumuta mişcărilor sale grația unei feline în timp ce se deplasa pe covorul persan. Părul strălucitor i se ondulase în jurul urechilor, reflectînd lumina galbenă a lămpii.

Trecîndu-şi privirea de la paharul gol de pe masă a lui Laurian la figura ei apatică şi zîmbitoare, ochii îi scînteiară cu amuzament.

– Îl găseşti mai acceptabil acum pe Keska Lathi? o întrebă, ridicîndu-i mîna.

Apoi se aplecă încet şi-i atinse uşor dosul dege-

telor cu buzele. Ochii li se întîlniră. Atingerea lui avu asupra ei efectul unui şoc electric. Laurian îşi trase repede mîna.

Uitîndu-se stăruitor în ochii lui întunecaţi cu reflexe argintii ea repetă cu titlu de încercare.

– Acceptabil...? El arăta fantastic. Mirosul vag de transpiraţie fusese înlocuit cu un after-shave ce răspîndea un uşor parfum de lămîie, sensibilizîndu-i toate simţurile. Arăţi foarte bine, şopti ea.

– Mai doreşti vin? întrebă Keska cu un zîmbet larg.

– Doamne fereşte. Nu! Nu trebuia să fi băut nici primul pahar. Spre surprinderea ei un nod începu să i se plimbe prin gît şi ea reuşi să-l înăbuşe.

Keska rîse, o prinse de mîini şi o ridică în picioare.

– Atunci ar fi bine să luăm masa imediat.

– Cred că ar fi mai bine, fu ea de acord privindu-l cu insistenţă în timp ce se îndepărtau spre hol... Vinul tău e groaznic. Ştiai? Dacă nu ar fi fost sub influenţa vinului ea nu ar fi avut curaj să spună adevărul.

Keska dădu afirmativ din cap.

– Da, ştiu. Un zîmbet i se ivi pe buze. Există speranţa ca merele să-i aducă mai mult succes lui Keska Lathi decît vinul. Ce zici?

Obiceiul lui de a vorbi despre sine la persoana a treia, o făcu din nou să zîmbească.

– Dacă ştiai că vinul tău e atît de groaznic, de ce m-ai servit cu el?

El nu-i răspunse şi o conduse în sufragerie.

– Mă întreb cît timp mai ai de gînd să-mi intri în graţii pentru a obţine ceea ce doreşti.

– Să-ţi intru în graţii? exclamă Laurian. Încercam

doar să fiu politicoasă. Eşti imposibil, Keska Lathi.

În sufragerie, argintăria şi porțelanurile fine străluceau pe o față de masă albă ca zăpada.

Un superb buchet de lalele roşii şi lumina unui candelabru de cristal dădeau atmosferei o anumită căldură.

Keska trase un scaun şi o ajută pe Laurian să se aşeze la masă. Împingînd scaunul la loc, se aplecă uşor şi-i atinse ceafa cu buzele.

Aerul cald al respirației lui îi învălui gîtul.

– Ai dreptate, desigur, Keska Lathi este imposibil, şopti el.

Atingerea buzelor lui şi respirația lui caldă îi produseseră lui Laurian un tremur în întreg corpul şi, simțind că-şi pierde glasul, îi spuse pe un ton ridicat:

– Domnule Lathi, te rog...

Mîinile lui erau pe umerii ei în timp ce-i murmura chiar lîngă ureche, cu accentul lui finlandez.

– Domnule Lathi, te rog – ce? Te rog, nu? Sau te rog da?

Laurian făcu un gest de a se ridica dar mîinile lui o țineau pe loc. Deşi nu-l putea vedea, ea îl simțea foarte aproape, doar la cîțiva centimetri în spatele scaunului ei.

– Domnule Lathi, *nu,* spuse supărată.

– Keska.

– Ea oftă. Keska, *nu.* Sunetul numelui lui pe limba ei părea exotic şi excitant.

Văzînd că s-a calmat, luă şi el loc la masă în fața ei, zîmbindu-i binevoitor.

– Cînd te-am sărutat pe gît, intențiile mele au fost

nevinovate. Voiam doar să fiu sigur că părul acela frumos şi bogat este într-adevăr al tău.

Privindu-l, Laurian îşi ridică mîna explorîndu-şi părul negru strîns în jurul capului.

Este un om schimbător, se gîndi ea, este cînd îngrijorător de senzual, cînd nervos, cînd ridicol de copilăros. Nu putu să nu-i răspundă pe un ton glumeţ.

– Uneori în Tabăra Bryant ne mai împrumutăm instrumentele unii altora, dar niciodată părul. Este în întregime al meu.

– Minunat, exclamă Keska, în timp ce agita un clopoţel de argint.

În răspuns, o femeie cu un aer de matroană, cu ochi prietenoşi şi totodată privind curioşi spre Laurian, veni să-i servească.

Ea puse pe masa, pe care se mai aflau condimente şi pîine proaspătă scoasă de la cuptor, platouri cu somon la cuptor cu garnitură de cartofi natur şi pătrunjel tăiat fin şi mazăre nouă cu sos de ciuperci.

Toate răspîndeau o aromă delicioasă şi Laurian gustă din fiecare cu poftă.

După ce femeia dispăru în bucătărie, Keska spuse:

– Trebuie să fie extraordinar cînd este liber.

Ea se uită la el întrebătoare.

– Liber?

– Părul tău. Trebuie să fie ca o manta de mătase neagră cînd este desfăcut.

El îşi plimbă privirea atentă peste umerii şi sînii ei, imaginîndu-şi părul acoperindu-i.

– Domnule Lathi, îl atenţionă ea, punînd încet furculiţa jos.

– Keska.

Luînd o figură exasperată, Laurian repetă:

– Keska, Keska, mă aşteptam ca George Miller să ia masa cu noi.

– George a preferat să ia o gustare în camera lui. Cred că a plănuit să-ți dea ocazia să faci ceva ce crede el că e neceasar.

Pentu o clipă ea îl privi supărată.

– Eşti hotărît să mă pui într-o situație dezavantajoasă, nu-i aşa?

– Numai dacă îmi dai voie, frumoasă Laurian, murmură Keska.

La început ea îi aruncă o privire încruntată, după care izbucni în rîs.

– Cred că am fost foarte cooperantă, nu-i aşa?

– Cît se poate de cooperantă, fu el de acord şi începu să rîdă.

– Atunci trebuie să mă pun în gardă, spuse ea şi-şi ridică din nou furculița. Lasă-mă să-ți vorbesc despre Tabăra Bryant.

– Aaa, nu, nu încă. Fără afaceri în timpul mesei. Asta ar putea să ne provoace ulcer. Lui Keska Lathi i-ar plăcea să-i vorbeşti despre tine, Laurian Bryant.

Ridicîndu-şi privirea spre el, ea zîmbi strîmbînd din nas.

– Cred că mi-ai provocat deja un ulcer şi apoi Laurian Bryant nu este foarte interesantă. Keska Lathi este mult mai fascinant. Vorbeşte-mi despre tine, îl îndemnă ea, clipind din ochi. Acum el o asculta pe ea vorbind despre sine la persoana a treia.

– Frumoasa Laurian este interesantă, captivantă,

spusè el, terminîndu-şi mîncarea din farfurie şl aşezînd şervetul alături. Îşi sprijini mîna de spătarul scaunului şi îşi încrucişă picioarele. Lasă-mă să ghicesc la ce instrument cînți. La unul cu coarde, da? Ai bătături la degetele de la mîna stîngă. Vioară?

Laurian se uită la pernuțele aspre de pe vîrful degetelor ei, surprinsă de spiritul lui de observație, apoi zîmbi:

– Nu mi-aş fi permis să-l concurez pe Keska Lathi la vioară. Eu cînt la violoncel.

– Cînți bine? întrebă el, ridicîndu-şi sprîncenele.

– Suficient de bine. Laurian făcu o pauză şi-l privi pentru o clipă cu un pic de invidie. Am început să iau lecții la vîrsta de şase ani şi părinții mei erau convinşi că sînt talentată, dar în mine nu exista nici o sclipire de geniu aşa că tot ce am dobîndit de pe urma violoncelului a fost experiență şi plăcere. Iarna interpretez într-o orchestră simfonică, iar vara predau elevilor din Tabăra Bryant.

Ascultînd-o, fața lui Keska deveni serioasă şi introspectivă.

– Poate că ai noroc ca această controversată sclipire de geniu nu există în tine, şopti el.

Ea se uită la el curioasă.

– Ce lucru ciudat, să-l auzi pe Keska Lathi spunînd asta.

– Poate, răspunse contemplativ, expresia lui întunecîndu-se. Uneori prea mult talent poate deveni o povară care să te subjuge, nu neapărat o virtute.

Se lăsă un moment de linişte şi Laurian aştepta nerăbdătoare ca el să continue sperînd ca în exterio-

rizarea sentimentelor lui ea să găsească răspunsul la întrebarea ce o frămînta: de ce s-a retras din viața muzicală.

– Cred că pot înțelege asta; că un talent artistic de excepție poate deveni o povară.

– Poți? o întrebă Keska, cu o privire plină de regret. Ochii lui pătrunzători păreau că-i cercetează sufletul. Ridicînd uşor din umeri, el începu din nou să o tachineze.

– Deci, cînți la violoncel, da? Pari mult prea gingaşă şi fragilă pentru un instrument aşa de gigantic.

– Mă descurc, răspunse ea zîmbind, mişcîndu-se în scaun şi schimbîndu-şi poziția celor 165 de centimetri cît măsura înălțimea trupului său subțirel şi sănătos. Sînt mult mai puternică decît par.

– Dacă această mărturisire vrea să însemne un avertisment pentru Keska Lathi, atunci el trebuie să fie foarte atent, spuse zîmbind. Doreşti desert? Ea refuză. Cafea?

El agită din nou clopoțelul de argint şi imediat dinspre bucătărie apăru femeia cu o tavă pe care se afla un serviciu de cafea.

Keska luă tava şi o invită pe Laurian în camera de zi, unde transformă într-un mic ceremonial preparatul şi servitul cafelei.

Aşezîndu-se pe canapea, ea îşi luă ceaşca cu cafea şi frişcă, urmărindu-l pe Keska cum îşi prepara propria cafea.

El îşi mişca mîinile puternice cu grație şi îndemînare.

Pe sub cămaşa de mătase şi pantalonii strîmți,

muşchii i se mişcau cu o senzualitate artistică ce contrasta puternic cu comportarea lui frivolă faţă de ea. Se întrebă dacă nu cumva această comportare era menită să protejeze vulnerabilitatea sufletului lui.

Împreună, faţa şi trupul lui trădau bărbatul de aproape patruzeci de ani. Stînd şi privindu-l, ea simţea un freamăt de dorinţă.

Sexualitatea lui era tot timpul foarte aproape de suprafaţă şi Laurian nu putea să se oprească să nu-i răspundă.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Keska ridică privirea şi-i zîmbi.

– Deci, spuse el, aşezîndu-se lîngă ea. Laurian Bryant cîntă la violoncel. Întotdeauna am apreciat tonalitatea acestui instrument ca fiind puternică şi excitantă.

Cuvintele lui păreau să-i expună propriile ei gînduri. Se simţea uşor îmbujorată în lumina palidă a lămpii.

– Într-adevăr, murmură ea evaziv.

– Într-adevăr, repetă el ca un ecou, schimbîndu-şi poziţia şi punîndu-şi picior peste picior. Materialul negru al pantalonilor i se strînse şi mai tare pe coapse. Sunetul unei viori invită la dragoste, murmură el cu accentul lui melodios, şi violoncelul răspunde.

Mesajul din privirea lui îi produse lui Laurian un fior în tot corpul şi în efortul ei de a schimba subiectul, vocea îi sună strident.

– Nu mi-ai vorbit despre Keska Lathi.

– Keska Lathi nu a auzit sfîrşitul poveştii tale. Vorbeşte-mi depre soţul tău.

Ea tresări, iritată. Își netezi nervoasă fusta.

– M-am căsătorit foarte tînără. La douăzeci de ani, pe cînd eram încă la școala de muzică. După cîțiva ani am realizat că nu voi deveni niciodată un muzician remarcabil sau o solistă. Amintirile îi întunecară privirea. A fost o decepție, poate de aceea căsătoria... Se opri brusc.

Keska aștepta să continue. Văzînd că tace, continuă el în locul ei cu o voce blîndă ce exprima durere.

– De aceea căsătoria nu a mers.

Ridicînd capul contrariată spre el, Laurian îi sesiză surîsul provocator și-și mută imediat privirea, zîmbind vinovată.

– Cred că am fost prinsă într-o cursă pe care mi-am întins-o singură, ascunzîndu-mă în spatele unui soț inexistent.

– Cînd ai pretins că ești căsătorită, spuse el cu îngîmfare, am gîndit că asta va fi o piedică în calea relațiilor noastre, avînd în vedere reacția ta față de mine. Zîmbindu-i, își puse ceașca de cafea pe masă apoi așezîndu-se din nou lîngă ea îi atinse ușor obrazul cu vîrful degetelor. Atracția ta față de mine a fost cel mai sincer și binevenit compliment pe care l-am primit vreodată, scumpă Laurian. Nu te simți stînjenită.

Parfumul lui o învăluia, iar privirea lui pătrunzătoare avea un impact aproape fizic asupra feței ei.

O simțea plimbîndu-se pe moliciunea buzelor, coborînd ușor pe despicătura fină din bărbie, topindu-se apoi în ochii ei. Ciudat, nu se simțea deloc stînjenită, doar un pic înfricoșată.

Keska Lathi sesiză în ochii ei înfruntarea dintre îngrijorare şi dorinţă.

– Cred că eşti o femeie singură care trebuie să încerce să redescopere arta de a avea încredere şi a iubi un bărbat. Vîrful degetelor lui îi trasau curba delicată a obrajilor.

După cîteva momente, Laurian realiză că rămăsese fără suflu, cu ochii aţintiţi în ochii lui argintii şi, tremurînd, trase adînc aer în piept.

Inima îi bătea cu putere, conştientă fiind că trupul ei răspundea dorinţei formelor încordate ale trupului lui aflat doar la cîţiva milimetri depărtare. Ar fi putut fi trupul ei acela care să dorească.

Atracţia dintre ei era foarte puternică, aproape irezistibilă. Trecuse atît de mult timp de cînd Laurian nu mai simţise fiorul şi bucuria de a fi îmbrăţişată şi mîngîiată de un bărbat, dar îi era teribil de teamă. Dorea să fugă, să alunge confuzia ce se ridica înlăuntrul ei, dar nu putea să se mişte.

Buzele ei de culoarea cireşei erau moi şi întredeschise. Keska se aplecă şi-şi lipi gura de a ei într-un sărut dulce. Laurian îi simţi limba fierbinte plimbîndu-se pe interiorul buzei de sus şi un val de căldură îi inundă tot trupul.

Sunetul ceşcuţei de pe farfurioara din mîna ei tremurătoare o trezi însă la realitate şi se desprinse din sărut aproape cu părere de rău.

Ridicîndu-se în picioare, făcu cîţiva paşi, se întoarse cu spatele spre Keska şi rămase aşa pînă cînd simţi că-şi recapătă o parte din controlul asupra propriului corp.

– Spune-mi ce nu este în regulă, întrebă Keska încet.

Rspirînd cu greutate, Laurian începu să vorbească sacadat, încercînd să-i explice.

– Soțul meu a fost un... A fost un pianist de concert. A fost... Ea nu-şi găsea cuvintele potrivite pentru a descrie dezamăgirea şi durerea pe care încă le mai simțea, după toți aceşti ani.

– Soțul tău a fost un muzician înflăcărat şi plin de sine, fără sensibilitatea necesară pentru a-i oferi soției sale o dragoste lipsită de egoism, spuse cu durere în glas. Asta a fost, nu?

Laurian se întoarse şi-l privi, uimită să constate că era capabil să-i citească gîndurile. Dar Keska nu se uita la ea.

El avea privirea ațintită asupra uşilor duble care-l despărțeau de vioara lui şi de muzică.

– Da, aşa a fost, spuse ea. Sînt sigură că poți înțelege de ce trebuie să mă feresc de a fi din nou rănită de o astfel de legătură.

– Da, înțeleg, spuse el aşezîndu-se mai confortabil pe canapea. Dar, am devenit mult prea serioşi, scumpa mea Laurian. Vino şi aşază-te lîngă mine şi-ți voi vorbi de Keska Lathi.

Laurian se aşeză pe un fotoliu bleu pal la cîțiva metri de el, zîmbindu-i.

– Ştiu deja destul despre Keska Lathi, ca să-mi dau seama că sînt în siguranță numai dacă stau la o anumită distanță de el.

– Sînt finlandez, ştii.

– Nici nu aş fi ghicit, cu accentul şi numele tău.

Dar, ce importanță are asta?

– Dacă finlandezii nu sînt recunoscuți pentru nimic altceva, ei sînt recunoscuți ca fiind niște firi foarte hotărîte. Odată ce ne-am pus în minte să realizăm ceva, nimic nu ne poate împiedica să ajungem la triumf. Ochii i se plimbau cercetători pe ea ca și cum tocmai ar fi gustat dintr-o victorie. Iar tu mă intrigi, dragă Laurian.

Ea aruncă o privire jinduitoare spre ușă. Se părea că, Keska avea dreptate, el putea s-o prindă în mrejele lui.

– Cred că ar fi mai bine să plec acum, spuse nehotărîtă, schițînd gestul de a se ridica.

– Ești o bună profesoară, Laurian? întrebă el deodată, schimbînd subiectul și determinînd-o din nou să se răzgîndească.

În fața tacticii lui, ea își înăbuși cu greu rîsul.

– Cred că sînt o bună profesoară.

– Ești înțelegătoare cu elevii tăi?

– Așa cred. Lui Laurian i se părea că, în sfîrșit, îl putea conduce pe Keska spre subiectul pe care îl aștepta de atîta timp: Tabăra muzicală Bryant și concertul de binefacere.

Dar el trecu brusc la un alt subiect.

– Am început lecțiile de muzică foarte devreme, la vîrsta de patru ani. Părinții mei m-au luat cu ei să ascult cîntînd un violonist și chiar dacă eram doar un băiețel am știut atunci că vioara făcea parte din mine – era sufletul meu. Un miracol, spuse el, pronunțînd cuvîntul cu exagerată ironie. Un miracol. Îi aruncă lui Laurian o privire severă ca și cum ar fi fost gata să-i

taie entuziasmul dacă figura ei ar fi exprimat aşa ceva.

Se linişti însă, cînd pe faţa ei nu zări nici o expresie.

– De-a lungul anilor, încă din fragedă copilărie, continuă el, am avut foarte mulţi profesori. Unii mai buni decît alţii. Pe una mi-o amintesc în mod special, mi-a fost profesoară cînd aveam şapte ani. Se aşeza în faţa mea cu un baston, lovindu-mă peste cap pentru a ţine ritmul, în timp ce eu mă luptam cu vioara. Nu aveam nevoie de metronom. Aveam bastonul ei.

El se lovea uşor cu linguriţa de cafea peste cap, încruntînd sprîncenele cu înverşunare şi intona:

Unu şi, doi şi, trei şi, patru şi. Unu şi...

Cînd Laurian începu să rîdă, Keska se opri uitîndu-se la ea.

– Ţi se pare nostim, nu? protestă el, apoi rîse şi adăugă: Cel puţin ea m-a învăţat să-mi concentrez atenţia, dacă nu altceva. Puteam să-mi execut piesele la vioară şi în acelaşi timp să născocesc diferite metode de a o ucide, una mai groaznică decît alta.

– Eu nu sînt o astfel de profesoară, spuse Laurian. Şi nici una dintre celelalte profesoare din Tabăra Bryant. Acum mă laşi să-ţi vorbesc despre asta?

O expresie vicleană se instală pe faţa lui şi oftă îngrijorat.

– Dacă tu simţi nevoia să-mi vorbeşti, Keska Lathi te va asculta.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, gîfîi ea uşurată. Unchiul soţului meu, Jules Bryant...

Cu o mişcare bruscă, el se aşeză drept pe canapea.

– Nu mi-ai spus ce s-a întîmplat cu soțul tău.

– Keska!

– Răspunde-mi doar la această întrebare importantă, apoi mă voi liniști, şi voi fi atent la orice îmi vei spune.

Laurian avu o ezitare, apoi spuse:

– Soțul meu a murit într-un accident de avion, acum patru ani.

El se întristă.

– Am făcut o glumă despre o poveste foarte tristă. Privirea lui deveni sincer mîhnită.

– Da, a fost o poveste tristă, admise ea încet, dar la fel a fost şi căsătoria noastră. Moartea lui m-ar fi afectat şi mai mult, dacă eu şi Andrew am fi fost fericiți.

– Îmi pare foarte rău, spuse Keska.

Considerînd că nu mai era nimic de adăugat, Laurian se întoarse la subiectul ei.

– Unchiul soțului meu, Jules Bryant, este proprietarul şi directorul unei binecunoscute şi respectate tabere muzicale, care se ocupă de tinerii între zece şi optsprezece ani, deosebit de talentați: Ei vin din toată țara şi sînt toți muzicieni dotați.

Făcînd o scurtă pauză, Laurian se uită la figura atentă a lui Keska care o privea pe sub sprîncene, fără a face vreun comentariu.

– Noi le predăm lecții intensive de muzică, continuă ea, individual sau în grup, cu profesori de cea mai înaltă calificare. Elevii noştri se bucură aici şi de alte activități cum ar fi: călărie, înot, canotaj şi chiar excursii prin împrejurimi. Toți copii din tabără împărtăşesc aceleaşi preocupări.

Se opri o clipă şi adăugă:

– Poate îți aminteşti ce înseamnă să fii un copil deosebit într-o lume animată de copii mediocri. Elevii din Tabăra Bryant se simt în siguranță între semenii lor.

Keska nu făcu nici un comentariu, dar Laurian era sigură că zărise în ochii lui o sclipire de real interes.

– Cum poate te aştepți, continuă ea, ne asumăm răspunderea unor cheltuieli foarte mari pentru profesori, echipamente şi o mie de alte lucruri. În fiecare an noi acordăm un anumit număr de burse unor copii cu înaltă calificare a căror părinți nu au posibilitatea să achite taxele.

Laurian îi aruncă o privire lui Keska şi în minte îşi încrucişă degetele.

– Banii pentru aceste burse îi obținem din beneficiile concertului pe care elevii noştri îl susțin la sfîrşitul fiecărui sezon, în august. În fiecare an noi apelăm la generozitatea unui muzician de renume pentru a-şi expune talentul, cîştigînd astfel o mai mare audiență şi implicit un beneficiu mare.

Laurian se opri un moment pentru a-i da lui Keska şansa de a se oferi. El nu spuse nimic, aşa că ea îl întrebă:

– Ai vrea să interpretezi la vioară în concertul nostru anul acesta?

– Îmi pare foarte rău, spuse el fără ezitare. Keska Lathi nu mai cîntă la vioară în fața publicului, niciodată. Nu era prea mult, doar o iluzie transparentă în vocea lui, dar care îți dădea parcă o speranță că s-ar putea răzgîndi.

Răspunsul lui o şocă însă şi după cîteva momente de linişte, ea continuă:

– Dar, Keska...

– Nu, spuse el neînduplecat.

Laurian rămase cu gura întredeschisă uitîndu-se la el de-a dreptul perplexă. Nu se aşteptase ca el să cedeze imediat, dar se aştepta – la ce? Interes? Simpatie pentru cauza ei? Putea să se aştepte măcar la amabilitatea unei explicaţii. Sărind din fotoliu, exclamă:

– Dar m-ai făcut să cred...

– Nu te-am făcut să crezi nimic, Laurian, spuse Keska, ridicîndu-se în picioare. Nu voi mai susţine niciodată concerte. Sînt un fermier.

– Dar mi-am pierdut seara cu tine.

– Ţi-ai pierdut-o, într-adevăr. El zîmbi trist, tonul său grav reflectînd o adîncă emoţie cînd adăugă: Mi-a făcut foarte mare plăcere compania ta, frumoasă Laurian. Sper ca aceeaşi plăcere să-ţi fi făcut şi ţie compania mea.

Ea se uită la el cîteva momente şi pufni.

– Ooo! apoi se îndreptă spre coridor. Din uşă se întoarse şi spuse înţepată. Noapte bună, Keska.

– Noapte bună, Laurian Bryant, răspunse el şi-şi înclină capul într-o manieră europeană.

Laurian străbătu coridorul ce dădea spre uşa din faţa casei, cu ochii sclipind de mînie.

Încerca să se convingă singură că nu trebuia să se aştepte la altceva decît la eşec. Speranţa în apariţia lui în acest concert fusese de la început o iluzie.

Ceea ce nu putea ea să-i ierte, însă, era planul elaborat de el pentru a o determina să-şi scoată la

iveală sensibilitatea, înainte de a o refuza şi a se descotorosi de ea.

Cum tocurile de la pantofii lui Laurian ţăcăneau puternic pe parchetul din coridor, George Miller apăru ca o fantomă dintr-o cameră din capătul coridorului.

– Îmi permiteţi să vă conduc la maşină, doamnă? o întrebă el în maniera lui distantă şi politicoasă.

– Nu este nevoie, răspunse Laurian caustică. Tulburarea ei era evidentă şi ea nu dorea să arate nimănui cît de nefericită era.

– Este plăcerea mea, insistă el, deschizîndu-i uşa. Urmînd-o pe verandă, îi spuse cu satisfacţie. Aţi făcut un notabil pas înainte.

Laurian cobora deja scările dar auzindu-i declaraţia se întoarse brusc.

– Pas înainte? Pas înainte!

George închise uşa în urma lor şi o prinse de braţ, conducînd-o spre maşină.

– Sper că aţi petrecut o seară plăcută.

– Foarte plăcută! Keska Lathi m-a supus tachinărilor şi şicanelor, ridiculizîndu-mă. Am băut chiar şi din vinul lui înfiorător.

– Vai de mine! Doar nu te-ai atins de fiertura aia respingătoare.

– Ba da, ca o nebună. Şi după toate acestea, nici măcar nu a luat în considerare în mod serios ceea ce i-am spus despre Tabăra Bryant. A spus nu. Simplu, nu. Fără explicaţii. Nimic. Keska Lathi este un... un... Nu găsea un cuvînt suficient de dur pentru a-l califica.

– Un nemernic? îi sări George în ajutor. Un ticălos?

Soarele dispăruse şi era aproape întuneric. George

îşi ridică privirea spre una din lucarnele de deasupra verandei unde tocmai se ivise o lumină.

– Un om singur, confuz? adăugă încetişor.

Ultima remarcă o umplu pe Laurian de furie.

– Keska Lathi? Confuz?

George nu mai făcu nici o completare, în schimb îi sugeră.

– Data viitoare ar trebui să veniţi în jur de ora opt dimineaţa. Domnul Lathi interpretează la vioară cîteva ore în fiecare zi.

– Data viitoare! pufni ea, urcînd în maşină. Trînti portiera cu putere şi deschise geamul.

– Keska a spus un nu categoric. Care ar fi motivul pentru care aş reveni?

George puse mîna pe portieră şi aplecîndu-se prin geamul deşchis îi spuse zîmbindu-i:

– Domnul Lathi a petrecut trei ore cu dumneavoastră deşi ştia ce intenţionaţi să-i cereţi. Asta ar putea să însemne, foarte bine, o posibilitate.

Laurian îl studie gînditoare şi un tremur nervos o cuprinse cînd pielea şi buzele ei îşi amintiră de sărutul lui Keska.

Parfumul florilor de măr ce răzbătea din livadă îi amintea de Keska iar cîntecul greierilor din grădină o făcea să se simtă singură.

– Nu sînt sigură că voi avea curajul să mă întîlnesc din nou cu Keska Lathi, spuse ea repede. Este arogant şi... şi răsfăţat. El crede că poate obţine totul exact aşa cum vrea el, n-are importanţă ce doreşte cealaltă persoană.

– Dar sînt convins, spuse George, că ţi-ai făcut

prieteni printre personalitățile artistice care fac aceeași muncă ca și tine, predau muzică și cîntă la un instrument. Trebuie să iei în considerare temperamentul unui muzician talentat.

– Există limite în orice, chiar și în temperament, spuse Laurian, băgînd cheia în contact, ridicînd apoi privirea.

– Nu-ți prea pasă de livada asta cu meri, nu-i așa, George?

– Pare a fi o irosire, în cazul lui Keska Lathi, îi replică el cu un zîmbet controlat. Noapte bună, doamnă.

– Noapte bună, răspunse ea, ridicîndu-și privirea spre fereastra luminată din lucarnă. Pumnii i se încleștară pe volan cînd își aminti cum își deschisese sufletul în fața lui Keska Lathi.

Scuturînd din cap, Laurian ambreiă mașina și porni. O a doua vizită aici ar fi prea mult. Ea s-a achitat de datorie față de Tabăra Bryant cînd i-a propus lui Keska să interpreteze la vioară în concertul lor.

Keska Lathi nu avea decît să lucreze la fermă și să cultive meri, trădînd universul muzicii lui, dacă asta îi era alegerea, își spuse Laurian. Nu era treaba ei.

Drumul de la ferma lui Keska la tabăra muzicală era îngust și întortocheat. Apropiindu-se de Russian River ea conduse printr-o frumoasă pădure de sequoia cu pomi înalți și drepți.

Tabăra muzicală Bryant era compusă din mai multe vile cu două etaje, separate, dispuse în arc pe partea interioară a rîului.

Elevii nu puteau sosi înainte de luna mai așa că

toate clădirile erau în întuneric, exceptînd una singură în care se aflau sălile de clasă ale elevilor ce studiau instrumentele cu corzi şi reşedinţa profesorilor.

Acum în această clădire erau instalaţi o parte a personalului de seriviciu şi a profesorilor, împreună cu Laurian şi unchiul Jules, care veniseră mai devreme pentru a aranja tabăra pentru sezonul de vară.

Se înnoptase deja şi sus pe cer strălucea o imensitate de stele cînd Laurian, după ce îşi parcă maşina, intră în curtea întunecată.

Zgomotele înăbuşite ale nopţii provocate de şuieratul ascuţit al copacilor de sequoia vuietul stins al stropilor de apă din albia rîului, fremătau în jurul ei în timp ce se îndrepta spre uşa clădirii iluminate.

Laurian se simţea epuizată şi în mod cert nu dorea să stea de vorbă cu nimeni cînd porni pe scări spre etajul al doilea al vilei.

Dar unchiul Jules Bryant, care o aştepta, ieşi din biroul său de la parter urmînd-o spre camera ei.

Jules era un bătrînel scund în vîrstă de şaptezeci şi trei de ani, cu o energie aproape tinerească.

O aureolă de păr alb ciufulit îi încadra capul şi un zîmbet vesel îi radia pe faţa bucălată şi trandafirie. Mîinile şi le ţinea în buzunarele strîmte ale unui pulover patinat de vreme.

– Aaa! draga mea, în sfîrşit te-ai întors. Cum a mers? Ce a spus domnul Lathi?

Laurian se opri în mijlocul scării şi se întoarse spre el.

– A spus, nu.

Jules se încruntă dezamăgit, continuînd să urce

treptele în urma ei. Era chiar nedumerit.

– Ai fost cu Keska Lathi tot acest timp şi răspunsul lui a fost tot nu? Cum este posibil?

– Lui Keska Lathi îi place să facă mult zgomot pentru nimic, răspunse ea şi urcă restul treptelor.

Cu Jules în spatele ei, ea pătrunse într-o cameră primitoare cu o atmosferă caldă, creată de culorile palide, pastelate ce contrastau cu lambriurile din lemn de cireş.

În camera ei din Tabăra Bryant se afla doar un pat confortabil, cîteva piese drăguțe de mobilier, iar pe pereți erau cîteva tablouri alese pe gustul ei. Aceasta devenise a doua ei casă în ultimii ani.

– Povesteşte-mi tot ce s-a întîmplat, spuse Jules aşezîndu-se pe marginea unui fotoliu acoperit cu o husă din creton.

Laurian se descălță şi se trînti şi ea într-un alt fotoliu.

– Mă simt ca şi cum m-aş fi întîlnit cu un uragan, spuse şi-i relată desfăşurarea evenimentelor din seara aceea, trecînd cu grijă peste farmecul lui Keska şi reacția ei față de el. Mă sperie, încheie ea.

– Tu ai rămas speriată de cînd cu Andrew, replică Jules, citind asta clar pe expresia feței ei.

Laurian se uita la figura lui plină de bunătate care îi era atît de dragă şi-i spuse cu voce joasă:

– Unchiule Jules, nu încerca să mă convingi că în viață mai există şi altceva în afară de muzică şi muncă, sau că ar trebui să mă distrez mai mult, sau că ar trebui să încerc să iubesc un alt bărbat. Nu este

vina ta că eu şi Andrew nu am avut o căsnicie fericită. Tu ai fost doar unchiul lui, nu şi tutorele lui. Îţi apreciez interesul, dar nu încerca să mă constrîngi să mă implic în nimic.

– Cînd te-am constrîns eu vreodată, draga mea? Privirea lui era jignită, dar ochii îi scînteiau.

– Cînd nu m-ai constrîns?

Jules rîse, privind-o atent şi gînditor. În final spuse:

– Deci, acest George Miller consideră că o nouă vizită la Keska Lathi ar fi binevenită pentru tine, nu-i aşa?

– Nu mă mai duc, hotărî Laurian. Nu pot face faţă jocului lui.

– Nici dacă ar exista o şansă ca el să fie de acord să interpreteze în concertul nostru? Gîndeşte-te la banii... Îmi imaginez că am putea cere o sută de dolari pe un bilet la un astfel de concert, dacă nu mai mult.

Laurian clătină uşor din cap.

Lipindu-şi un deget de buze, Jules spuse cu titlu de încercare.

– Să presupunem că domnului Lathi i-ar plăcea de tine. El nu este un om insensibil, nu? Ce vezi rău în a flirta un pic, ei?

Răul consta în faptul că fusese deja suficient de nebună să ajungă aproape să capituleze în faţa încercărilor arogantului Keska de a o seduce. Laurian nu voia să fie prinsă în mrejele unui alt muzician egoist.

– Doar pentru că domnul Keska Lathi este un bărbat atrăgător şi deosebit de talentat, nu înseamnă că trebuie să mă arunc în braţele lui ca orice gîsculiţă flămîndă de dragoste, spuse iritată. După felul în care

s-a comportat, îmi imaginez că la așa ceva se aștea[illegible]tă.

Unchiul Jules nu spuse nimic. Zîmbi doar cu subînțeles.

– Mă întreb dacă a fost vreodată căsătorit? reflectă ea cu curiozitate.

– Mi se pare că s-a scris ceva despre asta în presă acum un an sau mai mulți, spuse unchiul Jules cu indiferență. Un mic articol despre un divorț, înainte ca Lathi să se retragă.

– Într-adevăr? se miră Laurian cu precauție. Mă întreb dacă... Se opri şi-i aruncă lui Jules o privire suspicioasă, realizînd că era pe cale să fie din nou manipulată. Nu mă mai întorc la ferma aia. Niciodată.

Jules zîmbi cu tristețe şi scoase un suspin.

Laurian îl privi contrariată.

– Putem foarte bine să ne descurcăm şi fără Keska Lathi. Mai sînt şi alți muzicieni importanți care vor dori să interpreteze în concert pentru noi.

Schițînd un zîmbet, Jules dădu afirmativ din cap dar pe figura lui se putea citi oboseala. Ochii lui albaştri o fixau cu o caldă afecțiune părintească. După cîteva momente de tăcere atitudinea lui de supusă acceptare începu s-o îngrijoreze pe Laurian.

– Beneficiul material nu este totul, se supără ea.

– Desigur, nu este, draga mea, răspunse Jules încet, roşind uşor. Înainte de a ieşi din camera ei, el se întoarse şi spuse: Ştii că încă nu avem nici un elev flautist pentru concertul din vară? Orchestra fără flautist nu va suna bine. Ce păcat că ne-am completat deja lista elevilor bursieri, pentru că îmi amintesc o

tînără din New Jersey care este o remarcabilă flautistă şi căreia i-ar face mare plăcere să cînte alături de noi. El suspină, trăgînd adînc aer în piept. Dar ea nu are bani şi noi nu putem să-i achităm costul biletului de avion sau putem?

– Ah, unchiule Jules, protestă Laurian. Ce încerci să-mi faci tu mie?

Capitolul 3

Ziua următoare, la ora 8:07 dimineața, Laurian își parcă mașina în curtea casei lui Keska Lathi. Capul îi era plin de gînduri negre despre unchiul Jules, George Miller și toți cei care o făcuseră să se simtă vinovată că nu a reușit să-l convingă pe Keska Lathi să interpreteze în concert. Ea nu s-ar fi întors niciodată la această fermă din propria ei voință.

Era supărată în mod special pe Keska. Dacă el i-ar fi explicat, în final, într-o manieră civilizată, motivele refuzului său, această comedie ar fi luat sfîrșit și ea nu ar mai fi fost obligată să se întoarcă pentru o nouă încercare. Dar el lăsase să se întrevadă o amăgire fără speranță. Simțul datoriei o determinase pe Laurian să încerce să creadă în această speranță, în cazul în care ea ar însemna posibilitatea participării lui Keska Lathi la concert. Ea însă se îndoia de existența acestei posibilități.

Ceea ce o tulbura cel mai mult pe Laurian, era fiorul

ce-i străbătea întreaga ființă, tăindu-i respirația, la gîndul revederii cu Keska. Dar ştia că între ei nu va fi niciodată nimic, şi nu dorea să încurajeze o relație între ea şi acest bărbat temperamental. Nu era o femeie masochistă.

Pentru a diminua atracția ce o exercita asupra lui Keska, se îmbrăcase într-o ținută sport, mai puțin pretențioasă. Purta o pereche de pantofi belumarin şi o bluză albă cu broderie, strînsă în talie cu o curea. Din vanitate, se fardase totuşi foarte discret; îşi aplicase un uşor contur al ochilor, o urmă slabă de ruj pe buze şi doar un strop de parfum. Părul bogat şi negru şi-l împletise într-o coadă, ce-i atîrna pe spate, pînă aproape de mijloc. Un zîmbet amuzat îi străbătuse fața cînd se gîndise că şi-ar putea folosi coada ca pe o armă, dacă va fi nevoie.

Lăsînd gluma deoparte, în mod cert, ținuta ei era departe de a fi ademenitoare, aşa că opri motorul, deschise uşa şi ieşi din maşină.

George Miller se plimba de la un strat de flori la altul, în curtea din fața casei, îmbrăcat deja într-un impecabil costum din trei piese.

– Bună dimineața, doamnă, spuse ca şi cînd se aştepta să o vadă. Ce dimineață frumoasă, nu-i aşa?

Laurian rămase nemişcată lîngă maşină, răspunsul la salut transformîndu-se într-o şoaptă. Vibrațiile viorii ce răzbăteau din casă îi luară răsuflarea.

Întreaga ei viață şi-o dedicase muzicii clasice, dar niciodată, ascultînd o vioară, nu simțise atîta însuflețire. Muzica o învăluia ca o efemeră țesătură de mătase, punîndu-i stăpînire pe suflet. Ecoul ei îi răscolea

toate sentimentele. Şi Keska Lathi exersa doar game.

Trilurile păsărilor şi adierea vîntului, mireasma florilor şi a ierbii umede treceau în neant acum, cînd asculta cu sufletul la gură şi cu inima bătîndu-i cu rapiditate, sunetul pătrunzător al viorii. Genunchii i se înmuiară cînd vibrațiile gamelor se transformară într-o melodie complexă în care Laurian recunoscu piesa „Nigun" a lui Bloch. Sunetul părea a fi o chemare căreia îi răspundea tot el nerăbdător, în singurătatea lui.

George traversă grădina şi se apropie de Laurian, dar ea nu-l observă decît cînd îi şopti.

– Puteți să vă duceți în studioul domnului Lathi, dacă doriți.

Pentru o secundă, ea îl privi absentă, nereuşind să se rupă de vraja muzicii.

– N-aş vrea să-l deranjez.

– Sînt sigur că nu-l veți tulbura; prezența cuiva scoate din el tot ce-i mai bun. Un talent ca al lui este lipsit de expresie dacă nu este audiat. El ştie asta.

Laurian dorea cu disperare să intre în casă să-l urmărească pe Keska Lathi şi să se bucure de acel incredibil sunet al viorii lui. Dar ezită, ascultînd vrăjită cîteva momente. Apoi spuse cu regret.

– Poate o să creadă că am venit să-l obosesc din nou cu concertul meu. Sînt sigură că nu sînt binevenită. Muzica o atrăgea precum cîntecul unei sirene şi ea trebui să-şi încordeze toți muşchii pentru a rezista tentației de a intra.

George schiță un zîmbet uşor.

– Nu vă fie teamă. Domnul Lathi nu va ezita să vă spună direct, dacă cumva nu doreşte să stați acolo.

Atunci nu aveți altceva de făcut decît să plecați şi nu se va întîmpla nimic rău. Eu cred însă că veți fi binevenită.

După cîteva momente de şovăire, Laurian urcă treptele verandei şi deschise uşa foarte încet. Odată intrată în casă, sunetul pur, înălțător al viorii se încolăci în jurul ei precum brațele unui iubit, îmbiind-o, sensibilizîndu-i fiecare nerv al trupului ei.

Ținîndu-şi respirația de emoție şi cu inima bătîndu-i, gata să-i spargă pieptul, ea se îndreptă în linişte spre uşile deschise din partea cealaltă a camerei de zi. Oprindu-se chiar la intrarea în studio, Laurian aruncă o privire, cu ochii pierduți, spre bărbat şi vioara lui.

Keska stătea pe scaunul lui, întors pe jumătate spre uşă, nesesizînd prezența ei. În picioare purta o pereche de bocanci cu şireturi şi era îmbrăcat cu o pereche de blugi decolorați şi o bluză bleu descheiată la primii trei nasturi. Şapca de baseball şi mănuşile din piele, murdare de noroi, erau aruncate pe masă alături de o grămadă de partituri.

Subțiri şi distinse, degetele lui alunecau pe gîtul viorii încordîndu-se şi destinzîndu-se peste corzi. Nici mîinile care țineau vioara, nici expresia de pe figura aristocratică a lui Keska nu puteau aparține unui simplu fermier.

Emoțiile provocate de muzica ce ieşea din mîinile lui îi schimbau uşor trăsăturile feței, de la o frază la alta, uneori, chiar de la o notă la alta.

Conformația puternică a bărbiei părea fragilă în preocuparea lui. Buzele, uşor întredeschise, îi erau arcuite într-o expresie similară celei a unei pasiuni volup-

tuoase. Părul șaten-deschis, ce-i cădea în onduleuri pe frunte și în jurul gîtului, părea la fel de însuflețit și strălucitor ca și muzica lui.

Profunzimea ochilor lui gri exprima emoția puternică provocată de virbațiile viorii.

Deși, pe figura lui se putea citi pasiunea pentru muzica creată de el, fruntea încruntată și sprîncenele ușor coborîte exprimau singurătate și mîhnire.

De teamă să nu rupă vraja, Laurian asculta nemișcată, uitînd pentru o clipă că acest bărbat îi producea atîta neliniște. Ea devenise de bunăvoie, prizoniera legăturii eterice dintre Keska Lathi și vibrațiile viorii lui.

Brusc, sesizînd prezența lui Laurian, fața i se lumină și mîhnirea îi dispăru imediat. Fără a întrerupe seducătoarea piesă muzicală, el aruncă o privire blîndă, pătrunzătoare, făpturii ei încîntătoare. Ochii lui cercetători o învăluiră pe Laurian într-o caldă îmbrățișare cu un impact aproape fizic, atingîndu-o ușor pe buze, pe umeri, pătrunzîndu-i în suflet.

Muzica lui Keska și privirea ochilor săi, aveau asupra ei un efect mult mai puternic decît avusese vinul lui. Inima i se zbătea în piept de parcă ar fi vrut să fugă spre el. Ea aruncă o privire plină de admirație trupului înalt și zvelt, umerilor lați, măiestriei artistice a mîinilor sale.

Îndată ce sesiză în expresia gurii și profunzimea ochilor lui chemarea, trupul lui Laurian răspunse imediat prin dorință. Dorința de a-l atinge, dorința de a se contopi cu acest bărbat și muzica lui. Mintea ei, însă, era suficient de rațională pentru a reuși să pună o

barieră în calea acestei dorințe năvalnice a trupului ei.

Atunci, întîlnindu-i privirea, el murmură, fără a pierde vre-o notă din partitura muzicală.

– Nu.

Pentru o clipă lui Laurian îi trecu prin minte un gînd nebunesc, că fusese un răspuns dat dorinței evidente a trupului ei, respingînd-o, şi inima îi tresări puternic. Apoi, ea realiză că fusese de fapt un nou refuz al lui Keska la propunerea de a interpreta la vioară în concertul de binefacere.

Oftînd uşurată, ea se luptă să-şi controleze pornirile erotice față de el. Singura salvare ar fi, gîndi ea să părăsească imediat acea încăpere, dar nu putea să se desprindă singură de vraja acelei muzici.

Suspinînd, Laurian îşi ridică mîinile cu palmele în sus, într-un gest de exagerată resemnare, ca răspuns la refuzul lui. Cînd sunetul viorii trecu uşor peste pielea sensibilă a mîinilor ei, ea şi le retrase brusc, speriată.

În fața gestului ei de resemnare, Keska zîmbi şi printr-o înclinare a capului îi făcu semn să se aşeze pe un scaun nu departe de el.

Vibrațiile corzilor viorii, sub arcuşul pe care el îl mînuia doar cu vîrful degetelor, realizară o incredibilă transformare, trecînd de la muzica lui Bloch la un trist şi pasionat cîntec țigănesc.

Laurian se lăsă uşor pe scaun. Muzica şi emoțiile îi provocară un tremur insuportabil în întreg trupul. Ridicîndu-şi privirea spre Keska ea-i citi pe față pasiunea înflăcărată dar, tot acolo, ea mai întrezări şi o licărire de amuzament şi o urmă vagă de desfătare.

Faptul că el găsea situația amuzantă îi dădu lui

Laurian puterea de a da un răspuns ferm şi bine gîndit intenției de o seduce cu muzica lui, murmurînd pentru sine. *Nu, domnule Lathi.* Îşi prinse cu mîinile coada de păr negru, bogat, o aduse în față, lăsînd-o apoi să-i cadă pe piept. Asta ar putea să fie arma ei. Dar gestul fusese doar simbolic. Deşi intuia că nu era bine, ea se simțea tot mai atrasă de vraja acelui bărbat şi a cîntecului lui de dragoste.

Ca un răspuns la reacția ei tacită de respingere, ritmul muzicii se schimbă brusc, transformîndu-se într-un sobru cîntec de doliu. Keska îi zîmbea aparent inofensiv. Apoi cu o puternică concentrare lăuntrică el reveni la „Nigun", reluînd piesa exact din punctul în care fusese întrerupt de Laurian.

Fără a-i distrage atenția ea se relaxă uşor, pierzîndu-se treptat în muzica lui, în sunetul magic al viorii lui. Piesele pe care el le intrepreta ca exerciții erau complicate şi necunoscute. Ele ar fi fost simple exerciții tehnice plictisitoare în mîna altuia, dar Keska ştia să le dea viață şi strălucire.

Respectul lui Laurian pentru geniul lui crescu pînă la venerație. După două ore, cînd el îşi puse jos vioara şi arcuşul, singurul ei gînd se îndreptă spre gestul criminal al lui Keska Lathi de a-şi ascunde talentul magnific într-o livadă cu meri.

Terminînd exercițiile, Keska îşi contractă toți muşchii, se întinse cu forță, atingînd aproape tavanul cu pumnii, pentru a-şi readuce trupul la viață.

Apoi, relaxat, îşi luă şapca de baseball, îşi dădu părul de pe frunte pe spate şi şi-o puse pe cap. Uitîndu-se la Laurian pe sub cozoroc, o întrebă cu ac-

centul care o intriga.

– Deci, dragă Laurian. Ce părere ai?

Ea realiză imediat că el aştepta laudele care era convins că i se cuvin; sosise timpul aplauzelor şi felicitărilor. Dar ea se hotărîse să urmeze o altă cale în comportamentul faţă de Keska Lathi. Era limpede, lui îi făcea plăcere să se joace, deci ea trebuia să înveţe regulile jocului, sau să şi le facă pe ale ei. Zîmbind, ea ridică din umeri.

– N-a fost rău, pentru un fermier.

Pentru cîteva secunde, faţa lui luă o expresie severă şi surprinsă, dar imediat, ochii îi străluciră pe sub cozoroc şi un zîmbet slab i se ivi pe buze.

– Asta poate să însemne că drăgălaşa Laurian a renunţat să-mi mai intre în graţii? murmură el mulţumit. Ochii îi scînteiau de satisfacţie. Legătura noastră pare să devină interesantă.

Ea făcu o pauză, minunîndu-se cît de abilă trebuia să fie pentru a şicana un bărbat atît de temperamental şi plin de el, dar era prea tîrziu pentru a da înapoi.

– Cred că aş prefera un simplu armistiţiu, deocamdată, spuse strîmbînd din nas. De ce ai încetat să mai interpretezi în faţa publicului, Keska? Este o pierdere foarte mare pentru noi.

El o studie cu atenţie pentru un moment, apoi se ridică şi-şi îndesă mănuşile din piele în buzunarul de la spate, întinzînd o mînă spre ea.

– Hai să-mi vezi merii, Laurian.

Ridicîndu-se, ea îşi puse mîna în mîna lui, stăpînindu-se cu greu în faţa reacţiei ce i-o provocau căldura şi strînsoarea degetelor lui.

– Nu ai de gînd să-mi răspunzi la întrebare? îl întrebă ea în timp ce mergeau pe coridor spre camera de zi.

– Keska Lathi îți va răspunde, dar nu ai să poți să înțelegi dacă îți voi explica aici, în casă. O conduse prin bucătărie într-o luminoasă grădină interioară.

O piscină mare, dreptunghiulară, de un albastru strălucitor, înconjurată de mese şi şezlonguri se întindea în fața lor.

– Keska Lathi o duce foarte bine pentru un fermier, comentă Laurian sec.

El rîse.

– Nu este necesar să ne întoarcem la primitivism, pentru a ne apropia de pămînt.

Dincolo de piscină se afla o cabină mică fără ferestre, din spatele căreia, printr-un coş, ieşea o dîră subțire de fum. Arătînd spre ea, el spuse:

– Sauna mea. O țin permanent încălzită, gata pentru a fi folosită. Altfel n-aş fi un adevărat finlandez. El o fixă cu privirea. Ți-ar plăcea s-o încerci?

Prin fața ochilor îi trecu deodată imaginea lui Keska stînd gol în baia de aburi, făcînd-o să se simtă jenată. Dînd repede din cap, ea zîmbi şi-i spuse:

– Am crezut că mergem să-ți văd merii.

– Atunci, poate altădată, consimți el, şi o conduse printr-o portiță într-un cîmp acoperit cu iarbă şi muştar sălbatic, înflorit, ce părea o mare de aur.

De partea cealaltă a cîmpului se afla livada cu meri maturi şi noduroşi. Ei păreau dantelați, aşa înfrunziți cum erau şi plini de flori roz pal. Pomii erau plantați în şiruri simetrice iar mirosul pămîntului proaspăt grăpat

dintre ele se amesteca cu parfumul florilor. Mireasma o învălui pe Laurian purtînd-o parcă în altă lume, o lume necunoscută şi diferită, departe de realitate.

Ţinînd-o de mînă, Keska îşi croi cu greu drum printre trunchiurile copacilor, pînă cînd ferma dispăru în depărtare. Aproape de mijlocul livezii staţiona un tractor verde cu un cultivator cu dinţi de furcă ataşat în spate. Era cu motorul oprit şi Laurian realiză că fusese lăsase acolo de Keska, după-amiaza trecută, cînd se întîlnise cu ea.

Părea de neînţeles cum putea el să-şi folosească mîinile lui miraculoase la nişte munci atît de aspre, ca mînuirea tractorului şi cultivarea pămîntului.

– Asta faci tu? îl întrebă ea cu îndoială în glas, holbîndu-se la tractor.

Keska dădu afirmativ din cap şi scoţîndu-şi mănuşile din piele din buzunarul blugilor le puse pe scaunul tractorului.

– Asta face Keska Lathi. Dacă nu, buruienile vor creşte, şi precum lipitorile, vor suge substanţele nutritive din sol. Nu trebuie să-mi las merii să moară de foame, nu-i aşa?

– Dar, *de ce?* întrebă Laurian. De ce te autodistrugi?

– Mă autodistrug? repetă el iritat. Chiar nu poţi să vezi minunăţia de aici?

– Sigur, pot, dar...

– Fără dar. Vino să-ţi arăt locul meu preferat. Luînd-o de mînă, Keska o trase după el printre copaci, pînă cînd ajunseră în faţa unui pîrîiaş ce se scurgea domol prin mijlocul livezii. Era adînc doar de vreun

metru, dar clipocea cu veselie, împroşcînd stropi de apă în jurul pietrelor din albie. Sunetul pe care-l scotea părea al unui tenor desăvîrşit şi acompania trilurile ascuțite ale păsărelelor cuibărite pe ramuri. Keska se rezemă cu umărul de trunchiul unui copac şi-i aruncă lui Laurian o privire profundă, aşteptîndu-i reacția.

Ea dădu afirmativ din cap şi zîmbi.

– Este minunat aici. Atîta linişte. Este un mic univers secret, nu-i aşa? Sîntem singuri în el.

Un zîmbet de aprobare trecu pe fața lui Keska, încrețindu-i uşor obrajii. Apoi, devenind brusc serios, spuse:

– În toată viața mea, înainte de a veni la această fermă, n-am cunoscut nimic altceva în afară de muzică şi vioară. Am aproape patruzeci de ani şi nu am avut nici o altă experiență. Cînd...

Se întrerupse şi o studie un moment pe Laurian, cîntărind-o din ochi. Se gîndea probabil că n-ar trebui să aibă încredere deplină în ea, pentru că nu-şi termină ideea. În schimb, continuă:

– Toată viața am fost proprietatea altora, am aparținut lumii întregi. Keska Lathi era un bun de preț preamărit, lăudat, vîndut şi folosit.

Laurian se uită în ochii lui gri cu o privire plină de compasiune.

– Înțeleg că viața ta a fost foarte bine organizată, iar tu ai avut foarte puțină libertate. Dar nu este uşor să separi omul de talent. Face parte din el.

– Poate, spuse, făcînd o scurtă pauză, apoi continuă. Cu aproape un an în urmă s-a întîmplat ceva ce m-a determinat să realizez că trebuia să aflu cine este

cu adevărat Keska Lathi. O studie, căutînd înțelegere. Chiar dacă nimeni altcineva nu poate, eu trebuie să cunosc omul din spatele viorii. Vreau să ştiu dacă are vreo valoare ca ființă umană.

– Este evident că există un om în spatele viorii, spuse Laurian cu sinceritate.

– Nu sînt sigur că este evident, răspunse el cu scepticism.

– Eşti sigur că vei găsi aici ceea ce cauți? întrebă Laurian apropiindu-se de copac şi oprindu-se lîngă el. Ramurile atîrnau deasupra lor formînd parcă un baldachin. O uşoară adiere de vînt provocă o ploaie de petale roz ce se abătu asupra lor. Răspunsurile la întrebările tale se află aici, în această livadă cu meri? insistă ea.

Suspinînd adînc, Keska întinse mîna şi aplecă uşor o ramură pentru a privi un mănunchi gingaş de flori roz.

– Livada reprezintă doar un început. Cel puțin aici sînt mai aproape de pămînt, din care izvorăsc toate. Îşi ridică privirea spre ea zîmbind. Posibil ca şi Keska Lathi să izvorască tot din pămînt, ca un om împlinit.

Deodată, o albină se repezi spre ramura din mîna lui Keska aşezîndu-se pe mănunchiul de flori. Laurian se dădu înapoi speriată şi pe jumătate înfricoşată. Ea era gata să fugă dacă insecta ar fi dat vreun semn de ostilitate.

Keska izbucni în rîs şi întinse mîna cealaltă, trăgînd-o pe Laurian mai aproape.

– Albina nu-ți face nici un rău dacă nu o atingi. Ea are alte interese.

– Sper, spuse Laurian ezitînd.

Ținînd ramura cu grijă pentru a nu deranja insecta, Keska îi cuprinse mijlocul lui Laurian, apropiind-o şi mai mult de el.

– Priveşte albina, murmură el. Vezi cum sărută floarea, cum o dezmiardă şi o iubeşte?

Laurian era relaxată, simțindu-şi trupul moale, în mîna lui. Coapsa îi era lipită de coapsa lui, iar pieptul aproape de inima lui. Suspinînd cu tristețe, ea urmărea visătoare cum albina dezmierda floarea.

Vocea lui Keska deveni gravă şi afectuoasă, cînd îi spuse:

– Ceea ce face albina acum, este foarte aproape de un act sexual, nu crezi? Vezi cum penetrează floarea savurînd-i dulceața? Brațul lui se strînse uşor în jurul mijlocului ei şi Laurian îşi cuibări obrazul în curbura umărului lui.

O căldură plăcută o invadă şi o puternică flacără de dorință izbucni în centrul trupului ei, în timp ce privea albina îmbrățişînd floarea şi cufundîndu-şi capul în miezul ei roz.

Buzele lui Keska atinseră uşor obrazul lui Laurian, plimbîndu-se pe pielea ei fină, iar mîna îi strînse şi mai tare mijlocul, lipind-o de trupul lui puternic şi musculos. Şoapta lui suna ca o dulce dezmierdare. Crezi că floarea se bucură că este iubită?

Respirația lui caldă îi inundă pielea feței însuflețindu-i fiecare por. Ea aruncă o privire plină de gelozie spre albină şi floare apoi ridicîndu-şi capul privi în ochii lui de culoarea argintului topit. În adîncul lor ea citi mesajul dorinței.

– Cred că floarea trebuie să fie foarte fericită, şopti ea.

Buzele lui Keska îi acoperiră buzele, plimbîndu-se pe ele, şi gustîndu-le, căutînd-o pe Laurian.

Înlănţuindu-i umerii cu braţele, ea îi atinse uşor pielea caldă a gîtului, trecîndu-şi apoi degetele prin părul lui bogat şi ondulat. Depărtîndu-şi buzele, îi primi sărutul, gustînd dulceaţa gurii lui. Întîlnindu-i limba, ea îşi strînse şi mai mult trupul însetat de formele lui puternice. Corpurile lor se contopiră într-o îmbrăţişare strînsă, într-o singură fiinţă, împărtăşind începutul dragostei lor.

Keska dădu drumul ramurii cu grijă, pentru a nu deranja idila dintre albină şi floare. Apoi o cuprinse pe Laurian cu braţele, silind-o să rămînă lipită de el. Dorinţa lui nu mai era un secret.

Mîinile lui îi mîngîiau încet, cu sensibilitatea unui mare artist umerii, coborînd cu febrilitate pe linia fină a spatelui ei. Buzele lui le explorau cu lăcomie pe ale ei, cerînd tot mai mult, pînă cînd plăcerea îi cuprinse fiecare fibră a trupului, înfiorîndu-l.

Keska se îndepărtă un pic şi o privi. Laurian se simţea fără suflare şi vlăguită, conştientă fiind că se afla în braţele lui şi îl dorea. Buzele lui pline se arcuiră într-o expresie de dorinţă şi, zîmbindu-i poznaş, îi şopti.

– Cred că albinei i-a plăcut la fel de mult să facă dragoste ca şi florii.

Laurian îi zîmbi. Respiraţia i se acceleră brusc şi ochii îi deveniră la fel de negri ca o noapte fără lună.

– Eşti frumoasă... atît de frumoasă, atît de deose-

bită, draga mea Laurian, şopti el, tonul lui melodios mişcînd-o profund. El îşi plimba degetele experimentate pe nasturii bluzei ei, ridicîndu-şi sprîncenele întrebător.

Pentru ea, a face dragoste cu el nu intra în discuție aşa că, din păcate, rămăsese un singur răspuns pe care i-l putea da.

– Nu pot, nu pot încă. Nu pot să fac dragoste cu un bărbat fără a-l iubi şi a avea încredere în el, şopti Laurian. Nu-l cunoşc suficient pe Keska Lathi.

Cu un mare efort de voință ea încercă să se îndepărteze, dar Keska o ținea strîns lipită de el. Neputînd să se dezmeticească şi să-şi adune gîndurile, Laurian îşi lăsă din nou obrazul pe umărul lui.

– Împreunarea dintre albină şi floare a fost un lucru natural şi frumos. Mîna lui lunecă uşor în jos, oprindu-se pe curba fină a şoldului ei, degetul mare mişcîndu-se ademenitor în cercuri mici. Ar putea să fie la fel şi pentru noi.

Suspinînd adînc, Laurian ridică capul şi se uită la mănunchiul de flori de măr.

– Dar albina a plecat, nu-i aşa? Şi-a luat ce a dorit şi acolo sus a rămas o biată floare singură, cu nimic altceva decît amintiri, spuse ea şi se îndepărtă de Keska eliberîndu-şi coada din mîna lui.

Înainte de a o lăsa să se îndepărteze, el o sărută pe frunte, pe linia fină a obrazului, apoi pe bărbie.

– Albina este aceea care a avut cel mai mult de pierdut, şopti el, întristîndu-se. Dacă nu ai dorit o apropiere, atunci de ce te-ai întors la Keska Lathi?

Deşi Laurian ştia că era mai înțelept să fie pre-

caută, se simțea dureros de confuză şi împiedicîndu-se la fiecare cuvînt, spuse:

– Am venit azi-dimineață aici ca să te ascult interpretînd la vioară.

Cute fine de supărare îi apărură pe frunte şi între sprîncene, iar fața lui păru deodată obosită şi rănită.

– Vezi? spuse cu o voce coborîtă şi apăsată. Acum ştii de ce am renunțat să mai cînt la vioară în concertul tău. Pentru ceea ce-mi faci tu mie, de asta Keska Lathi a devenit un simplu fermier. Pentru că şi atunci cînd te sărut, nu vezi în mine nimic altceva decît o anexă a instrumentului la care cînt şi a muzicii pe care o interpretez.

Se întoarse ofensat şi porni printre copaci.

Laurian se uita după el, încremenită.

– Keska... şopti ea.

Apoi, ea îşi reveni şi începu să alerge după el, strigînd:

– Keska, eu nu te văd ca pe o anexă a viorii tale. Nu te-am văzut deloc aşa.

Ajungînd la tractor, Keska îşi puse mănuşile din piele pe mîini şi spuse:

– Dar nici nu te-ai întors pentru că te-aş fi atras ca bărbat. Îndreptîndu-şi privirea spre ea, se săltă pe scaunul tractorului, ridicînd mîinile înmănuşate. Tot ceea ce vezi la mine, sînt aceste mîini care pot fi puse să interpreteze la vioară în concertul tău. Eram sigur că dacă te voi săruta, voi afla adevărul.

– Keska, tu m-ai testat? strigă ea, nevenindu-i să creadă. Cum ai putut?

Motorul tractorului porni, zgomotul lui acoperind

orice răspuns ar fi putut el să-i dea. Laurian privea maşina grea îndepărtîndu-se, spintecînd pămîntul în calea ei. Furia crescîndă ce o cuprinsese produse în interiorul ei o mică erupție vulcanică. Keska Lathi a condus-o spre pasiune şi ea l-a urmat instinctiv. Căzuse în capcană, deşi ştiuse că aşa va fi din momentul în care l-a întîlnit.

Dar ceea ce o făcu pe Laurian să explodeze de furie, era faptul că el avea dreptate. S-a întors în dimineața asta pentru că fusese constrînsă şi numai pentru că voia să discute cu el despre concert. În rest, tot ceea ce s-a întîmplat a fost neplanificat şi chiar nedorit. Laurian nu avea în nici un caz intenția să-i cedeze acestui bărbat.

Furia şi frustrarea o determinară să treacă urgent la acțiune. Aplecîndu-se brusc, Laurian luă un bulgăre de pămînt uscat şi-l aruncă înfuriată după Keska. Acesta însă lovi aripa tractorului, făcîndu-se bucățele.

Zgomotul îi atrase atenția lui Keska, care se întoarse surprins. Apoi, abordînd un zîmbet fermecător, îşi mişcă într-o parte şi în alta degetele înmănuşate de la o mînă spre ea. Deşi se întorsese din nou spre direcția de mers a tractorului era clar că el rîdea.

Cu ochii scînteindu-i şi cu nervii încordați la maximum, Laurian porni prin livadă strecurîndu-se printre copaci. Se dojenea singură pentru prostia ei, în timp ce traversa cîmpul, îndreptîndu-se spre maşină.

Văzînd-o venind, George Miller coborî din verandă pentru a o întîmpina.

– Nu spune nimic, George, îl somă ea. Nările îi fremătau amenințător. Nu vreau să mai aud nici un

cuvînt depre Keska Lathi, niciodată.

– Înțeleg, doamnă, încuviință el cu simpatie, urmînd-o la mică distanță spre locul unde își parcase mașina.

– Este un om încăpățînat, domnul Lathi al nostru, conchise el cu dezinvoltură, în timp ce ea se urca la volan.

– Demn de dispreț, pufni ea.

– Înșelător.

– Înșelător? repetă ea și rămase cu mîna pe contact, ridicîndu-și privirea spre el, suspicioasă.

George își aranjă o șuviță de păr ce-i căzuse de la locul ei.

– Domnul Lathi a luat decizia de a nu mai executa la vioară în concerte sub influența unei puternice emoții. Acum se află în situația de a fi prins în propria capcană. Mîndria, însă, îl împiedică să se reîntoarcă la viața muzicală pe care o iubește atît de mult. Zîmbi în maniera lui rigidă. Este mult prea încăpățînat, chiar și pentru un finlandez.

– Ce emoție puternică? întrebă ea.

– Nu sînt în măsură să vorbesc despre acest lucru, răspunse el.

Laurian porini mașina, băgă în viteză și scoase capul pe geam pentru a se uita la el.

– Mi-e teamă că domnul Keska va trebui să iasă singur din această capcană. Eu am problemele mele.

În timp ce conducea mașina pe alee, deodată, vibrațiile muzicii lui Keska prinseră viață în memoria ei. Cînd și buzele ei își amintiră de atingerea gurii lui, cele două amintiri, devenind tot mai vii, îi produseră o pu-

ternică emoție şi un tremur uşor puse stăpînire pe corpul ei. Ea refuza să ia în considerare chiar şi posibilitatea de a se fi îndrăgostit de el, dar undeva în subconştientul ei, rămînea trează o umbră de îndoială.

Intoarsă în tabăra Bryant, Laurian se plimba cu paşi mărunți prin biroul unchiului Jules.

– Nu pot să cred că am putut să fac aşa ceva, exclamă. Am aruncat cu un bulgăre de pămînt după Keska Lathi. Acest bărbat, care te scoate din minți, m-a adus în starea de a mă comporta ca un copil. Este umilitor.

Jules stătea în spatele unui birou mare plin cu hîrtii, ascultînd-o pe Laurian relatîndu-i o versiune bine cenzurată a celor întîmplate.

– Deci, el a hotărît să se descopere pe sine, medită Jules, după ce ea termină.

– Sper să nu fie îngrozit de ceea ce va afla, spuse Laurian, cu ochii fulgerîndu-i.

Un surîs cu subînțeles se ivi pe buzele lui Jules.

– Poate că domnul Lathi nu este singurul care va descoperi ceva despre el însuşi.

Laurian se întoarse şi-l privi printre gene.

– Mie nu-mi place ce am descoperit despre mine azi-dimineață. Întotdeauna am fost mîndră de calmul meu, dar Keska m-a făcut să-mi pierd echilibrul, pentru ca apoi să rîdă de mine. Ea se plimba cu paşi mărunți şi hotărîți dintr-o parte într-alta a camerei, cu obrajii îmbujorați şi ochii sclipindu-i.

– Ce ciudat, medită Jules. Nu cred să te fi văzut vreodată atît de înflăcărată.

– Nu sînt înflăcărată, sînt furioasă.

– Oricum, rîse el uşor. Poate că Keska Lathi nu este singura personalitate artistică schimbătoare, printre noi.

– Eu nu sînt înflăcărată, strigă Laurian. Cînd realiză că ridicase prea mult tonul, îşi drese glasul, se aşeză şi-şi puse mîinile în poală. Nu sînt înflăcărată, reluă ea încet. Numai că, Keska Lathi scoate din mine tot ce-i mai rău.

Unchiul Jules mută un teanc de hîrtii dintr-o parte într-alta a biroului, apoi spuse:

– Mă întreb ce am putea face ca să-l convingem pe domnul Lathi să renunțe la hotărîrea lui. Desigur, fără a-i ştirbi din integritate.

– Mă îndoiesc că are ceea ce se cheamă integritate, bombăni ea, întunecîndu-se la față.

– Crezi că ar fi interesat să-i pregătească pe elevii noştri de la vioară? îndrăzni el. Sau cel puțin să conducă o secție sau două, vara asta?

– Intenționezi să-i dai pe bieții elevi pe mîna lui Keska Lathi? obiectă ea. Îi va demola.

– Poate, spuse Jules, trecîndu-şi degetele prin părul lui alb. Dar tu ai putea totuşi să-i sugerezi.

– Eu! exclamă ea, sărind în picioare şi începînd să măsoare din nou camera cu paşi mărunți. Nu am nici o intenție să-l mai văd pe Keska Lathi vreodată. Simt că-mi pierd controlul în preajma lui.

– Aaa, asta este, murmură el. Aşa-i viața. Dar mă doare inima la gîndul că lumea va fi lipsită de o muzică atît de frumoasă, dacă Keska Lathi nu va mai reveni. Înțelegi?

– Da, înțeleg, spuse Laurian. Amintirea sunetului viorii lui îi producea încă fiori de plăcere. Ce nu pot înțelege este cum un om atît de agasant, care te intimidează, poate interpreta o muzică atît de profundă. Refuz să mă mai întorc acolo, dar urăsc gîndul că nu-l voi mai asculta pe Keska cîntînd.

La gîndul că nu-l va mai vedea pe Keska, interpretînd la vioară sau nu, inima i se strînse în mijlocul pieptului, de durere.

Un zîmbet exagerat de nevinovat se ivi pe fața dolofană a lui Jules.

– Ce păcat că nu te poți ascunde ca un şoricel într-un colț din studioul lui, nu-i aşa? Aşa ai putea să te bucuri de muzica lui fără a fi nevoită să tratezi cu el.

Trecură cîteva momente de liniște, timp în care Laurian, muşcîndu-şi uşor buzele, privi în gol visătoare.

– Mă întreb..., spuse vag, gîndindu-se la un şoricel micuț, furişîndu-se în spatele lui Keska.

Capitolul 4

Trecură cîteva zile pînă cînd Laurian cedă dorinței de a-l asculta din nou pe Keska cîntînd la vioară.

Apoi, în secret şi cu mare grijă, ea îşi petrecu următoarele trei dimineți delectîndu-se cu muzica lui pură, înfiorată la gîndul că beneficia de ea cu ajutorul lui inconştient.

În fiecare dimineață în jurul orei opt ea îşi parca maşina la capătul aleii care ducea spre ferma lui, furişîndu-se pînă în fața casei unde se aşeza sub fereastra deschisă a studioului de la parter.

Să asculte sunetul viorii ce-i tăia respirația, fără însă a-l vedea pe Keska, era insuficient dar Laurian nu dorea să braveze şi să riste o altă ciocnire cu el. Oricum, ca de fiecare dată, şi acum ar fi ieşit pe locul doi.

Zilele treceau, ea relaxîndu-se şi bucurîndu-se de fiecare clipă a audiției ei clandestine, desfătîndu-se în sunetul muzicii din orele lui de practică, lăsînd esența ei să o învăluie şi s-o poarte deoparte.

George Miller ştia că ea venea în fiecare dimineață şi nu obiecta. De fapt, se simțea amuzat de complicitatea lui, devenindu-i aproape un aliat, atunci cînd îi oferise un şezlong pentru a sta mai confortabil.

Dar, de-acum aprilie era pe sfîrşite şi vizita lui Laurian din cea de-a patra zi era ultima ei ocazie de a-l asculta pe Keska interpretînd; era ultimul concert clandestin.

În mai puțin de o săptămînă Tabăra Bryant trebuia să-şi deschidă porțile pentru sezonul de vară. Pregătirea taberei muzicale în vederea invadării ei de către tinerii muzicieni îi va ocupa tot timpul.

Bucătarii, profesorii, menajerele, gărzile personale şi directorii de tabără începeau să sosească azi şi de acum încolo fiecare clipă îi va fi ocupată.

Încălțată cu pantofi sport cu talpă din cauciuc, Laurian abia se auzea cînd păşea pe aleea din fața fermei. Arăta zveltă şi plină de viață, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni albi şi o bluză bleu pal.

Ea îşi ridică privirea spre casă şi zîmbi. Este exact ceea ce merita Keska, s-o distreze chiar el, după felul în care o manevrase. Nu simțea nici cea mai vagă umbră de vină cînd se aşeza pe şezlongul din fața ferestrei deschise a studioului muzical.

El tocmai începuse să cînte şi structura complicată a operei lui Vivaldi o învălui pe Laurian, trezindu-i toate simțurile. După cîteva momente însă, ea se încruntă uşor; interpretării lui astăzi îi lipsea ceva, deşi ea nu putea să realizeze ce anume. Poate că avea o zi proastă. Atunci, Laurian căzu pe gînduri; începu prin a se întreba cum ar fi să-i acompanieze vioara lui Keska cu

violoncelul ei. Chiar şi imaginaţia unei astfel de experienţe îi produse fiori de plăcere în tot trupul.

Deşi ea se pregătise să devină solistă, undeva, pe parcurs, încrederea în sine şi credinţa posibilităţilor ei i-au dispărut.

A cînta ca membru într-o orchestră era una, dar însuşi gîndul de a apărea singură în faţa unui auditoriu o paraliza. Faptul că ştia că nu şi-a folosit întregul potenţial era una dintre cele mai mari dezamăgiri din cariera ei.

Fiind sigură că nu va interpreta niciodată alături de Keska, renunţă la idee şi se relaxă, lăsîndu-se fermecată de frumuseţea muzicii executate de el. Ochii ei se îndreptară visători spre livadă.

Florile merilor îşi pierduseră petalele dar frunzele îmbogăţeau ramurile pomilor cu o dulce şi proaspătă culoare verde-argintie realizînd un fundal minunat pentru muzica ce se revărsa peste ei.

Mirosul crud al pămîntului şi al plantelor din jurul casei se îmbina perfect cu dulcea tonalitate a viorii. Laurian inspiră adînc, adulmecînd mireasma ierbii proaspete, a florilor exotice şi parfumul florilor de tei.

– Tei! Îndreptîndu-se în şezlong, Laurian întoarse capul şi-l privi pe Keska în ochii lui încîntători. El stătea pe vine, la cîţiva paşi de ea, cu coatele sprijinite pe genunchi, zîmbindu-i cu îngîmfare.

– Bună dimineaţa, draga mea Laurian.

Aruncîndu-şi privirea spre fereastra deschisă, ea îşi ridică capul şi-şi concentră atenţia pentru cîteva momente; nu era de mirare că muzica nu mai avea aceeaşi însufleţire.

Se întoarse apoi spre el şi-l întrebă cu timiditate.

– Este un disc?

– Evident, confirmă el rezervat.

– De unde ştiai că sînt aici?

Keska se răsuci cu grație pentru a se aşeza lîngă şezlongul ei. Era îmbrăcat într-un pulover tricotat, care se mula perfect pe umerii lui laţi şi pieptul musculos. Razele aurii ale soarelui i se reflectau pe păr scoţîndu-i în evidenţă faţa bronzată şi culoarea cenuşie a ochilor. Îşi ridică genunchii şi-şi încolăci picioarele cu mîinile.

Cînd ajunse într-o poziţie confortabilă, el îşi ridică privirea spre ea, cu ochii scînteietori. Vocea lui era caldă, ca o dezmierdare.

– Voi şti întotdeauna cînd eşti aproape. Prezenţa ta vibrează în aer transmiţîndu-mi mesajul că drăgălaşa Laurian este aproape. Zîmbetul lui fermecător era parcă o chemare.

Laurian schiţă un zîmbet forţat; ori de cîte ori omul acesta deschidea gura, din ea îi ieşeau cele mai ridicole afirmaţii.

Dar, ridicole sau nu, sîngele începu să-i pulseze cu putere cînd îi întîlni privirea, iar expresia feţei i se îndulci în faţa ademenitoarei chemări din cuvintele lui. Apoi ea se încruntă şi spuse:

– George este un trădător. Mi-a promis că nu-ţi va spune că vin aici.

– George este un prieten de încredere a lui Keska Lathi, spuse rîzînd cu încîntare. Nu ţi-a trădat secretul, a făcut doar nişte aluzii. De ce nu ai intrat pur şi simplu în studio? El îşi flutură mîna de la scaun la fereastră. Ăsta nu ar fi fost necesar.

– Ultima oară cînd am fost aici, tu te-ai opus vizitelor mele, mai mult sau mai puțin.

Laurian refuza să se simtă jenată că fusese prinsă furişîndu-se în jurul casei lui, deşi era supărată pe ea însăşi.

În subconştientul ei, ea trebuia să fi ştiut de la început că era inevitabil să fie descoperită şi să se sfîrşească aşa, stînd acum aici, în fața lui.

Dînd din umeri ea adăugă:

– Îmi pare rău, dar totuşi îmi face mare plăcere să te ascult interpretînd la vioară deşi m-ai făcut să înțeleg clar că te deranjează interesul meu în privința performanțelor tale. Trebuia să-mi satisfac viciul meu pentru muzică. Aşa că ce puteam face altceva decît să mă ascund?

Keska îşi plimbă cîteva secunde privirea cercetătoare pe fața ei, încercînd probabil, să-i citească pe ea gîndurile. Apoi se lungi pe iarbă, îşi întinse picioarele şi-şi puse mîinile la ceafă, privind fix în depărtare norii pufoşi, împrăştiați pe cerul albastru.

– Puteai să-ți cumperi un disc şi să-mi asculți muzica mult mai confortabil. Nu poți spune că există vreo diferență între interpretarea de pe disc şi cea reală şi astfel nici nu te-aş fi surpris acum aici.

– Mi-aş fi putut cumpărat un disc, fu ea de acord, ascunzînd faptul că avea deja toate discurile şi casetele înregistrate cu el.

El îşi ridică privirea spre ea.

– Atunci *de ce* te-ai întors aici?

– Chiar, de ce? răspunse ea, printr-o întrebare, mai mult pentru sine decît pentru Keska.

Își coborî privirea plimbîndu-și-o peste trupul lui zvelt, peste umerii lați și pieptul puternic, peste linia îngustă a șoldurilor lui strînse perfect într-o pereche de pantaloni maro.

Poziția picioarelor lui încrucișate îi scotea foarte bine în evidență masculinitatea. Dorințele ei sexuale, stinse pînă nu demult, prinseseră viață de cînd îl întîlnise pe Keska, totul părînd să-i iasă de sub control.

– *De ce* te-ai întors la Keska Lathi, Laurian? o întrebă el pătrunzîndu-i brusc în gînduri.

O relație între un bărbat și o femeie trebuie să se bazeze pe ceva mai mult decît o necesitate biologică, altfel nu ar putea fi o relație adevărată.

– Unchiul meu, Jules, se întreba dacă ai fi de acord să predai lecții de vioară elevilor noștri. Dacă nu te simți în stare să interpretezi în concertul de binefacere, atunci poate te mai gîndești și-ți sacrifici cîteva ore din timpul tău pentru a-i pregăti pe elevi. Îndemînarea și experiența ta vor fi pentru ei de neprețuit.

– Și, pentru asta ai venit? Să-mi ceri acest lucru? o întrebă el cu scepticism.

– Da, asta îți cer, pentru că știu că poți să le transmiți acestor copii o mare parte din cunoștințele tale muzicale, răspunse ea cu încăpățînare.

Evitînd să se uite la Keska, Laurian își coborî privirea spre degetele ei subțiri înlănțuite, așezate în poală. Dar, chiar studiindu-și mîinile ea nu se simțea în siguranță, căci în imaginația ei își închipuia cum ar fi să-l atingă cu ele pe Keska.

Pentru o clipă, ea avu neplăcuta senzație că nu a reușit să-l păcălească pe Keska așa că, ridicîndu-și

privirea, adăugă moale:

– Unchiul Jules este convins că tu ai fi o comoară pentru Tabăra Bryant.

– De ce nu a venit unchiul Jules personal să-mi ceară acest lucru? întrebă şoptit, ridicîndu-se în picioare şi aplecîndu-se spre ea. El îşi ridică mîna şi cu un deget îi atinse braţul, plimbîndu-şi-l uşor pe mătasea bleu, argintie a bluzei ei.

Ea izbucni într-un rîs nervos, pentru a ascunde reacţia provocată de gestul lui de tandreţe.

– Unchiul Jules nu este prost. El este suficient de deştept ca să trimită o nebună să-i rezolve problema asta murdară.

Coborîndu-şi privirea arzătoare pe pieptul lui, el murmură:

– Unchiul Jules nu este în pericol în preajma lui Lathi.

– Asta înseamnă că eu sînt?

Privirea lui îi dezmierda faţa.

– Asta depinde de ce înseamnă pericol în mintea ta. Te sperie pasiunea lui Keska Lathi pentru tine?

– Stilul tău personal de a glumi mă timorează, spuse Laurian ridicîndu-se în picioare.

Keska o prinse de mînă şi-şi ridică privirea spre ea.

– Nu am glumit. Eşti o femeie deosebită, am simţit asta din prima clipă cînd te-am văzut. Cred că te iubesc, frumoasa mea Laurian. Îşi ridică sprîncenele privind-o surprins, ca şi cum declaraţia ar fi fost spontană şi neaşteptată chiar şi pentru el.

Laurian rămase fără grai, uitîndu-se în ochii lui, inima bătîndu-i cu putere. Apoi îşi aminti cît de serios

vorbise el ultima dată despre legătura dintre albină şi floare, ca după aceea s-o supere atît de tare încît s-o determine la o reacție atît de violentă, față de el.

Trăgîndu-şi mîna dintr-a lui, spuse cu o voce stranie:

– Sînt sigură că, Keska Lathi are foarte multe pasiuni. Nu în asta constă viața unui artist?

El se încruntă nedumerit.

– Este adevărat, am avut pasiuni de tot felul, dar niciodată una ca asta.

Laurian ştia că ar fi fost o nebună să-l mai creadă, aşa că se întoarse brusc, gata să o ia la fugă spre maşină.

– Ai fi de acord să-ți sacrifici un pic din timpul tău pentru elevii noştrii? îl întrebă ea cu disperare. Ai putea să-ți alegi singur orele şi să predai aşa cum îți place.

Keska sări în picioare, aruncîndu-i o privire total dezaprobatoare.

– Keska Lathi nu ştie nimic despre arta de a preda copiilor. Nu aş fi de nici un folos în şcoala voastră.

El era atît de aproape, încît dacă ar fi întins mîna ea ar fi putut să-i atingă pieptul sau să-şi aşeze vîrful degetelor pe buzele lui.

Băgîndu-şi cu grijă mîinile în buzunarele pantalonilor, ea se retrase îndreptîndu-se spre alee.

– Am crezut că vrei să înveți ceva despre viață. Dacă doreşti asta, atunci copii reprezintă cel mai bun început, mult mai bun decît livada cu meri. Ai avea foarte mult de învățat de la ei.

Urmînd-o, fața lui se lumină deodată, ca şi cum

ceva i se clarificase în minte.

– Vrei ca Keska Lathi să vină în tabără pentru a fi pe teritoriul tău. Asta vrei, nu-i aşa dragă Laurian?

– Nu, exclamă ea. Adică, da. Aş fi bucuroasă dacă mi-ai ajuta elevii.

Înclinîndu-şi capul într-o parte, Keska îi studie pentru o clipă faţa tulburată apoi îi întinse mîna.

– Sigur, n-ai să pleci acum. Vino să-mi vezi merii. Concepţia a avut loc deja.

– *Ce?*

Aruncîndu-şi capul pe spate el izbucni într-un rîs zgomotos.

– Albina care, atît de serviabilă, a violat floarea şi-a însămînţat victima. Vino să-mi vezi fetuşii.

Era imposibil să reziste capriciilor lui, aşa că, Laurian îşi puse mîna într-a lui şi porni alături de el spre cîmp.

Ridicîndu-şi privirea zări pe faţa lui un zîmbet triumfal, iar ochii lui sclipeau provocator.

– Eşti complet nebun, ştiai asta Keska? întrebă ea rîzînd.

– Se poate, dădu el din cap aprobator.

– Şi cum crezi tu că albina ta s-a împreunat cu floarea şi a fecundat-o. Se întîmplă să ştiu că albina nu este chiar un mascul. Albinele care polenizează florile sînt femele. Masculii nu fac nimic altceva decît să trîndăvească în jurul stupului.

– Bieţi nebuni, murmură Keska, luîndu-i mîna şi înlănţuindu-şi degetele cu ale ei. Din punct de vedere ştiinţific ceea ce spui tu despre albine este corect, dar eu prefer versiunea mea.

– Şi eu, admise Laurian încet.

Sunetul viorii se pierdu în depărtare cînd intrară în livadă. Pătrunzînd în intimitatea trunchiurilor noduroase ale pomilor, ei se plimbau pe sub baldachinul din frunze verzi-argintii al merilor.

Un stol de păsări migratoare, ce făcuseră un popas în drumul lor spre nord îi fermeca cu trilurile lor emoționante.

Această atmosferă, ca şi apropierea acestui bărbat exotic făcură ca inima lui Laurian să-şi întețească ritmul bătăilor.

Keska se opri lîngă micul pîrîiaş, în fața copacului sub care se sărutaseră, trăgînd în jos aceeaşi ramură pe care albina îmbrățişase floarea.

Recunoscînd-o, Laurian fu încîntată să constate că interludiul lor fusese destul de important pentru Keska pentru a-şi aminti de el, chiar dacă se sfîrşise rău.

– Vezi, spuse cu mîndrie, atingînd uşor vîrful ramurii. Mărul lui Keska Lathi. Mărul nostru.

Un mic nod marmorat crescuse în locul florii. Staminele erau uscate şi negre la capete, ca nişte mustăți de focă neagră. Ea se uită cu atenție în locul pe care el îl privea cu atîta dragoste şi rîse.

– Te porți ca un proaspăt tată. Dacă aceştia sînt copii tăi, atunci de ce îi vinzi cînd cresc?

Keska rîse forțat, dînd drumul ramurii.

– Eu nu sînt un tată, sînt un tutore. Cînd merele ajung la maturitate, le lansez în viață, aşa cum trebuie să procedeze orice tutore cu protejatul lui.

Prinzîndu-i mîna, el i-o îndreptă spre şirurile de copaci din capătul livezii.

– Ai avut copii în timpul căsătoriei, Laurian?

– Nu, răspunse şi după o scurtă pauză îşi ridică privirea spre el, după care şi-o mută în zare. Soţul meu a fost ca un copil, el a fost singurul pe care l-am avut.

– Ţi-ai dorit un copil? întrebă Keska în şoaptă.

Ea suspină adînc.

– Da, mi-ar fi plăcut să am un copil. Îmi plac foarte mult copiii.

Keska nu-i răspunse şi Laurian nu rezistă curiozităţii ei privind viaţa lui particulară.

– Ai copii? întrebă ea.

– Acum nu mai am, spuse cu voce gravă, cute adînci încreţindu-i fruntea. Am avut odată, o fetiţă minunată. Ea era comoara mea.

Văzînd că nu continuă, Laurian îl întrebă sfioasă.

– Ce s-a întîmplat?

Ridicîndu-şi capul, Keska o privi cu nişte ochi la fel de apăsători şi întunecaţi ca fundul unui ocean.

– O chema Melanie. Cînd avea puţin peste două luni a murit pe neaşteptate. Moartea sugarului, au numit-o ei. Pieptul lui se umfla şi se dezumfla în ritmul respiraţiei sacadate.

– Îmi pare rău. Laurian îi atinse mîna cu compasiune. Ce înspăimîntător. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

– A fost îngrozitor pentru soţia mea, spuse el încruntîndu-se. Era singură cînd s-a întîmplat. Eu eram, ca de obicei, într-un turneu, dăruindu-mă publicului. Din cauza obligaţiilor profesionale, nu eram niciodată acasă. Degetele lui se încleştară în jurul degetelor ei.

Din cele nouă săptămîni cît a trăit fetița mea, mi-am petrecut cu ea doar zece zile. Vezi cum m-am amăgit singur?

Plimbîndu-se şi vorbindu-şi ei se treziră la capătul livezii. Keska scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi îndepărteze aceste dureroase amintiri.

– Dar este o zi mult prea frumoasă pentru a te gîndi la lucruri atît de triste. Trecutul e trecut şi nimic nu-l mai poate schimba. El o trase pe Laurian după el. Hai cu mine sus pe deal, draga mea Laurian. De acolo vom putea privi peste ferma şi livada cu meri a lui Keska Lathi.

Tactul şi compasiunea o împiedicau pe Laurian să-i pună întrebările la care ar fi dorit răspuns. Oare moartea copilului a fost cauza care l-a determinat să se retragă?

Ce s-a întîmplat cu mariajul lui, s-a terminat cu un divorț? Tăcută, ea urcă alături de el dealul abrupt.

Coasta dealului era plină de bolovani, buşteni putreziți, stejari pitici şi pîlcuri de tufe de mure pline cu fructe pîrguite.

Cînd ajunseră în vîrful dealului se aşezară jos unul lîngă altul, pe un mic petec de pămînt acoperit cu iarbă, scrutînd şi delectîndu-se cu superba privelişte pastorală ce se întindea în fața lor.

Casa mare, albă, a lui Keska, plasată în mijlocul unui ocean verde de pomi fructiferi era minunat luminată de culorile vii ale straturilor de flori şi albastrul strălucitor al piscinei.

Valea ce se întindea pe cîteva mile între casă şi livadă se estompa la orizont.

Laurian inspiră adînc aerul proaspăt.

– Eşti fericit aici, în livada ta cu meri, Keska? întrebă ea privindu-l. Nu-ţi lipseşte deloc emoţia şi satisfacţia unei interpretări la vioară în faţa unui auditoriu?

O umbră îi întunecă pentru o clipă faţa, apoi dispăru imediat.

– Poate vreodată cineva să fie pe deplin fericit? întrebă ridicînd din umeri nehotărît. Eu sînt mulţumit acum, că sînt aici, cu tine, scumpa mea Laurian.

Privind-o, ochii lui se înmuiară. Întinzînd mîna, îi cuprinse obrazul cu palma iar cu cealaltă mînă îi trase uşor linia fină a bărbiei şi curbura plină a buzelor. Întorcîndu-se spre ea, genunchiul lui se sprijini de coapsa ei. La această atingere, lui Laurian îi ţîşniră vîlvătăi de dorinţă prin toate venele.

Cu respiraţia întretăiată, ea îşi întredeschise buzele, capitulînd în faţa fascinantei sensibilităţi a mîinilor lui, a plăcerii intense pe care o deştepta în trupul ei.

Închizînd ochii, Laurian îi simţea vîrful degetelor fierbinţi plimbîndu-i-se uşor pe obraji, atingîndu-i pleoapele şi conturul rădăcinii părului de pe frunte.

– Eşti atît de frumoasă Laurian, şopti el.

Cînd deschise ochii, ea citi pe faţa lui că declaraţia fusese sinceră. Ea nu încercă să-l oprească cînd el îi atinse părul strîns în vîrful capului, trăgîndu-i uşor agrafele şi părul negru şi bogat i se desfăşură pe spate.

Buzele lui erau întredeschise, iar privirea îi era intensă şi plină de pasiune în timp ce îi netezea părul lucios ce se revărsa în cascade negre pe umeri şi pe piept.

– Atît de minunată, iubita mea, şopti el, lipindu-şi de obraz o şuviță din părul ei mătăsos. Un zîmbet gingaş şi ademenitor i se ivi pe buze, iar ochii îi străluceau plini de căldură. Eram mulțumit aici, în livada mea, pînă să vii tu, Laurian, spuse şi-i ridică părul cu amîndouă mîinile, cufundîndu-şi fața în parfumul lui.

Şovăind,. Laurian îşi puse mîna pe capul lui, părul cîrlionțat mîngîindu-i palma.

– Şi eu eram mulțumită, Keska. Nu ştiu ce se întîmplă cu mine. Respirația i se opri în gît şi părea că nu mai are control asupra reacțiilor trupului ei.

Ridicîndu-şi capul, el îi zîmbi.

– Tu ştii, dragă Laurian. Tu ştii ce ți s-a întîmplat... ce ni s-a întîmplat. Dorința crescîndă îi intensifică timbrul vocii şi el o strînse şi mai tare lîngă el. Ceva atît de minunat... atît de deosebit.

Un geamăt ieşi din gîtul ei şi-şi încolăci brațele în jurul lui cufundîndu-şi fața în curba caldă a umărului lui. Mîinile ei se mişcau cu ferbrilitate pe muşchii lui încordați de pe spate şi brațe.

Punîndu-i o mînă sub bărbie, Keska îi ridică fața şi-i atinse buzele cu un sărut plin de tandrețe, impregnîndu-i limba şi cele mai sensibile membrane ale gurii ei cu gustul şi dulceața gurii lui.

O tresărire de dorință îi cuprinse tot corpul şi ea se arcui şi mai strîns de trupul lui.

Fără să se oprească din sărut, Keska se întinse uşor pe iarbă trăgînd-o pe Laurian cu el în înlănțuirea brațelor lui puternice. Trupurile li se atingeau.

El îşi împinse uşor coapsa între picioarele ei, muşchii lui încordați dezmierdîndu-i cea mai sensibilă parte

a corpului ei. Dacă Laurian a avut odată voința de a-i rezista, aceasta a dispărut acum, cînd mîinile ei se mişcau cu febrilitate pe suplețea trupului lui, căutîndu-l şi cercetîndu-l.

Mîinile lui erau la fel de febrile ca şi ale ei, împreună avînd darul de a stîrni dorință.

Keska îşi ridică capul şi se sprijini într-un cot lîngă umărul ei, privind-o şi zîmbind.

– Cred că mă doreşti aproape aşa cum am visat s-o faci, scumpa mea Laurian, murmură el. Nu-i aşa?

Buzele ei era umflate şi iritate de la sărutul lui şi mintea îi era trează şi foarte conştientă de coapsa dintre picioarele ei.

Zîmbindu-i jucăuş îi răspunse moleşită:

– Recunosc, mă gîndesc la tine acum şi mereu. În fiecare clipă...

Unul din degetele lui se mişca uşor, descriind o linie nesigură în sus, pe gîtul ei, pe obraz, mîngîind apoi grămada de păr mătăsos întins pe iarbă în jurul capului ei.

– De ce ai pătruns în casa lui Keska Lathi, în viața mea, să-mi tulburi liniştea? o întrebă el şoptit.

Ridicînd o mînă tremurîndă, ea şi-o plimbă cu sfială pe părul aspru, abia perceptibil de pe maxilarele lui, pe pielea netedă şi bronzată a obrajilor.

Cu amîndouă mîinile îi trase capul în jos şi-i sărută arcuirea fină a nasului ei aristocratic.

Apoi, îl privi în ochi rîzînd.

– Tu eşti acela care a tulburat liniştea, Keska Lathi. Intențiile mele erau mult mai nevinovate cînd am venit la tine. Tu ai complicat totul cu vinul tău teribil şi glu-

mele tale prosteşti.

– Dar nu am putut să-ți rezist, Laurian. Asta trebuie să-ți fie foarte clar. El rîse şi se aplecă încet pentru a-i atinge cu buzele linia fină a gîtului şi pulsațiile de la baza acestuia, sărutîndu-i pielea catifelată, chiar deasupra primului nasture de la bluză.

Înlocuind degetele cu buzele fremătătoare, Keska îi descheie primul nasture apoi şi pe ceilalți, pînă cînd rotunjimile sînilor ei plini, prinse într-un sutien din dantelă erau libere pentru el. Contactul buzelor lui moi şi fierbinți cu pielea acestui loc intim îi produse lui Laurian senzații de nesuportat în tot trupul, coborînd chiar pînă în cea mai sensibilă parte a lui, făcînd-o să se sufoce în fața intensității dorinței.

Ridicîndu-şi capul, Keska îi cuprinse unul din sînii cu mîna. Degetele lui se mişcau uşor, circular, în jurul sfîrcului întărit, prins în dantela subțire. Simțindu-i atingerea ca pe o flacără ce i se întindea prin corp, ea îl strînse cu putere de umeri. Respirînd adînc, Keska se răsuci, aşezîndu-se pe spate şi prinzînd-o cu brațele pe Laurian, o trase peste el. Cu fața îngropată în părul ei, ce se revărsa ca o cascadă deasupra lui, el şopti:

– Dacă ai venit în casa mea şi în viața mea ca să mă vrăjeşti, scumpa mea, Laurian, atunci trebuie să-ți duci treaba pînă la capăt.

Laurian îşi dădu părul într-o parte şi-l privi în ochi. Fiecare fibră din trupul ei, fiecare nerv, erau conştienți de tăria formelor de sub ea.

Dar ceva în cuvintele lui suna a şiretlic şi un licăr de suspiciune apăru în mintea ei.

– Ce vrei să spui?

– Te doresc atît de mult, Laurian, îngerul meu, şopti el. Mîinile lui se mişcau cu febrilitate pe şoldurile ei şi mai jos, pe rotunjimile feselor ei, apăsînd-o cu putere peste bărbăţia lui. Fă dragoste cu mine, şi Keska Lathi va face tot ce doreşti, îţi va da orice... Îţi voi dărui dragostea mea... viaţa mea, şoptea el, accentuîndu-şi cuvintele cu sărutări excitante. Voi cînta la vioară pentru tine totdeauna, dulceaţa mea. Voi interpreta chiar şi în concertul tău, pentru tine... Voi fi profesorul elevilor tăi, pentru tine... Orice îmi ceri. Îi acoperi faţa, gîtul şi apoi buzele cu sărutări calde, stăruitoare.

Deoarece sărutările lui fierbinţi îi provocau atîta plăcere, iar trupul ei tînjea după atingerile lui, dorindu-l cu patimă, la început cuvintele lui nu se înregistrară în mintea ei, dar cînd o făcură, ea se dezmetici brusc, ridicîndu-şi capul. Pentru o clipă inima i se opri, începînd să-i bată cu repeziciune, în faţa şocului produs de ofensa adusă.

– Tu crezi că?... începu ea şi se răsuci, eliberîndu-se din îmbrăţişarea lui.

– Laurian, stai, o rugă Keska, prinzînd-o de mîini. Vino înapoi.

Ea îşi trase mîinile dintr-ale lui şi începu să-şi încheie nasturii bluzei cu degetele tremurîndu-i de uimire şi indignare.

– Doar nu-ţi imaginezi că mi-aş...

– Ce s-a întîmplat, iubirea mea? o întrebă el uşor, atîngîndu-i mîneca bluzei cu vîrful degetelor.

Sărind în picioare, Laurian începu să-şi scuture furioasă cu palmele iarba şi crenguţele prinse pe panta-

lonii ei albi. Apoi, privi în jos spre Keska cu ochii fulgerîndu-i de mînie.

– Nu poate fi posibil să te gîndeşti că mi-aş oferi trupul în schimbul serviciilor tale muzicale! Cum *ai putut* să sugerezi aşa ceva?

Ridicîndu-se în şezut, Keska întinse mîna spre ea.

– Laurian, şopti, ai înțeles greşit.

Ferindu-şi mîna de a lui, ea îşi strînse părul, şi-l răsuci şi-l lăsă pe spate.

– Nu am înțeles greşit. Ai spus că-mi vei oferi orice, chiar şi concertul, dacă fac dragoste cu tine! Nu există nici un muzician care să valoreze atît. Nici chiar Keska Lathi!

– Te rog ascultă-mă, spuse Keska, sărind în picioare.

– De fiecare dată cînd te-am ascultat, am avut numai probleme, replică Laurian furioasă. Îndreptîndu-se spre cărarea pe care urcară, ea porni în jos pe deal.

Keska o urmă, vocea devenindu-i şi lui iritată cînd îi spuse:

– Nu ai fost cinstită cu mine. De fapt, cred că nu este cazul să joci rolul ipocritei, Laurian Bryant. Poți să negi faptul că ai fost trimisă la mine pe considerentul că o femeie aşa de atractivă îl poate seduce şi determina pe Keska Lathi să accepte să interpreteze în concert? Nu este prima dată cînd s-a încercat trucul ăsta cu mine.

– O-o-oh! explodă ea. Era înjositor pentru ea să recunoască că el avea dreptate. Era exact motivul pentru care fusese trimisă la el. Şi toată vina era numai a ei. Fusese suficient de proastă ca să se ia după

unchiul Jules şi conducerea taberei.

– Nu mă atinge, spuse trăgîndu-şi cu putere braţul din mîna lui! Du-te şi udă-ţi merii sau fă altceva, dar lasă-mă în pace.

El păşea în linişte, alături de ea, printre şirurile de copaci, cu capul, plecat, gînditor.

Pe neaşteptate, Laurian se opri şi se întoarse cu faţa spre el.

– Aş fi făcut dragoste cu tine, pentru că am început să ţin la tine Keska, spuse ea cu patimă. De ce a trebuit să strici totul, fiind atît de suspicios şi repezit? Nu toată lumea este dispusă să se încline în faţa lui Keska Lathi pentru a obţine ceva.

– Ţii într-adevăr la mine? exclamă el surprins.

– Nu ştiu ce simt, ţipă Laurian, simţind că se îneacă. Cînd lacrimile îi invadară ochii, ea se întoarse brusc şi ieşi din livadă.

Keska o urmă cu paşi mari.

– Vino în casă. Trebuie să vorbim.

– Nu, nu avem despre ce vorbi, refuză ea pornind spre aleea unde-şi parcase maşina.

– Cînd te întorci, Laurian a mea? întrebă el cu disperare, stînd în capătul cîmpului uitîndu-se după ea.

Laurian se simţea atît de confuză, încît nu-i putea răspunde fără a izbucni în plîns. Se întoarse brusc şi se îndreptă spre maşină.

– Te voi aştepta cu nerăbdare, Laurian, strigă el după ea. Trebuie să te întorci.

– Nu mă voi întoarce niciodată la această fermă. Este mai bine pentru liniştea mea, răspunse ea. Tre-

buie că sînt mai slabă de înger, altminteri nu aș fi fost azi aici. Dar acum am recepționat mesajul Keska Lathi. Nu mă pot aștepta la nici un fel de consideratie din partea ta, așa că nu voi mai reveni. Înainte ca el să-i poată răspunde, ea sări în mașină.

După ce porni motorul, Laurian se întoarse și se uită la Keska. El stătea în picioare, la jumătatea drumului dintre alee și marginea cîmpului, privind după ea. Soarele se reflecta în părul lui dîndu-i strălucirea aurului. Forma – dar mai ales atingerea – trupului lui vor rămîne mereu vii în memoria ei.

Stînd și privindu-l, Laurian realiză că împreună, corpul și rațiunea ei; tînjeau după el. Cu toată împotrivirea ei, trebuia să admită că începuse să-l iubească pe Keska Lathi. El nu-i produsese nimic altceva decît confuzie, stînjeneală și frustrare din primul moment cînd l-a întîlnit și totuși o puternică vrajă stăruia între ei. Cu toate că știuse de la bun început că trebuia să fie prevăzătoare, ea s-a lăsat prinsă în mreje, îndrăgostindu-se de un alt geniu muzical, egoist și temperamental. Acest adevăr o șocă într-atît încît după ce băgă mașina în viteză, Laurian, explodînd de mînie, începu să apese cu disperare pe accelerator.

– Doamne ajută-mă, murmură ea, pornind mașina și îndreptîndu-se spre șosea. Pentru că nimeni altcineva nu putea s-o facă.

Capitolul 5

Următoarele două săptămîni Laurian a fost foarte ocupată, rămînîndu-i doar foarte puțin timp să se gîndească la Keska Lathi. Din momentul în care elevii au început să sosească, aceştia îi consumau toată energia.

Strălucitori, cu personalități individuale, aceşti elevi au adus cu ei problemele şi emoțiile specifice adolescenței.

Laurian lucra cu caractere de tot felul, de la tineri cinstiți şi echilibrați pînă la tineri cu un înalt spirit de răzvrătire. Ea trebuia să le facă față şi să rezolve stările conflictuale dintre colegi de cameră, să discute şi să trateze cu eventuali nostalgici sau cu puternice personalități creative.

Lui Laurian îi plăcea să lucreze cu aceşti tineri aflați în pragul maturității. În general, ea avea relații de apropiere şi prietenie cu elevii ei.

Chiar şi aşa, i-au trebuit două săptămîni încheiate

pentru a-i tria şi a-i integra în rutina taberei Bryant.

Deşi avea numai cîteva momente libere, cînd se gîndea la Keska, Laurian nu putea să-şi stăpînească dorința dė a se întoarce la fermă pentru ca, văzîndu-l din nou, să-şi verifice sentimentele confuze. În puținul ei timp liber ar fi putut să facă asta.

Desigur gîndul ăsta îi jignea amorul propriu suficient ca să se gîndească că şi el ar fi putut să vină s-o vadă. În mod cert el nu ținea la ea atît de mult cît susținuse.

Dar ea îşi imagina că mîndria era aceea ce nu-i va permite niciodată lui Keska s-o caute, odată ce a fost refuzat. Un motiv în plus pentru a nu risca să se întoarcă ea acolo, îşi spunea.

Din nefericire, Laurian nu se simțise niciodată atît de atrasă fizic de un bărbat. Trupul lui musculos şi bine clădit n-o va mai chema niciodată, dar masculinitatea lui o tulbura profund.

Ea nu reuşea să-şi şteargă din memorie amintirea sărutărilor lui şi atingerea mîinilor care i-au provocat atîtea ore de insomnie.

În mod cert, nu putea ignora atracția, fascinația pe care el o exercita asupra ei. Din nefericire, în adîncul sufletului său, Keska dorea să-i atragă simpatia. Ea ar fi dorit să existe o cale de a se apropia de el fără nici un risc din partea ei.

În prima dimineață a celei de-a treia săptămîni, de cînd plecase de la el, Laurian stătea tristă şi îngîndurată ascultîndu-l interpretînd la vioară pe cel mai talentat elev al ei.

Roger Oliver era un tînăr în vîrstă de paisprezece

ani, cu o claie de păr negru şi creţ, nişte ochi albaştri ostili, o gură obraznică şi supărăcioasă şi un caracter individualist.

Mîinile lui pe corzile viorii păreau ale unui înger, dar personalitatea lui era cea a unui vîrcolac. Laurian îşi strîngea pumnii cu putere pentru a se abţine să nu rupă partitura muzicală pe care o interpreta el.

Un talent ca Roger se năştea o dată la o mie de ani, poate chiar la un milion. El ar fi putut ajunge la faimă şi succes numai dacă ar fi permis să fie îndrumat şi modelat.

Din păcate, părinţii lui i-au pus totul la picioare. Ei i-au inoculat ideea că era mult superior unui muritor de rînd ca Laurian Bryant, astfel că el refuza să-i asculte sfaturile.

Ea asculta încruntată cum el mutila muzica lui Schubert. Tot ceea ce executa el suna armonios şi dovedea talent, dar era departe de ceea ce Schubert a vrut să exprime muzica lui cînd a compus-o.

Roger cînta de parcă ar fi avut pică pe vioară şi ar fi vrut să se răzbune pe toată lumea.

Dar, cel puţin, nu-i vorbea lui Laurian. Sarcasmul lui verbal era chiar mai brutal decît interpretarea muzicii.

Lui Laurian, Roger îi amintea întrucîtva de Keska, deşi Keska aducea mai mult cu un vampir, care îşi seducea victimele pentru ca apoi să le sugă sîngele, decît cu un strigoi care-şi arată colţii, precum Roger.

Intreruperea a fost mai mult decît binevenită, atunci cînd unul din profesori intră în sala de repetiţii, şoptindu-i lui Laurian:

– Ai un vizitator care te aşteaptă în biroul lui Jules.

Laurian se uită la Roger, îi ignoră privirea disprețuitoare şi ieşi iritată pe uşă. Jules era plecat cu treburi aşa că biroul era liber toată ziua.

Ea intră pe uşa biroului, speriată de maniera de interpretare a lui Roger a muzicii lui Schubert, ce o urmărea inevitabil.

Dar interpretarea lui Roger, tabăra Bryant, toată lumea chiar dispărură din gîndurile lui Laurian cînd îşi văzu vizitatorul. Keska Lathi stătea zîmbind în fața ei, privind-o cu ochii lui gri încîntători.

Purta o cămaşă albastră de mătase cu o eşarfă bleu pal legată în jurul gîtului şi o pereche de pantaloni gri. Aparent el venise în calitate de muzician, mai mult decît de fermier.

Ea se întreba totuşi, amuzată, care era motivul pentru care venise în Tabăra Bryant – nu conta în ce calitate.

– Keska, spuse, sperînd că el nu-i sesiza tremurul din glas şi nici ritmul alert al bătăilor inimii. Bună.

– Bună, Laurian, răspunse şoptind cu voce întrebătoare, nefiind sigur că era binevenit.

– Ce surpriză, spuse ea cu aceeaşi voce plină de curiozitate.

– Da, este o surpiză şi pentru Keska Lathi.

– Aaa...? răspunse ea moale, încheind acest început de conversație.

În liniştea care se lăsă, el îşi plimbă privirea pe trupul ei. Asta o făcu pe Laurian să se gîndească că ar fi trebuit să fie ceva mai elegant îmbrăcat în acea dimineață.

Dacă ar fi ştiut că vine Keska, desigur nu s-ar fi îmbrăcat în şortul alb şi tricoul roz cu note muzicale presărate pe tot pieptul, chiar dacă aceea era aproape un fel de uniformă în tabără, atît pentru profesori cît şi pentru elevi.

Părul negru, strălucitor, era prins cu o fundă din satin roz într-o coadă bogată, adusă în faţă peste sînul stîng. Cînd ea realiză că părul îi sălta la fiecare bătaie a inimii, îşi prinse coada şi şi-o aruncă peste umăr, pe spate.

– De ce ai venit, Keska? întrebă ea în final.

El îşi ridică amîndouă mîinile în semn de neputinţă şi spuse cu tristeţe:

– Mi-ai lipsit atît de mult, iubita mea Laurian.

El îşi încruntă sprîncenele, îndreptîndu-şi privirea spre uşa prin care răzbătea muzica bizară a lui Roger, apoi se întoarse din nou spre Laurian, întrebînd-o:

– De ce nu te-ai întors la mine?

– Ţi-a fost dor de mine? întrebă ea surprinsă.

– Mi-a fost, şi am venit să-ţi cer scuze. Comportarea mea şi cuvintele îngrozitoare pe care ţi le-am spus ultima oară cînd am fost împreună, au fost incalificabile. Vrei, te rog, să mă ierţi? Expresia feţei lui era sinceră şi imploratoare.

Ca un semn de alarmă, inima lui Laurian începu să bată puternic, aproape să-i spargă pieptul. Cînd Keska începea să fie fermecător, atunci devenea irezistibil.

– Mă uimeşti, spuse cu precauţie. Oare scuzele nu reprezintă ceva ce nu face parte din caracterul lui Keska Lathi?

El îşi ridică umerii ruşinat şi-şi puse mîinile în buzu-

narele pantalonilor.

– Mi-e ruşine să recunosc că aşa este, dragă Laurian. Dar tu ai făcut din Keska Lathi un alt om. Nu pot să suport să fii supărată pe mine. Nu pot dormi noaptea şi livada mea nu mai prezintă nici un interes pentru mine. Ochii lui gri erau de neconsolat. Trebuie să mă ierți.

Laurian se uită la el neîncrezătoare, complet încurcată.

– Nici eu nu sînt foarte mîndră de felul în care m-am purtat în ziua aceea. Deşi el exagerase cu scuzele, ea nu putea să nu se simtă măgulită şi fericită.

Roger scotea din vioară sunete stridente în stilul lui personal şi pentru o clipă pe fața lui Keska apăru o grimasă de nemulțumire.

Dar imediat se întoarse zîmbind spre Laurian.

– George nu mai vorbeşte cu mine pentru că te-am alungat. Este atît de supărat încît a plecat să-şi viziteze sora în Arizona. Şi el te iubeşte.

Cuvîntul iubire o făcu pe Laurian să se înfioare şi îşi înfipse adînc unghiile în carne, gîndindu-se că dacă îi va răspunde va fi o ocazie foarte bună de a ceda emoțiilor sale. Aşa că, spuse nervoasă:

– Cred că pot să te iert, dacă asta doreşti.

– Keska Lathi doreşte, spuse zîmbind bucuros, fața luminîndu-i-se brusc. Făcînd un pas înainte, întinse mîinile spre ea.

Dîndu-se înapoi, ea îşi ridică brațele pentru a-l respinge.

– Nu! exclamă. Te rog nu, Keska. Te-am iertat. Nu mai am nici un resentiment față de tine.

– Dar... El îşi ridică sprîncenele, mirat.

– Dar totul s-a petrecut prea repede între noi. Ea arătă spre braţele lui întinse. Lucrul ăsta trebuie să înceteze. Aşezîndu-se pe un scaun într-un colţ al biroului lui Jules, Laurian îşi încordă trupul şi-şi încolăci genunchii dezgoliţi cu braţele, pentru a se împotrivi propriilor dorinţe.

Keska se apropie şi se aplecă spre ea. Un parfum plăcut se risipi în jurul ei.

– Dar de ce, Laurian? o întrebă el neliniştit. Spuneai că ai început să ţii la mine. Oare acest sentiment a murit?

Ea îşi ridică capul şi-l privi drept în ochi. Aceştia aveau o expresie exagerat de tragică şi Laurian bănuia că el intenţiona să o influenţeze. Oftînd adînc, îl întrebă:

– Ce vrei de la mine, Keska?

– Vreau să fiu aproape de tine. Tu m-ai cucerit şi eu vreau să te iubesc, şopti. Nimic mai mult.

Cuvintele lui îi străpunseră carapacea în care se închisese cu sentimentele ei contradictorii, intensificîndu-i propriile dorinţe. Rugămintea din ochii lui o mişca profund. Privindu-i mîinile, pieptul i se umplu de dorinţă, amintindu-şi cum se plimbau pe sînii ei.

Chiar atunci, Roger execută un sunet trist şi muzica se opri brusc. Laurian îşi ridică privirea spre uşa deschisă a biroului gîndind: Roger vîrcolacul – Keska vampirul.

Apoi, se întoarse spre Keska.

– Dacă ţi-aş vorbi un pic despre căsătoria mea cu Andrew, poate ai înţelege de ce nu pot să am în-

credere în tine.

– Aş dori să te înțeleg, şopti el înclindînu-se spre ea şi privind-o atent.

Roger începu din nou să cînte şi Laurian făcu o grimasă de dezgust înainte de a trage adînc aer în piept.

– Andrew era un pianist strălucit, începu ea. Ne-am întîlnit cînd eram amîndoi studenți la *Juilliard*. Ne-am căsătorit imediat ce am terminat facultatea. La început îl iubeam foarte mult şi credeam că şi el mă iubea în felul lui, între anumite limite. Făcu o scurtă pauză, amintindu-şi cît de tînără şi plină de vise era atunci.

Keska îşi sprijini cotul pe spătarul scaunului ei.

– Şi apoi? o încurajă el.

– Şi apoi, a fi îndrăgostit începuse să nu mai fie ceva nou pentru Andrew. Eu cîntam destul de bine la violoncel şi el vedea în mine un fel de amenințare pentru el. El dorea să fie cel mai bun şi singurul star în familie.

– Se simțea amenințat? murmură Keska. Buzele lui schițară o grimasă de nemulțumire la un sunet discordant de vioară ce venise dinspre hol.

– Aaa, nu cred, spuse Laurian. Nu Andrew. Era atît de plin de încredere în sine, că aproape plesnea. Atît de plin, încît nu era în stare să înțeleagă cînd nu corespundeam perfect ideei lui de perfecțiune. Cînd interpretam solo, critica absolut totul legat de mine, începînd de la felul în care țineam violoncelul pînă la modul în care intrepretam muzica. Se lega pînă şi de prezența mea scenică.

– Nefiind sigur pe el, încerca să-ți zdruncine şi ție

încrederea în tine, şopti Keska, privind-o în faţă. Trebuie să fii o excelentă violoncelistă dacă ai reprezentat o ameninţare pentru el.

– Poate era nesigur, spuse ea, după o mică pauză, apoi ridică din umeri. În orice caz, a avut succes de fiecare dată cînd a încercat să-mi submineze încrederea în mine. După cîţiva ani de convieţuire cu Andrew nu am mai avut curajul să susţin vreun concert ca solistă. Era un geniu cînd era vorba să mă manipuleze sau să se joace cu sentimentele mele. Totuşi nu pot să-l condamn foarte tare, pentru că eram foarte tînără şi nu realizam. Spre sfîrşitul relaţiei noastre, între noi nu mai exista nici un fel de iubire. Obligaţia mea se rezuma doar la a-i întreţine personalitatea lui Andrew.

– Îmi pare rău, spuse Keska, pentru că tu eşti o persoană deosebită şi meritai mult, mult mai mult, Laurian. Se încruntă pentru o clipă apoi o întrebă:

– Şi a murit?

– Da, într-un accident de avion, în drum spre unul din concertele lui. Mi-e ruşine să recunosc, dar acest accident m-a eliberat într-un fel. Luni de zile m-am simţit vinovată la gîndul acesta.

– Dar, cu toată această eliberare, totuşi nu te-ai întors la ambiţiile tale muzicale.

Pentru cîteva momente, Laurian ascultă sunetele grosolane ale muzicii executate de Roger. El avea o întreagă viaţă înainte şi ea aproape că-l invidia.

Schiţînd un zîmbet, ea spuse:

– Era deja prea tîrziu să mă mai arunc din nou în competiţie şi-mi dispăruse chiar şi curajul de a mai

apărea în fața publicului, chiar dacă Andrew ieşise din viața mea.

Keska îi luă o mînă şi i-o strînse între ale sale.

– Dar ai supraviețuit aceste nefericiri. Acum pari o femeie foarte matură şi foarte puternică.

Laurian zîmbi şi privi în jos spre degetele lui bronzate, ce-i țineau mîna ei, cu pielea nefiresc de albă şi atît de fină.

– Sper, spuse. Dacă acum sînt aşa, asta se datorează unchiului lui Andrew, Jules Bryant. Cînd a realizat ce s-a întîmplat între mine şi Andrew, el mi-a incitat interesul în această tabără şi în concertele de muzică simfonică. Lui îi datorez faptul că trăiesc acum... teoretic.

– Mă bucur că îl ai pe Jules, spuse Keska. Am o deosebită stimă pentru el. Trebuie să fie un om remarcabil.

– Este un drăguț. Ți-am povestit toate acestea pentru ca să înțelegi de ce nu mai pot să am încredere într-un muzician de renume. De ce nu pot să dau curs unei relații între noi, Keska. Nu pot fi o pereche potrivită pentru tine.

El şi ridică sprîncenele şi făcu ochii mari de surprindere.

– Îți imaginezi cumva că eu aş putea să-ți ştirbesc din personalitate pentru a-mi clădi propriul eu? Îi strînse puternic degetele. Eu nu mai trebuie să dovedesc nimic, Laurian. Eu sînt Keska Lathî.

Laurian se gîndi cîteva momente la ce-i spusese el, apoi zîmbi.

– Nu cred că pentru tine, pentru valoarea ta, mai

poate exista vreun pericol, sau mă înşel? Oricum, tot ceea ce s-a întîmplat între noi de cînd ne-am cunoscut, s-a întîmplat mult prea repede ca să meargă. Vreau să te cunosc mai bine.

– Deci, vrei să-mi fi prietenă, înainte de a-mi deveni iubită, asta e? spuse Keska, ridicîndu-i mîna spre buzele lui.

Laurian îşi trase mîna. Părea posibil să accepte ambele situaţii cînd spuse:

– Nu mă deranjează să încercăm să fim prieteni.

– Mulţumesc lui Dumenezeu! Mi-era teamă că n-o să mai vrei să discuţi cu mine după ce te-am jignit, exclamă Keska, prinzîndu-i părul negru, strîns în coadă şi lipindu-l de buzele lui.

Laurian se întoarse brusc.

– Prieteni, Keska... Prieteni.

El rîse provocator şi schimbă subiectul.

– Acum poţi să-mi spui şi mie cine interpretează la vioară? Îl desfiinţează pe săracul Franz Schubert. Le permiţi elevilor tăi o astfel de interpretare?

Laurian se strîmbă.

– Cel pe care-l asculţi tu, Keska, este Roger Oliver, cea mai preţioasă achiziţie a noastră. Este un puşti de paispezece ani, incorijibil. Eu nu sînt de acord cu personalitatea lui, dar refuză să mă asculte.

– Paisprezece ani! Keska îşi ridică sprîncenele şi ascultă cu atenţie, o umbră de interes străbătîndu-i faţa. Băiatul pare să fie talentat. În ciuda tratamentului la care supune partitura, are un fel surprinzător de a atinge vioara.

Pentru cîteva minute, Keska rămase ascultînd. În-

cruntîndu-se, îşi freca gînditor degetul de maxilar.

Apoi îşi ridică privirea spre Laurian.

– Pot să-l văd şi eu pe acest tînăr rebel?

– Eşti invitatul meu, răspunse ea şi-l conduse prin hol spre sala de repetiții, unde Roger îşi maltrata instrumentul.

Keska se opri chiar lîngă uşă, cu capul înclinat într-o parte. Privirea îi era ațintită spre adolescentul neîndemînatic. Apoi, păşi uşor în cameră şi se aşeză pe un scaun, lîngă el. Corpul tînărului violonist era tensionat de fascinație.

Imediat ce Roger sesiză prezența lui Keska, se încruntă şi lăsă jos vioara.

– Nu am invitat nici un auditoriu, spuse brutal, cu o voce în schimbare, specifică pubertății.

La tonul lui Roger, Keska îşi ţuguie buzele şi-şi îngustă ochii.

– Nici nu ai putea să inviți o audiență, replică el cu grijă. Eşti departe de a fi pregătit îndeajuns. Supărarea îi scotea şi mai mult în evidență accentul finlandez.

Laurian stătea sprijinită de peretele din fundul camerei, abținîndu-se să nu zîmbească, privind la cei doi violonişti temperamentali înfruntîndu-se.

Roger îşi ridică bărbia.

– Cine ți-a cerut părerea?

– Nimeni, şopti Keska dezamăgit, cu nările fremătîndu-i. Mi-am exprimat-o singur. Îl interpretai pe Schubert ca şi cum muzica lui ar fi fost compusă de Beethoven. Schubert este sensibil şi delicat, nu puternic şi cataclismic.

Furios, Roger îi aruncă lui Keska o privire plină de

severitate. Deja era foarte nervos.

– Nu vrei să încetezi să mă mai înveți să cînt la vioară? Cine te crezi tu?

Nările lui Keksa se albiră pe margini. El sări în picioare şi cu o exagerată demnitate, exclamă.

– *Eu* sînt Keska Lathi.

– Şi ce dacă? pufni insolent Roger. Hai, şterge-o, curcanule!

Îndepărtîndu-se de perete, Laurian se repezi spre ei. Această confruntare avea neapărată nevoie de un mediator, sau un arbitru, se gîndi ea.

– Roger! exclamă ea. Keska?

Nici unul nu-i dădu vreo atenție. Fața congestionată a lui Keska se albi de mînie.

Trupul i se încordă din cap pînă în picioare în limita celor 175 cm ai lui. Cămaşa i se întinse gata să-i plesnească pe pieptul umflat şi pe muşchii încordați ai brațelor.

Laurian îl simțea aproape vibrînd de indignare. El îşi încleştă maxilarele ca şi cum ar fi vrut să-şi înghită cuvintele pe care dorea să le spună. Laurian îl prinse de braț.

– Keska, poate...

– Am să rezolv eu asta, Laurian, scrîşni el din dinți, ferindu-se de atingerea ei. Vocea îi era rece şi controlată cînd întrebă:

– Ai părinți, Roger?

– Sigur că am părinți. Nu m-a adus barza, răspunse Roger în batjocură.

Întorcînd spatele, el ridică vioara şi şi-o sprijini de bărbie.

– Aş aprecia un pic de singurătate. Am de exersat. Aşezîndu-şi şi mai bine instrumentul, luă arcuşul şi-l puse pe corzi.

Din doi paşi Keska fu în faţa băiatului, îi smulse arcuşul şi vioara şi le aşeză pe masă, ignorînd obiecţiile lui.

Prinzîndu-l pe Roger cu putere de mînă îl împinse în hol şi apoi în biroul lui Jules, cu toate protestele lui vehemente. Laurian îi urma agitată.

Trîntindu-l pe băiat pe un scaun, ridică receptorul telefonului şi-i ceru cu voce ridicată:

– Spune-mi numărul de telefon al tatălui tău.

Lui Roger îi mai scăzu ceva din bravadă şi-şi îndreptă privirea, destul de îngrijorat, spre Laurian, apoi spre Keska.

– O să-ţi pară rău dacă-i telefonezi tatălui meu. El îţi va spune unde să te duci.

– *Numărul,* şuieră Keska.

– Keska, spuse Laurian nervoasă. Poate n-ar trebui.

Keska, iritat, îi făcu semn să tacă şi clocotind de furie se uită la Roger. Fără tragere de inimă, Roger îi dictă numărul, mişcîndu-şi buzele, parcă în ritmul unui cronometru.

Din convorbirea telefonică care urmă, Laurian nu putu să audă decît ceea ce spunea Keska.

– Domnule Oliver, vă telefonez din Tabăra muzicală Bryant, în legătură cu fiul dumneavoastră, Roger...

– Nu, este bine. Nu a avut nici un accident...

– Din cauza comportării băiatului. De asta v-am

telefonat. Este obraznic, necooperant şi nu respectă instrucţiunile. Nu cred că va fi posibil să beneficieze de sezonul din anul acesta în Tabăra Bryant, dacă nu-şi va da silinţa.

– Cine sînt eu? Eu, domnule Oliver, sînt Keska Lathi.

– Mulţumesc, este foarte drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi asta. Dar ceea ce mă preocupă acum este fiul dumneavoastră. Eu îmi sacrific din timpul meu pentru a-i instrui pe elevii din Tabăra Bryant în vara aceasta. Şi eu contez pe ajutorul dumneavoastră în a-l convinge pe Roger că este în interesul lui să asculte cînd vorbesc cu el.

După ce dădu afirmativ din cap cîteva secunde, Keska îi întinse receptorul lui Roger.

Partea lui Roger de conversaţie se rezumă la cîteva „Dar, tati", apoi o serie interminabilă de „Da, domnule"

Terminînd convorbirea, puse receptorul în furcă şi întorcîndu-se spre Keska, spuse mohorît.

– Îmi pare rău că v-am vorbit cum v-am vorbit, domnule Lathi. Nu am realizat cine sînteţi.

– Nu ai dreptul să vorbeşti cu nimeni aşa cum ai făcut-o, indiferent cine ar fi, spuse Keska cu severitate, ridicînd spre el degetul arătător şi zîmbindu-i.

Laurian îl urma amuzată pe Keska, care îl conducea pe Roger prin hol spre sala de repetiţii.

– Acum, spuse Keska, indicîndu-i băiatului un scaun, primul lucru pe care trebuie să-l discutăm este temperamentul acustic. Fără îndoială, tu ai o înclinaţie spre un temperament creativ. Dar trebuie să înveţi să

te foloseşti de el cu cumpătare şi responsabilitate, nu mai pentru a-ți atinge scopul. Dacă vei simți vreun impuls de a-ți exercita temperamentul față de Keska Lathi din nou, să nu uiți că am douăzeci şi cinci de ani de experiență în plus față de tine. Eu mi-am perfecționat originalitățile cu rafinament. Dacă te simți în stare să intri în competiție cu mine, Roger, ai toate şansele să ieşi pe locul doi de fiecare dată.

Laurian se uită surprinsă la Keska. Faptul că el nu-şi lua în serios propriile ciudățenii, punea comportamentul lui bizar într-o cu totul altă lumină.

Cum băiatul se uita la el refuzînd cu încăpățînare să-i răspundă, Keska şuieră împăciuitor:

– Poate eşti amabil să cînți din nou pentru mine ce ai selectat tu din Schubert.

Uşurat că dojeneala s-a terminat, Roger luă vioara şi arcuşul şi începu să cînte, în timp ce Keska îl asculta contemplativ.

Laurian ieşi tiptil în hol şi-l acostă pe primul profesor care trecea pe acolo.

– Repede, spuse. Strînge toți elevii de la vioară care-ți ies în cale şi adu-i imediat în sala de repetiții. Keska Lathi va preda o lecție.

Înainte ca Roger să-şi termine bucata, majoritatea elevilor de la vioară – mai mult de douăzeci şi cinci – intrară în sală aşezîndu-se în linişte pe scaune sau pe podea.

Cînd Roger lăsă jos vioara, Keska întinse mîna şi i-o luă.

– A fost foarte drăguț, spuse. Ai talent, nu există nici un dubiu. Ocupă-te mai mult de tine, Roger, şi

este posibil să fii apreciat. Dar este mai greu pentru tine să fii prețuit datorită deprinderilor tale proaste. Acum îți voi arăta cum a înțeles Schubert să fie interpretată muzica lui.

Keska își ridică vioara la bărbie, poziționîndu-și arcușul. Apoi, sesizînd grupul de elevi care-l urmăreau cu sufletul la gură, o căută cu privirea pe Laurian și se încruntă ușor la ea în semn de întrebare acuzatoare.

Ea îi zîmbi dulce.

– Ai spus că-ți vei răpi din timpul tău vara asta pentru a preda elevilor din Tabăra Bryant. Eu te-am auzit. Ar fi fost păcat ca restul elevilor să nu poată profita de această lecție cu Roger.

Keska o sfredeli cu privirea cîteva secunde, și un zîmbet de satisfație i se ivi pe față. Își plimbă privirea, pe rînd, pe fiecare figură a tinerilor nerăbdători, apoi uitîndu-se la Roger spuse:

– Keska Lathi vă va demostra cum trebuie să sune la vioară muzica lui Schubert.

Sunetele clare, calde și controlate, pe care numai Keska Lathi le putea scoate din vioară, inundară încăperea. Laurian urmărea cum resentimentul de pe fața lui Roger se diminua. Respectul și o ușoară invidie îi luară încet locul. După ce ascultă cîteva minute, băiatul se apropie fascinat pentru a urmări și cu mai mare atenție fiecare tonalitate și fiecare mișcare a mîinilor lui Keska.

Timp de două ore și jumătate, Keska îi încîntă pe elevi. Pentru a-i tachina le dădu explicațiile în limba finlandeză, arătîndu-se apoi surprins că au înțeles. Flirtă excesiv cu fetele. Conduse întregul grup de elevi

într-o exuberantă interpretare a melodiei „Raindrops Keep Falling on My Head" înainte de a-i introduce într-o muzică mai serioasă. Sub masca unui zăpăcit, îl ghidă şi-l modelă cu subtilitate. În final, cu toată împotrivirea tinerilor muzicieni, invocînd oboseala, Keska îi rugă să părăsească sala.

– Asta faci tu în fiecare zi? o întrebă el pe Laurian, după plecarea lor. Prăbuşindu-se pe un scaun, îşi întinse picioarele şi-şi frecă fruntea. Cum reziști? Nu e de mirare că eşti atît de mică şi fragilă. Energia acestor tineri trebuie că te epuizează.

Ea rîse şi se aşeză pe un scaun, lîngă el.

– Eu nu depun un efort chiar atît de mare ca tine, Keska. Ei s-au îndrăgostit de tine.

– Au fost politicoşi, spuse el cu falsă modesite.

– Şi ție ți-a plăcut. Trebuie să recunoşti.

– Nu am făcut altceva decît să caut să nu frustrez nişte spirite tinere şi delicate, răspunse el, întinzînd mîna pentru a i-o lua pe a ei. Trebuia să fiu politicos, după ce m-ai păcălit cu lecția asta.

Laurian îi întinse încet mîna.

– Nu te-am păcălit. Erai atît de supărat pe Roger încît te-ai pus singur la colț.

– Supărat! Keska Lathi nu se supără, niciodată. Nu am fost supărat.

– Atunci de ce aveai nasul roşu şi ți se albiseră nările, întrebă Laurian, rîzînd.

Atingîndu-şi nasul cu degetul, Keska zîmbi forțat.

– Mă dau bătut. Poate am fost un pic supărat. Ochii îi străluceau. Vino să-mi vezi merii, Laurian. S-au făcut de două ori mai mari de cînd nu i-ai văzut.

Laurian deveni serioasă şi-şi mută privirea în altă parte. Era foarte conştientă de atingerea şi căldura mîinii lui pe a ei. Dacă s-ar duce cu el în locul acela izolat, ar însemna să se complice cu bună ştiinţă. Ar fi o nebunie să gîndeşti că ei doi ar putea să-şi petreacă timpul împreună doar ca simpli prieteni.

Văzînd că nu-i răspunde imediat, Keska murmură:

– Numai dacă nu vrei să fii văzută în compania unui „curcan"

Laurian ridică privirea spre el surprinsă şi rîse:

– Roger este simpatic, nu-i aşa?

Keska zîmbi.

– Pot să înţeleg ce simte – frustrare. Am trecut şi eu prin ceva asemănător la vîrsta lui. Deşi eram pasionat de măreţia muzicii clasice şi de vioară, doream să fiu un star al muzicii rock, pentru ca toate fetele să mi se arunce la picioare. Un adolescent virtuos nu este primit cu înflăcărare printre semenii lui. Roger are mai multe probleme decît un tînăr obişnuit, fapt care-l irită. El are nevoie de afecţiune şi asta nu i-o poate oferi oricine.

Laurian îl privi pentru cîteva momente.

– Mă impresionează că ai observat la Roger şi umorul şi înflăcărarea.

– Atunci vino să-mi vezi merii, spuse Keska.

Keska şi Andrew erau două persoane foarte, foarte diferite, concluzionă ea. Ar fi nedrept să le compare, dar nu era încă pregătită să ia o decizie. Luîndu-şi mîna dintr-a lui, ea spuse:

– Poate o să-ţi văd merii în altă zi.

Ridicînd teatral din umeri, el se îndreptă spre uşă.

Se opri pentru o clipă şi se întoarse spre ea, privirea lui invitînd-o să-şi schimbe hotărîrea şi să meargă cu el.

Gura îi tînjea după atingerea buzelor lui şi ea se stăpînea cu greu să nu fugă cu el. Formele lui zvelte, ochii lui gri mîngîietori şi mîinile lui seducătoare formau o imagine ce-i transmitea flăcări de dorință în tot trupul.

– Trebuie să mă gîndesc întîi, Keska. Trebuie să fiu sigură că iau cea mai bună decizie, înainte de a veni cu tine.

– Voi aştepta, draga mea Laurian, şopti el.

– Vei fi oricînd binevenit în tabără pentru o nouă lecție, Keska. Vino cînd doreşti. Te vom înconjura cu bucurie. Vocea ei era profundă şi tulburată. Aştept cu nerăbdare să te văd din nou aici.

El îşi țuguie buzele.

– Vom vedea, spuse zîmbind şi dispăru pe uşă.

Laurian se aşeză fără vlagă pe scaun tremurînd toată în încercarea ei de a-şi potoli dorințele.

Nu la mult timp după plecarea lui Keska, unchiul Jules intră în sala de repetiții. Cînd o văzu pe Laurian cu fața îmbujorată şi cu ochii strălucitori, un zîmbet îi flutură pe față şi se aşeză lîngă ea.

– Interesant om Keska Lathi ăsta al tău, spuse. Fermecător, se spune. Cînd m-am întors acasă, am găsit întreaga tabără fascinată de prezența lui.

– Keska Lathi al meu..., repetă ea visătoare.

Ochii lui Jules licăreau,

– Deci s-a întîlnit cu elevii noştri? Ai reuşit să-i expui problema noastră suficient de convingător?

– Presupun că da, aprobă ea, privind într-un punct fix.

– Cred că sezonul ăsta o să fie captivant, nu eşti de acord? spuse Jules, oftînd cu încîntare.

– Probabil, bătrîn romantic ce eşti. Laurian rîse şi se ridică în picioare.

– Şi este posibil ca şi Keska să interpreteze la vioară în concertul din august? întrebă el.

– Nici nu mă gîndesc să-i mai cer asta, spuse Laurian cu fermitate. Oricum, el ştie ce are de făcut fără ca cineva să-l bată la cap. Ar fi mai bine să încerci să găseşti pe altcineva care să interpreteze în acest concert.

Jules îi zîmbi lui Laurian cu blîndeţe.

– Am cîteva posibilităţi în minte. Dar cred că este mai bine să aşteptăm şi vom vedea ce va fi. Ce zici?

– Eu nu aş conta pe Keska, spuse Laurian, îndreptîndu-se spre uşa sălii de repetiţii.

Jules se încruntă pentru o clipă.

– Oricine s-ar întreba de ce Keska şi-a cumpărat o livadă cu meri aşa de aproape de modesta noastră tabără. El ar fi putut să se stabilească oriunde în Oregon sau Washington sau în multe alte zone mult mai fertile din California dacă ar fi vrut doar să crească meri.

Laurian se opri brusc cu mîna pe clanţă. Cîteva bănuieli îi treceau prin minte. Că retragerea lui Keska a fost bine gîndită. Că îl interesa mult mai mult tabăra muzicală decît a lăsat să se vadă.

Ultima bănuială pe care însă refuza să o accepte era aceea că el s-a folosit de ea, ca să lase impresia

că a fost forțat să acorde din timpul lui taberei Bryant. Apoi, ea gîndi că suspiciunile ei erau incorecte.

– Încep să-mi doresc să fi fost secretară sau expertă în computere... sau afonă, spuse cu tristețe. Atunci aş fi putut fi sigură că orice s-ar fi întîmplat între mine şi Keska nu ar fi fost ceva strict profesional. Atunci nu l-aş fi suspectat că s-a folosit de mine şi nici el nu ar fi avut motive să creadă că mă interesează doar vioara lui. Totul ar fi fost mult mai simplu.

Unchiul Jules se ridică în picioare şi, traversînd camera, îi puse lui Laurian mîna pe umăr.

– Tinerii sînt atît de grăbiți. Liniştește-te, draga mea. Lasă totul să decurgă în mod firesc.

Îmbrățişîndu-l cu căldură, Laurian îi zîmbi şi spuse:

– Nu există un mod firesc la Keska Lathi.

Capitolul 6

Laurian stătu întinsă în pat, nereuşind să adoarmă, cea mai mare parte din noaptea de după vizita lui Keska Lathi. Cum evenimentele din cursul zilei i se perindau prin faţa ochilor, o bună bucată de timp ea încercă să-şi explice atracţia ei puternică faţă de el.

Pentru că obsesia pentru Keska nu putea fi aşa de uşor de înţeles, îşi petrecu alte cîteva ore de insomnie încercînd să pună în balanţă, de o parte atracţia şi de cealaltă teama faţă de el.

Concluzia finală a fost aceea că de cînd îl cunoscuse pe Keska, viaţa ei, pe care în ultimii ani o considerase liniştită şi mulţumitoare, începuse să i se pară posomorîtă şi sterilă.

Noaptea se scurgea încet, oră după oră. Nu-i puteau distrage şirul gîndurilor decît zgomotul apei curgătoare din rîu şi foşnetul copacilor, ce pătrundeau prin fereastra deschisă.

Din cînd în cînd se auzea cîte un ciripit al unei

păsărele care părea să aibă şi ea probleme cu somnul. Poate că, încerca să se convingă Laurian, îşi făcea prea multe probleme în legătură cu vizita neaşteptată a lui Keska.

El îi vorbise de dragoste, dar i-au trebuit trei săptămîni pentru a da ascultare sentimentelor pe care pretindea că le avea pentru ea, aşa că se îndoia că dragostea lui era chiar aşa profundă. El probabil că avea în vedere alte interese meschine.

Întorcîndu-se de pe o parte pe cealaltă, Laurian îşi aranjă cămaşa de noapte, care i se răsucise pe picioare şi întinse cearceaful. Apoi îşi alungă din minte toate gîndurile, spunîndu-şi că, prea făcuse un munte dintr-un muşuroi de furnici.

Cu toate astea, creierul ei refuza să nu mai caute soluții pentru rezolvarea problemelor ei, pînă cînd ea nu-şi ordonă cu fermitate să înceteze.

– Ascultă-mă, şopti ea iritată trupului ei neodihnit şi febril. Ca să trăieşti, îți trebuie mai mult decît să-ți satisfaci micile pofte fizice pe care le ai în minte. Keska nu stă acum treaz în patul lui, zvîrcolindu-se şi tînjind după tine, aşa că uită.

Rostind aceste cuvinte, ea făcu o greşeală căci începuse s-o obsedeze imaginea trupului lui musculos şi bronzat stînd gol pe cearceaful mototolit, întinzînd mîinile spre ea.

Cînd, în sfîrşit, Laurian reuşi să adoarmă, somnul îi fu tulburat de tot felul de vise erotice.

Se simțea foarte obosită cînd se trezi brusc, mult prea devreme, a doua zi dimineață. Pe jumătate adormită, ea nu putea să înțeleagă ce a trezit-o la o oră atît

de nepotrivită şi-şi îngropă din nou capul în pernă.

Cînd sunetul viorii îi pătrunse în subconştient, se ridică brusc, ciulindu-şi urechile. Să fi dormit prea mult? Oare elevii o aşteptau în sala de repetiţii?

Buimacă, ea îşi aruncă o scurtă privire spre ceas şi se trînti din nou pe pat. Era doar puţin trecut de ora şapte.

Care elev ar putea să facă atîta zgomot atît de devreme într-o dimineaţă de vacanţă? Probabil Roger.

Laurian ascultă cu mai mult atenţie. Era muzică, nu zgomot. Şi Roger nu ar cînta un capriciu de Paganini. Pulsul i se accelera pe măsură ce percepea tonalitatea.

Cînd sări din pat, toate gîndurile şi incertitudinile ce o chinuiseră noaptea se transformară într-o puternică emoţie. Keska era acolo. Venise la ea.

Cu mîinile tremurîndu-i, Laurian îşi dădu cu puţină apă pe faţă, se spălă pe dinţi şi se rujă. Apoi, îşi perie părul lung, negru şi şi-l prinse în creştet într-o coadă, cu o clamă mare, aurie.

O rochie albă, de vară, fără umeri, strînsă în talie cu o curea roşie i se păru a fi ţinuta cea mai potrivită pentru acea dimineaţă. Simţea cum un tremur uşor îi cuprindea genunchii.

Sfaturile pe care şi le dăduse în cursul nopţii, gîndurile negre pe care şi le făcuse, nu mai aveau nici o valoare acum cînd Keska Lathi era aşa de aproape. Vibraţiile viorii lui din depărtare erau parcă chemările unei sirene, irezistibile.

Încălţată cu o pereche de sandale albe, Laurian coborî scările.

Fascinație

Se opri doar o secundă sau două în fața uşii sălii de repetiție, încercînd să-şi şteargă de pe față expresia nătîngă şi să-şi adune gîndurile, fără succes în ambele cazuri. Apoi intră în cameră, închizînd încet uşa în urma ei.

Keska nu sesiză prezența ei. El stătea pe un scaun, lîngă o fereastră deschisă, foarte concentrat asupra muzicii pe care o interpreta.

O cutie goală de vioară era aşezată lîngă picioarele lui. Acordurile muzicii lui o învăluiră şi o fermecară pe Laurian, care stătea nemişcată, cu sufletul la gură, urmărindu-l.

Un tricou alb de tenis îi scotea în evidență tenul bronzat şi muşchii puternici. Părul destul de lung reflecta strălucirea razelor de soare. Fața lui prinsese viață în vibrațiile emoționate ale muzicii.

Este figura unui bărbat matur, gîndi Laurian studiindu-l, a unui bărbat căruia nu-i este teamă să-şi exprime şi să- şi recunoască sentimentele, cum alții nu o fac.

Durerea pierderilor grele suferite de Keska îşi lăsase amprenta pe funtea lui brăzdată de riduri fine. Supărările şi frustrările îi săpaseră cute între sprîncenele frumos arcuite. Doar rîsul îi estompa toate emoțiile încrustate pe figură.

Laurian sesiză la el o profundă sensibilitate ce-i cîntărea emoțiile trăite şi un bine definit ego, care era normal la un bărbat talentat, avînd îndemînarea lui. Acea sensibilitate îi transmise lui Laurian un val de iubire ce-i străbătu tot corpul şi un zîmbet blînd se furişă pe buzele ei.

Ca şi cum acel val s-ar fi întins, cuprinzîndu-l şi pe el, Keska sesiză prezenţa ei. Lăsîndu-şi jos vioara, îşi ridică privirea spre ea, zîmbindu-i.

– Bună dimineaţa, Keska, răspunse ea, străbătînd încăperea şi aşezîndu-se pe un scaun alături de el, sprijinindu-şi mîna pe spătar. Sînt surprinsă că ţi-ai făcut timp să vii aici cînd ai atît de mult de lucru la fermă, îl tachină ea. Ştii ce oră este?

– Deci, Keska Lathi a scùlat-o din somn pe leneşa Laurian, spuse el cu accentul lui plăcut. Am cîntat fortisimo, dar nu ştiam exact cît de adînc dormeai în camera de deasupra mea. El îşi îndreptă arcuşul spre tavan. Sînt multe lucruri pe care trebuie să le aflu despre tine.

– Şi eu am foarte multe lucruri interesante de aflat despre Keska Lathi. Cum arată cînd doarme, este primul loc pe listă. La acest gînd ea se încălzi de plăcere. De unde ştii unde este camera mea?

– Ţi-am spus că ştiu întotdeauna cînd eşti aproape, dragă Laurian, spuse el învăluind-o cu privirea lui caldă. Instinctele mele îţi caută compania.

Un tremur uşor o cuprinse şi spuse încet.

– Cred că ar fi mult mai simplu pentru tine să te foloseşti de o întreagă reţea de spioni ca sursă de informaţii.

– Şi asta, admise el, rîzînd forţat. Toţi cei din Tabăra Bryant au fost prietenoşi şi gata să mă ajute. În special unchiul Jules.

– Sînt sigură. Se pare că, Keska Lathi reuşeşte să convingă pe oricine să coopereze, replică ea, strîmbînd din nas. Dar ce faci aici aşa devreme dimineaţa?

Keska îşi aranjă vioara sub bărbie, înclinîndu-şi uşor capul pentru a-şi sprijinii obrazul de ea şi, începînd să cînte o scurtă melodie, spuse:

– Am constatat că această cameră are o acustică foarte bună, mult mai bună decît camera mea. M-am gîndit că ar fi interesant să fac o comparație.

– Serios? întrebă Laurian, ochii negrii strălucindu-i neîncrezători.

Privirea lui se plimba cercetătoare pe formele ei în timp ce interpreta încet o baladă sentimentală. Buzele lui schițară un zîmbet.

– Sînt sigur că ştii şi tu că a face acelaşi lucru şi în acelaşi loc, zi de zi, devine plictisitor. Mai simți nevoia de schimbare.

– Aşa o fi? Ea îşi sprijini bărbia de dosul palmei, privindu-l în ochi.

– Aşa este şi am dreptate, murmură el. Este mult mai plăcut să exersezi aici. Un trist cîntec popular răsuna din corzile viorii lui. Sînt aici atît de devreme pentru că, dintr-un motiv sau altul, nu am putut dormi azi-noapte.

– Serios? întrebă Laurian, cu ochii zîmbitori. Ce ciudat. Mă întreb de ce?

– Mă întreb şi eu, spuse Keska, aruncîndu-i o privire mîngîietoare. Ai auzit vreodată fabula cu greierele şi furnica?

– Probabil nu versiunea pe care ai să mi-o spui tu, spuse ea, punîndu-şi picior peste picior.

Trecînd brusc de la un cîntec pentru copii, Keska se încruntă şi-şi începu foarte serios povestirea.

– A fost odată o furnică foarte ambiţioasă care nu ştia altceva decît să muncească la fermă şi să hoinărească cu vioara. Ea se îndrăgosti de un frumos greier care gîndea că ştie mult mai mult despre viaţă decît furnica. Spre disperarea ei, el nu făcu altceva decît s-o respingă. Keska se opri concentrîndu-şi atenţia spre muzica de dans pe care o interpreta.

După cîteva secunde, Laurian pufni în rîs.

– Asta nu are nici un sens. Care este morala fabulei? Dacă există vreuna.

– Morala este că, dacă ambiţioasa şi îndrăgostita furnică şi-ar fi pierdut suficient timp cu drăguţul greier, ar fi descoperit secretul vieţii. Asta este morala, spuse Keska solemn, cu ochii scînteindu-i. Sper.

– Asta este o fabulă emoţionantă, spuse Laurian, dînd din cap.

– Ştiu. Dar, după cum vezi, sînt aici, hoinărind cu vioara, spuse Keska, scoţînd un scurt tril din vioară.

Apoi lăsă instrumentul în jos, pe lîngă coapse.

– Vrei să mă acompaniezi la violoncel, Laurian? o invită el, aruncîndu-i o privire caldă, rugătoare.

Rugămintea lui fusese atît de serioasă şi neaşteptată, încît Laurian simţi un val de căldură cuprinzîndu-i tot trupul. Dînd din cap, spuse cu vocea stinsă:

– Prefer să te ascult pe tine cîntînd.

– Ar fi drăguţ să cîntăm în duet, spuse Keska încet, studiind-o cu atenţie.

– Da... Nu, sincer nu pot, răspunse Laurian, cu respiraţia întretăiată. Chiar nu pot.

– Nu-ţi fie teamă de Keska Lathi. Tu eşti egalul meu. Cuvintele lui erau pline de promisiuni.

– Îți mulțumesc pentru asta, răspunse ea, gata să accepte, dar înspăimîntată şi foarte intimidată.

– Da, ar trebui să te gîndeşti la asta, scumpa mea Laurian, pentru că mai devreme sau mai tîrziu, tu *vei cînta* cu mine. Vocea îi era gravă şi enigmatică, iar ochii lui gri căpătaseră reflexe metalice şi o priveau provocator. Curînd, Laurian.

Ridicîndu-şi vioara la bărbie, el începu din nou să execute măsurile complicate ale capriciului lui Paganini.

Sunetul mîngîietor al viorii lui îi transmise lui Laurian fiori în tot corpul. Sau poate că aceşti fiori apăruseră în urma ultimei lui declarații; ea nu ştia sigur la ce se referise Keska cînd îi vorbise despre duet, la duetul vioară-violoncel sau la dragostea fizică. Dar se simțea excitată indiferent care ar fi fost înțelesul cuvintelor lui.

Laurian se lăsă furată de plăcerea de a-i asculta muzica. Relaxîndu-se, îşi puse cotul pe spătarul scaunului şi-şi sprijini obrazul în dosul palmei, privindu-l vrăjită.

Deşi Keska se retrăsese în muzica lui, privirea îi rămăsese stăruitoare pe fața ei. Acordurile seducătoare ale viorii o învăluiau, învadîndu-i trupul.

Expresivitatea figurii lui o făcea pe Laurian să se simtă una şi aceeaşi ființă cu el, să-şi deschidă sufletul şi să-i primească emoțiile. Notele lui o transportau pe cele mai înalte culmi ale purității. Masculinitatea agresivă a notelor joase îi transmitea fiori în cele mai intime părți ale trupului.

Laurian participa la bucuria lui Keska de a crea

frumusețe, la dorința lui arzătoare de a îmbunătăți şi a rafina. Erau amîndoi foarte încîntați de triumful unui sunet perfect şi se întristau atunci cînd sunetul nu atingea pefecțiunea.

În cel mai mare secret, Laurian îl acceptase pe Keska în adîncul sufletului ei, şi se simțea o parte din el. El s-a oferit singur şi ea l-a primit cu bucurie.

Muzica dispărea încet din conştiința ei, ea concentrîndu-se asupra expresivității figurii lui. Sprîncenele lui negre se mişcau, schimbîndu-i expresia de la pasiune la întristare şi apoi la fericire. Buzele uşor întredeschise îi erau pline şi senzuale.

Laurian nu mai auzea sunetul viorii, aşa cum stătea şi-l privea pe Keska în ochi, admirîndu-i puternica forță interioară.

Ochii, buzele, toată ființa lui erau la fel de vii ca atunci cînd el dorise să facă dragoste cu ea.

Ea îi privea bărbia şi obrazul cum dezmierdau vioara şi o cuprinse o dorință puternică de a fi şi ea mîngîiată de ele. Îşi îndreptă apoi atenția spre degetele lui subțiri ce se mişcau cu afecțiune pe arcuş şi pe corzi, îmbrățişînd vioara.

Suspinînd uşor, ea îşi plimbă privirea plină de dragoste pe muşchii brațelor lui, care se contractau pe sub mînecile scurte ale tricoului.

Umerii îi erau lați şi puternici datorită efortului fizic depus în jurul formelor aproape feminine ale viorii. Gulerul răsfrînt în jurul gîtului bronzat şi deschizătura în formă de V ale tricoului, lăsau să i se vadă pielea netedă a pieptului şi un început de păr creț, bărbătesc.

Buzele ei se întredeschiseră în dorința de a vedea

şi mai mult din acel trup, de a deveni cît mai intimă cu tot ce se ascundea sub hainele lui.

Brusc, Laurian realiză că el se oprise din cîntat. Nu avea idee de cînd stătea fără să facă vreo mişcare, cu arcuşul pe corzile viorii. Ea îşi ridică privirea spre el.

Keksa îi zîmbi cu tandreţe; buzele îi tremurau de pasiune iar ochii o priveau îmbietor.

– Mă bucur că draga mea Laurian începe să vadă omul din spatele viorii, spuse cu voce gravă, mîngîietoare. Vezi tu, furnica a perseverat în hoinăreala ei şi acum îşi va găsi fericirea alături de cel mai frumos greier.

Laurian zîmbi la acea fantezie a lui. Cum dorinţa ei fusese atît de binevenită şi plăcută, ea nu simţea nici un fel de stînjeneală pentru că el a sesizat-o.

– Întotdeauna am fost foarte, foarte prudentă cu bărbaţii, Keska, şopti ea.

Punîndu-şi vioara şi arcuşul pe masă, el se ridică în picioare şi o prinse pe Laurian în braţe.

Cînd buzele lui se aflau doar la cîţiva centimetri de ale ei, uşa camerei se deschise cu violenţă. Amîndoi tresăriră intrigaţi, întrebîndu-se cine ar putea să fie intrusul care încerca să pătrundă în intimitatea lor.

Laurian îşi îndreptă privirea spre uşă şi exclamă gîfîind:

– Roger. Amîndoi îi zîmbiră cu dezaprobare.

Băiatul se opri chiar lîngă intrare, se uită mirat la ei, şi se încruntă stînjenit, înroşindu-se puternic. Părea că nu ştia cum să iasă din acea situaţie neplăcută în care intrase.

– Ooo... Cred că sînteţi ocupaţi. N-am vrut să vă

deranjez... dar v-am auzit cîntînd, îi spuse lui Keska cu vocea întretăiată. Ştiam că sînteţi dumneavoastră. Nu putea fi nimeni altcineva. Voiam să vă întreb ceva.

Roger îşi îndreptă privirea spre mîinile lui Keska ce o înlănţuiau pe Laurian, îşi drese galsul şi-şi şterse palmele de şortul lui kaki, şifonat.

– Cred că o să revin mai tîrziu... de vreme ce sînteţi ocupat.

Keska zîmbi forţat cînd Laurian se retrase din braţele lui. Apoi îi spuse lui Roger cu o voce baritonală.

– Nu e nevoie să pleci. Rămîi. Oricum ceea ce făcea Keska Lathi, poate să facă mult mai bine şi mai tîrziu. Îi aruncă lui Laurian o privire complice şi întrebătoare.

– La fermă, la mine? Cînd eşti liberă?

Ochii ei se fixară pe buzele lui tentante.

– De ce nu te plimbi un pic prin împrejurimile taberei, pînă îmi termin lecţiile? întrebă ea cu voce slabă. Voi veni la tine la fermă după-amiază, cînd termină elevii practica.

Keska schiţă un zîmbet.

– Asta se va întinde într-un milion de ani, draga mea Laurian.

Ea suspină şi se întoarse spre Roger.

– Ce voiai să-l întrebi pe Keska Lathi?

Roger urmărea cu interes interludiul romantic dintre cei doi care, gîndea el, ar fi putut să-i folosească mai tîrziu.

Dar, el nu putea să audă decît crîmpeie din conversaţie, aşa că se uita la ei năucit, mărul lui Adam mişcîndu-se în sus şi în jos, în timp ce înghiţea în sec.

Apoi, uitîndu-se la vioară îşi aminti brusc ce dorise să-l întrebe.

– Nu ştiu de ce nu pot interpreta muzica aşa cum o înțeleg eu? De ce n-ar fi intrepretarea mea mai creativă? De ce trebuie să respect partiturile?

Larian se îndrepta spre uşă, lăsîndu-l pe Roger pe mîna unui expert. Dar se întoarse dezaprobatoare cînd auzi răspunsul lui Keska.

– Poți să interpretezi muzica aşa cum simți tu, Roger.

Înainte ca ea să poată protesta, Keska continuă:

– Poți să cînți cum vrei, dar toți vor gîndi că eşti lipsit de îndemînare. Vor crede că nu ştii ce faci şi că nu înțelegi muzica. Pe lîngă asta, compozitorii care au creat această muzică au avut o anumită viziune cînd au pus-o pe hîrtie. Aceşti artişti de valoare nu mai sînt de mult în viață şi nu mai pot să-şi protejeze creațiile. N-ar fi cinstit să le înşelăm şi să le denaturăm visele, nu crezi?

Roger se trînti pe un scaun cu privirea întunecată şi rebelă.

Keska îşi luă şi el un scaun, aşezîndu-se pe el într-o poziție de felină relaxată. Îşi ridică sprîncenele.

– Dacă ai avea sensibilitatea necesară pentru a crea, ai putea să-ți compui propria muzică.

Fața lui Roger radia de încîntare.

– Am, spuse aproape cu frică şi se trase spre marginea scaunului, strîngînd puternic cu mîinile vioara şi arcuşul.

– Nu prea cred, spuse Keska. Vrei să-mi cînți una din compozițiile tale?

– O să gîndiți că este a unui amator, răspunse băiatul, ezitînd.

– Nu cred. Eu te apreciez.

Cînd Roger ridică vioara şi începu să cînte, Keska se aşeză mai bine pe scaun, foarte concentrat şi ciulindu-şi urechile.

Era ceva unic în muzica băiatului, ceva ce-o făcuse pe Laurian să se înfioare, şi-i tăie respirația. Pentru un moment, ea îl privi aproape cu stimă.

Muzica tumultoasă, emoționantă a lui Roger, combinată cu blîndețea cu care Keska îl încurajase pe băiat îi umplură ochii de lacrimi.

După cîteva momente ea părăsi camera, închizînd uşor uşa în urma ei.

Ziua trecu în emoții şi frămîntări, mai mari sau mai mici. Keska îşi petrecu timpul cu Laurian, împărtăşind din experiența lui elevilor din clasele ei.

Cum ea îşi ținea lecțiile dorind ca timpul să zboare cît mai repede, acesta parcă stătea în loc. De cîte ori îi venea în gînd ferma lui retrasă, fața îi prindea culoarea florilor de meri.

După-amiază devreme, toți elevii care formau orchestra se întîlniră în sala de concerte. Era o orchestră discordantă, de începători entuziaşti.

Înainte să înceapă repetiția, tinerii îşi acordau instrumentele cu mai mult zel decît ar fi fost necesar. Timpanistul execută cîteva ritmuri de rock clasic. Trombonistii puneau „din greşeală" coarne capetelor din fața lor cu instrumentele lor.

Roger stătea îmbufnat în mijlocul violoniştilor, ne-

mulțumit că o altă elevă, o fată mai mare, fusese aleasă prim solistă. Domnea o confuzie totală.

Keska stătea lîngă Laurian, în mijlocul sălii, zîmbind forțat. Tinerii se uitau la unchiul Jules care bătea cu bastonul în podea încercînd să capteze atenția grupului zgomotos. Cînd, în sfîrşit, bătrînul reuşi să facă linişte, elevii îşi îndreptară privirile cu seriozitate spre partiturile din fața lor. Cîntau destul de bine pentru începutul sezonului deşi, îți dădeai imediat seama că mai mult de jumătate din ei nu țineau tempoul.

– Cînd va avea loc concertul? o întrebă Keska pe Laurian, cu o voce scăzută.

– În august, răspunse ea.

– Crezi că vor fi pregătiți?

– Avem la dispoziție două luni şi jumătate să lucrăm cu ei. Vei avea o surpriză.

– Mi-e teamă că voi avea.

Chiar dacă cele două ore de repetiții luaseră sfîrşit, tinerii muzicieni rămaseră pe loc, şi o melodie armonioasă începu să prindă viață sub bagheta unchiului Jules. Keska asculta complet absorbit, zîmbind cînd muzica suna bine şi tresărind la fiecare notă discordantă.

După ce Jules le dădu liber, tinerii muzicieni înfometați, părăsiră sala de concerte cu o viteză incredibilă. Jules se alătură lui Keska şi Laurian, cu un zîmbet larg, provocator, pe fața lui dolofană.

– Cu fiecare an tinerii aceştia vin cu o cantitate tot mai mare de energie stocată, spuse rîzînd. Am devenit prea bătrîn pentru a le mai face față. Îi aruncă lui Keska o privire speculativă. Tu dirijezi, Keska?

– Am dirijat ocazional o orchestră sau două, admise el, dar aş intra în panică dacă mi-ai sugera cumva să dirijez *acest* grup.

Jules rîse şi-şi trecu degetele prin părul alb.

– Prevederea este mama înţelepciunii, consimţi el cu prudenţă.

– Am sesizat că nu aveţi flautist, spuse Keska. O orchestră nu poate fi completă fără flaut.

Un aer ştrengăresc se instală pe faţa lui Jules.

– Ciudat că aminteşti acest lucru, spuse cu inocenţă. Laurian şi cu mine am discutat despre asta, nu cu mult timp înainte.

Făcîndu-se că nu înţelege semnificaţia din privirea lui Laurian, Jules continuă:

– De fapt, există o fată, o flautistă, din New Jersey, care a fost de acord să vină în tabără dacă o subvenţionăm. El suspină. Din păcate, banii pe care i-am strîns la ultimul concert nu au fost suficienţi pentru a plăti şi biletul ei de avion. Trebuie să aşteptăm următorul concert pentru a ne mări fondurile. Ridicîndu-şi privirea spre tavan, adăugă cu tristeţe. Sperăm din tot sufletul ca venitul de pe urma concertului din vara aceasta să fie mult mai mare, astfel încît să ne punem pe picioare şi să putem satisface toate necesităţile elevilor noştri.

Laurian îl simţi pe Keska încordîndu-se pe scaunul de lîngă ea. Încrucişîndu-şi braţele pe piept, el privea fix înainte.

Liniştea din sala mare, goală, devenise apăsătoare şi Laurian începu să bată uşor din picior, iritată de acţiunea unchiului Jules. Nu ar fi fost surprinsă dacă

interesul lui Keska pentru ea ar dispare după nenorocitele apropouri referitoare la concert.

– Asta-i viața, murmură Jules cînd văzu că nu primea nici un răspuns din partea lui Keska. Asta-i viața.

Laurian îi aruncă lui Jules o privire cu coada ochiului. El privea în gol, părînd deprimat. Juca teatru foarte bine atunci cînd voia să obțină ceva.

Dar nici Keska nu era prost. Inspirînd adînc, el întrebă:

– Acceptați o donație personală?

– Sigur, răspunse Jules, ridicînd privirea spre el, necăjit că, Keska nu avea nici o intenție să se lase manipulat. Dar nu trebuie să gîndeşti că eu ți-am sugerat vreo obligație financiară.

– Ştiu exact ce mi-ai sugerat, murmură Keska, cu o voce amuzată şi plină de respect, privind fața onorabilă a lui Jules. Va fi plăcerea mea să-i plătesc biletul de avion flautistei, pentru a veni în tabără. Atunci voi fi cu conştiința împăcată.

Un zîmbet şiret îi lumină fața lui Jules.

– Aşa... Eu am încercat, nu-i aşa?

Era evident. Keska se forță să nu rîdă.

– Da aşa e, spuse şi se întoarse zîmbind spre Laurian.

– Acum, eşti dispusă să-i admiri merii lui Keska?

Ea încuviință şi-i dădu mîna, îndreptîndu-se amîndoi spre ieşirea din sală. Ajungînd la uşă, Keska se opri şi întorcîndu-se spre podium, o întrebă, ca din întîmplare:

– Aici va avea loc concertul?

– Ooo, nu, răspunse Laurian. Camera asta e prea

mică. Vom folosi sala Centrului de Artă „Luther Burbank" din Santa Rosa. Este suficient de mare, mult mai sofisticată şi foarte frumoasă.

– Mmm-hmm, încuviinţă el ca şi cum ar fi fost familiarizat cu Centrul.

– De ce ai întrebat?

– Din simplă curiozitate, răspunse el scurt, întorcîndu-se spre uşă.

Înainte de a ieşi, el îi zîmbi şi-i făcu un semn cu mîna lui Jules ce părea ca un pigmeu stînd în mijlocul sălii goale şi urmărindu-i plecînd. Jules îi salută poznaş cu binecunoscutul lui umor.

În timp ce se îndreptau spre ieşirea din tabără, lui Laurian i se păru că Keska era mult mai interesat de concertul de binefaceree decît ar fi vrut să arate.

Capitolul 7

Ajungînd la fermă, Keska parcă maşina în faţa grajdului de lîngă casă. Coborînd, îi deschise portiera lui Laurian.

– Casa pare părăsită, spuse nervoasă, întinzîndu-i mîna. Este atîta linişte.

Un zîmbet discret, enigmatic, se ivi pe buzele lui Keska, cînd îi spuse în şoaptă:

– Este părăsită. George este încă în Arizona şi menajerei i-am dat liber. Sîntem singuri. Numai tu şi eu..

Cînd Laurian fu în picioare, Keska îi înconjură mijlocul cu braţele şi-i atinse gura cu un sărut uşor. Deşi buzele ei răspunseră atingerii lui, ea se simţea stînjenită şi tulburată. Gîndindu-se cum se va sfîrşi aceasta intimitate, o cuprinse teama.

Îi trebuia mult curaj pentru a-şi dezvălui trupul, pentru a-şi alunga frica şi a se dărui complet acestui bărbat. Deodată i se păru că abia îl cunoscuse.

El era un străin pentru ea. Keska simți brusc ezitarea ei.

– Nu trebuie să-ți fie teamă, Laurian, şopti. Nu există nici o cerere în blîndețea acestei îmbrățişări, doar afecțiune şi bucurie. Te iubesc foarte mult, spuse privind-o. Buzele lui se lipiră din nou de ale ei, invitîndu-le stăruitor.

Zîmbind tulburată, ea se îndepărtă de el.

– Cred că erai foarte sigur dimineață că voi veni aici.

– Nu, Keska Lathi nu era sigur deloc, doar spera, spuse el răspunzîndu-i zîmbetului. Vezi, asta este o parte a farmecului tău, nu eşti maleabilă şi eşti imprevizibilă. Tu faci ca orice recompensă să pară mult mai prețioasă.

– Unde mergem? întrebă Laurian în timp ce el o îndepărta de casă.

Zîmbetul lui îi scoase în evidență dantura foarte albă, în contrast cu tenul bronzat.

– Înainte de a face orice altceva, trebuie să-i facem o vizită mărului nostru special.

– Să vizităm un măr! exclamă ea. Acum?

Keska o conduse pe Laurian pe cîmp unde iarba de primăvară căpătase culoarea aurie a fînului.

– Vreau să te simți bine cu mine, Laurian, spuse el cu seriozitate. Aşa că ne vom plimba puțin pînă te vei relaxa. Cînd doi oameni s-au aşteptat prea mult, cum este cazul nostru, ei pot savura cu mai mare plăcere momentul întîlnirii.

Un moment de linişte se aşternu între ei, apoi, ea îşi ridică privirea spre el.

– Îți mulțumesc, Keska, şopti. Este foarte drăguț din partea ta că înțelegi ce simt.

El îi strînse mîna şi se îndreptară încet spre livadă.

– Micuța albină înfocată ne-a oferit un dar de valoare, rodul dragostei ei.

La amintirea albinei cufundată cu capul în miezul florii, scîntei de senzualitate îi izbucniră în întreg trupul. Privindu-l pe Keska, ea zări scînteile reflectîndu-se în ochii lui.

– Se pare că ai un fel de fixație pe insecte, cu albinele, furnicile şi greierii tăi.

El zîmbi forțat, aprobînd-o.

– Da, aşa se pare, nu? Dar trebuie să recunoşti că sînt nişte creaturi fascinante. Atît de mici şi gingaşe, ca tine, scumpa mea Laurian. Fără ele universul ar fi fost steril şi lipsit de viață aşa cum ar fi fost şi universul meu dacă tu m-ai fi respins. Datorită furnicilor, albinelor şi greierilor, pămîntul este verde şi plin de viață. Brațele i se strînseră în jurul taliei ei. Ele sînt nişte ființe mici care trăiesc din instincte biologice.

Parfumul merilor dantelați din livadă se apropia tot mai intim de ei, învăluindu-i. El se opri şi-şi lipi uşor buzele de obrazul lui Laurian.

– Iar Keska Lathi este foarte interesant acum de instinctele biologice, şopti el.

Laurian suspină adînc şi-şi lipi obrazul de pielea caldă a gîtului lui, simțindu-i pulsul. Propriile ei instincte biologice se treziseră la viață. Ele începuseră să-i pulseze în vene într-un ritm de stacato, înfiorîndu-i pielea.

La atingerea mîinilor şi buzelor lui, Laurian nu se

mai simțea stînjenită. Parfumul lui şi ritmul bătăilor inimii lui, pe care-l simțea în părul ei, îi îndepărtară orice fel de reținere.

– Eşi sigur că vrei să-ți vezi mărul chiar acum? întrebă ea insinuant.

Ca răspuns, gura caldă a lui Keska o acoperi pe a ei, explorînd-o şi gustînd-o. Laurian simțea cum se topea de dorință. Mîna lui i se înfipse în părul bogat, apoi coborî pe spatele ei, lipind-o şi mai tare de trupul lui. Cînd îşi ridică capul, ochii lui erau plini de dragoste.

– Mărul nostru a fost conceput în prima zi cînd ne-am sărutat, şopti el cu o voce emoționată. Aşa că mărul este simbolul dragostei noastre, Laurian. Sigur că trebuie să-l vizităm. Trebuie să privim cum dragostea noastră ajunge la maturitate şi perfecțiune.

– Ce gînd drăguț, şopti ea, ridicîndu-şi privirea spre el cu ochii înceţoşați de lacrimi. Te iubesc, Keska; declarația ei venea parcă din adîncul inimii. Oh, iubitul meu, te iubesc atît de mult.

O briză, ca o şoaptă, adie peste livadă legănînd uşor crengile presărate cu fructe. Laurian nu ştia dacă zgomotul produs provenea din jurul ei sau era strigătul dragostei şi al dorinței care se aprinseseră în interiorul ei.

Strîngînd-o şi mai tare în brațe, Keska îi acoperi obrajii cu sărutări dulci, apoi ochii şi gura. Îşi ridică capul, zîmbind:

– Trebuie să ne vizităm mărul pentru a-i aduce un omagiu bunului şi generosului destin care ne-a unit, şopti el.

Acum, la început de vară, pîrîul avea mai puțină

apă, care susura lovindu-se de pietre. Keska şi Laurian şedeau sub mărul lor noduros privind spre mişcarea captivantă a apei, conştienți fiind doar de atingerea trupurilor lor. Mireasma solului proaspăt şi a merilor şi căldura razelor de soare îi învăluia.

Keska întinse mîna şi, prinzînd creanga, o trase în jos. Mărul verde, perfect rotund, crescuse de mărimea unei nuci mai mari. El era prins de o codiță de doi centimetri, singur pe ramura lui. Celelalte fructe crescuseră mai departe, lăsîndu-i lui locul de onoare. Sănătosul măr în miniatură crescuse viguros pe arborele vieții.

– Mărul tău este frumos, spuse Laurian suspinînd.

– Mărul nostru, insistă el.

– Mărul nostru este atît de frumos, şopti ea, gîndindu-se la dragostea pe care o reprezenta el.

Stînd în spatele ei, ținînd-o cu o mînă de talie şi cu cealaltă ținînd creanga, Keska se lipi cu tot corpul de spatele ei. Inima începu să-i bată cu rapiditate simțind respirația, pulsul şi atingerea formelor lui zvelte.

– Atît de frumos! îi şopti el la ureche.

Ea întinse mîna şi atinse uşor, cu vîrful degetelor, fructul mic şi delicat.

– Niciodată nu i se va întîmpla nimic mărului nostru, nu-i aşa? întrebă ea. Va continua să crească puternic şi sănătos, nu?

Cînd brațul lui Keska se strînse şi mai mult în jurul ei, lipind-o de trupul lui, ea se întoarse şi-l privi în față, întrebîndu-l în şoaptă:

– Nu-i aşa?

– Cum poate cineva să ştie ce se va întîmpla în

viitor? murmură el. Noi trebuie să profităm de frumusețea şi senzualitatea minutelor care ne-au fost dăruite... orelor şi zilelor.

– Nu pentru totdeauna? întrebă ea, o fărîmă de teamă cuprinzînd-o. Dragostea abia înflorise şi nu putea să gîndească că s-ar putea sfîrşi.

Keska simți teama din glasul ei.

– Am devenit prea serioşi, dragă Laurian. El dădu drumul crengii, privind-o cum revenea la locul ei. Mărul se legănă un pic, apoi se aşeză în poziția lui.

– Asta este ziua celebrării, nu a întrebărilor şi a prezicerilor.

El o întoarse cu fața spre el şi-şi ridică sprîncenele mirat.

– Cred că ai devenit din nou încordată. O prinse de mînă, conducînd-o în direcția fermei. Keska Lathi vede în ochii tăi că eşti neliniştită, draga mea Laurian. Trebuie să încerci sauna mea şi toată această neliniştie se va topi. Ochii îi stăluceau cînd adăugă: Sau poate ți-ar plăcea mai mult un pahar din vinul meu de mure.

– Doamne fereşte, nu! Cruță-mă de vinul tău, te rog! spuse Laurian şi sîngele îi năvăli în obraji la gîndul de a-şi petrece un timp goală cu Keska, în saună. Dacă nu am de ales decît între vinul şi sauna ta, atunci aş prefera sauna.

– Asta ar fi fost şi alegerea mea, dragă Laurian, spuse el, accentul intensificîndu-i-se cu fiecare imagine sugestivă ce i se perinda prin fața ochilor.

Apoi, el rîse.

– Dar tu n-ar trebui să-i critici vinul lui Keska Lathi. Dacă nu ai fi băut atît de mult în prima după-amiază,

atunci ai fi avut dreptul să mă pălmuieşti şi să pleci, ofensată şi îngrozită de un individ ca Keska Lathi. Ei părăsiră livada, mergînd pe cîmp spre casă. Sînt de acord, o provocă el. Ai fost şocată de mine cînd ne-am întîlnit prima dată şi numai vinul te-a determinat să rămîi.

– Nu-i adevărat, protestă ea. Nu am fost şocată.

– Nu te cred.

– Bine, ai fost groaznic. Te uram.

– Nu, tu nu-l urai pe Keska Lathi. Ți-era frică de mine.

– Eram înspăimîntată. Ce te-a determinat să te porți în halul ăla?

Keska rîse şi o conduse pe Laurian în curtea din spatele casei.

– Nu am avut de ales. Erai atît de naivă şi serioasă, dar în momentul în care m-ai văzut, toți hormonii tăi au început să țopăie spre mine. În fața unui compliment atît de minunat ce aş fi putut face decît să te tachinez şi să văd ce va urma?

Laurian îşi înăbuşi un zîmbet.

– Keska Lathi, cred că eşti, fără îndoială, cel mai îngîmfat şi nesuferit om pe care l-am întîlnit vreodată.

– Ştiu, o aprobă el cu veselie şi se opri drept în fața ei, gura lui fiind doar la cîțiva centimetri de a ei. Un zîmbet strengăresc îi apăru în colțul gurii.

Laurian îşi puse un deget pe gura lui îmbietoare, rîzînd.

– Spre ghinionul meu eşti în acelaşi timp şi cel mai irezistibil bărbat pe care l-am cunoscut.

Zîmbetul ei dispăru cînd ochii lor se întîlniră, îm-

părtăşindu-şi o puternică dorinţă.

– Sauna...? murmură Keska, cuvîntul ieşindu-i de pe buze abia şoptit. El se dădu cîţiva paşi înapoi studiindu-i rotunjimea sînilor, arcuirea şoldurilor şi supleţea picioarelor.

Laurian se simţea goală în faţa lui. Dar acum nu mai exista nici o ruşine, nici o rezervă, nici o inhibiţie, care s-o îndepărteze de Keska. Ea reacţionă cu toată fiinţa în faţa privirii lui seducătoare.

Citind în ochii ei dorinţa şi nerăbdarea, un zîmbet se ivi pe buzele lui Keska. Luînd-o de mînă, o conduse în mica clădire fără ferestre, dincolo de piscină.

După ce el închise uşa, rămaseră faţă în faţă, în intimitatea unei mici anticamere, luminată doar de un mic bec galben. În încăpere se aflau doar un dulap pentru haine şi prosoape şi bănci din lemn aşezate de jur împrejurul pereţilor lambrisaţi cu lemn natur. Aburi fierbinţi pătrundeau din spatele unei uşi solide.

Cu respiraţia tăiată de emoţie, Laurian îl privea pe bărbatul din faţa ei. În semiîntunericul din anticameră, faţa lui părea exotică şi senzuală. Ochii îi erau întunecaţi, strălucind de dorinţă. Liniştea apăsătoare dintre ei evoca mult mai clar pasiunea ce-i mistuia decît orice cuvinte şi-ar fi rostit.

Inima ei începu să bată cu rapiditate cînd Keska îşi prinse tricoul cu mîinile, şi-l ridică uşor, scoţîndu-şi-l apoi peste cap. Cu părul ondulat ciufulit, el îl aruncă pe una din bănci şi rămase liniştit, urmărind reacţia ei.

Nu era nici o presiune sexuală în gestul lui, ci pur şi simplu el i se oferea lui Laurian.

Meritul lui consta în a-i oferi libertatea şi timpul

necesare să-l cunoască şi să se decidă.

Cu buzele întredeschise, ea înaintă şi-i mîngîie uşor pielea bronzată a pieptului lui musculos. Cînd palma ei luă contact cu părul creț şi aspru, o senzație plăcută îi gîdilă mîna cercetătoare.

Ridicîndu-şi privirea, Laurian citi pe fața lui plăcerea pe care i-o provoca atingerea ei. Zîmbind, ea îşi lăsă mîinile să rătăcească pe umerii lui largi, pe gît, pe gură, pe linia pometilor şi curba sprîncenelor arcuite, oprindu-se apoi în onduleurile părului lui castaniu-deschis.

Atît mintea, cît şi trupul ei, îl găseau perfect, dorindu-l. Perfecțiunea lui aprinsese o flacără în corpul ei, a cărei căldură depăşea în intensitate căldura ce pătrundea din saună.

Ca răspuns la excitația lui Laurian, privirea lui Keska deveni arzătoare. Mîinile începură să-i tremure cînd îi atinseră umerii goi, ca apoi să se mişte cu febrilitate în jos, deschizîndu-i cureaua roşie ce-i strîngea în talie rochia de vară. Atingerea delicată a mîinilor lui o înfioră pe Laurian, care închise ochii de plăcere cînd el îi găsi şi-i deschise fermoarul rochiei.

Foarte încet, Keska ajuta materialul moale să alunece în jos pe trupul ei. Mîinile lui se mişcau cu delicatețe pe goliciunea sînilor, mîngîindu-i, prinzîndu-i şi strîngîndu-i uşor cu palmele pe măsură ce rochia îi cobora spre coapse. Aplecîndu-se, el îi sărută pielea dintre sîni savurîndu-i mirosul dulce.

Rochia îi căzu în cercuri albe în jurul gleznelor şi ea îşi scoase încet sandalele, atingînd cu vîrful degetelor podeaua caldă.

Keska o privea cu adorație şi admirație pentru frumusețea ei, frumusețe pe care ea nu ar fi bănuit că o are.

Cu mîini fermecătoare, instruite din fragedă copilărie să evoce puterea el îi explora trupul, aducîndu-l la viață. Degetele i se delectau pe pielea fină, mîngîindu-i spatele, oprindu-se puțin pe talia subțire, plimbîndu-se apoi în sus şi în jos pe curba dulce a şoldurilor.

Atingîndu-i dantela fină ce-i acoperea cea mai intimă parte a trupului, el îi şopti:

– Eşti însăşi perfecțiunea, draga mea Laurian.

Apoi, el luă din dulap un prosop mare, galben, o înfăşură în el şi ridicîndu-şi privirea spre capul ei, îi scoase agrafa aurie lăsînd părul bogat şi lucios să-i cadă ca un voal negru peste prosopul prins într-un nod deasupra pieptului.

Laurian se lipi şi mai mult de el, înfingîndu-şi degetele în pielea netedă a spatelui lui.

– Keska... Te iubesc, şopti. N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine. Sînt... Doresc... Se întrerupse şi-şi cufundă fața în curba fină şi caldă a umărului lui.

El îi spuse cu voce tremurîndă.

– Sauna nu este o experiență sexuală, dragostea mea. Este o pregătire spirituală pentru bucuria ce va urma. Este mai degrabă o experiență religioasă şi tu eşti zeița pe care o venerez.

Laurian îşi ridică capul lipindu-se nerăbdătoare de pieptul lui.

– Eu nu sînt o zeiță, iubitul meu, eu sînt doar o simplă femeie care te dorește.

Buzele lui se plimbau chinuitor de încet pe buzele

ei. Degetele lui descriau cercuri mici în jurul nodului prosopului.

– Prima dată cînd facem dragoste, trebuie să fie sublim, scumpa mea Laurian, îi şopti la ureche excitat.

– Aşa trebuie să fie, Keska, gîfîi ea. Chiar aşa trebuie să fie. Te doresc, dragul meu.

Dîndu-se puțin înapoi, el îşi scoase pantofii, îşi dădu jos pantalonii şi-i azvîrli într-o parte, fără nici un pic de jenă, apoi îi zîmbi poznaş.

– Sînt al tău, Laurian.

– Sînt fericită că eşti al meu. Sînt atît de fericită. Cu respirația întretăiată, ea aruncă o privire spre bărbăția lui. Perfecțiunea trupului său excitat o făcu să se înfioare.

Fiecare muşchi îi era încordat. Chiar şi osatura trupului său era arcuită seducător. Talia lui era îngustă şi şoldurile plate. Şira spinării avea o linie perfectă, picioarele erau lungi şi acoperite cu păr fin iar şezutul înalt şi frumos arcuit.

Părul sîrmos din regiunea pelviană şi forța bărbăției lui făcură ca trupul ei să capituleze, fiind gata să-l primească. Felinitatea şi grația corpului lui păreau să scoată la iveală delicatețea sexualității lui.

– Eşti magnific, Keska Lathi, şopti ea cu ochii strălucitori.

– Şi eu sînt doar un simplu bărbat, cu nevoile şi dorințele lui, după cum poți vedea din plin. Toate dorințele mele sînt pentru tine, dulce Laurian, spuse zîmbind, înfăşurîndu-şi un prosop în jurul şoldurilor.

Deschise apoi uşa saunei şi în timp ce intrau, el se înclină uşor pentru a atinge cu buzele părul bogat a lui

Laurian. Aerul umed care-i tăie respirația se îmbina plăcut cu focul ce-i mistuia trupul. În micuța încăpere, lambrisată cu lemn natur, se aflau doar două rînduri de bănci late din scîndură şi un bazin mare cu apă.

Valuri de căldură se înălțau de pe suprafața dură a rocilor mari, aşezate pe un pat încins din metal, în fundul camerei. Laurian gîndi că trupul ei difuza o căldură de aceeaşi intensitate.

Keska aruncă un pumn de apă peste rocile încinse şi vaporii fierbinți inundară încăperea, învăluindu-le şi îmbrățişîndu-le trupurile. Norul alb îi apropie şi-i lipi unul de altul, deşi practic nu se atingeau.

Întinzînd un prosop pe banca de jos, Keska o prinse pe Laurian de mînă şi o îndemnă să se întindă pe spate. Luă apoi un alt prosop, i-l puse sub cap, în loc de pernă, şi se aşeză lîngă ea cu şoldul lipit de coapsa ei, privind-o. Ochii lui erau plini de dorință. El îi atinse uşor părul, mîngîindu-l şi netezindu-l în jurul capului şi al umerilor.

Norii albi de abur, ca nişte degete delicate, le dezmierdau trupurile. Laurian simțea că se topeşte încet în căldura şi pasiunea ce puseseră stăpînire pe ea. Ridicîndu-şi brațele, îl cuprinse pe Keska, iubindu-l. Dezvăluindu-şi nerăbdarea, ea îşi însuşea lecția învățată de la el – să profite de plăcerea fiecărui moment înainte de a trece la următorul.

Mîngîindu-i umerii umezi de aburi, brațele puternice, croindu-şi drum cu degetele prin părul creț şi moale al pieptului lui, Laurian începea să se familiarizeze cu pieptul acela bărbătesc plin de dorință ce urma să devină o parte din ea.

Inima îi bătea cu putere şi trupul îşi cerea împlinirea.

– Iubitul meu, şopti ea, tu trebuie să fii un magician, un vrăjitor. Niciodată nu m-am simțit aşa... Niciodată nu am fost atît de vie.

Keska se aplecă spre ea şi-i zîmbi.

– Nu sînt nici un magician. Tu eşti aceea care m-ai vrăjit, deşi îmi jurasem să nu mai iubesc niciodată. Buzele lor se uniră, iar limba lui se cufundă în căldura gurii ei, explorîndu-i cele mai tainice şi sensibile locuri.

Cînd sărutul luă sfîrşit, Keska se întinse şi mai aruncă un pumn de apă peste rocile încinse. Zgomotul produs avu în urechile lui Laurian efectul unei explozii, pierzîndu-se în clocotul violent al sîngelui ei.

Keska se înfioră cînd îi trecu degetele tremurînde peste curbura umerilor ei, în jos. Atingerea lui o arse ca o flacără cînd îi atinse marginea de sus a prosopului, urcînd apoi uşor pe sînii plini, explorîndu-i valea dintre ei.

El îi desfăcu nodul prosopului, dezvelindu-i trupul plin de dorință.

Foarte încet, ca cea mai agonizantă dezmierdare, el îşi strecură degetele mari pe sub elasticul bikinilor ei dantelați, trăgîndu-i în jos pe coapse, de-a lungul picioarelor. Ochii lui îi cercetau cu adorație feminitatea.

El îi exploră cu buzele şi cu limba fiecare părticică a trupului ei fragil şi gol. Laurian gemea cu frenezie, unduindu-se la fiecare senzație pe care i-o provoca atingerea lui.

– Atît de frumoasă, Laurian a mea... îi şoptea Keska cu o voce melodioasă şi senzuală. Dulcea mea...

Oh, Doamne. Te vreau, minunata mea Laurian. Eşti gata, iubita mea?

Mîinile ei se încleştară puternic pe braţele lui.

– Oh, da, Keska, gemu ea pierdută în dorinţă. Te rog, da... acum.

Keska o trase în sus, lăsînd prosopul să-i cadă şi o ridică uşor în braţe. O purtă afară din saună unde o rafală de vînt răcoros şi proaspăt de primăvară le învălui trupurile încinse, trezindu-le la viaţă.

Cu repeziciune, limba lui cercetătoare îi invadă gura lui Laurian, ca o prevestire a împreunării ce avea să vină, în timp ce el o purta spre o mică pajiştę catifelată, dincolo de piscină. Era o nişă ascunsă într-un colţ, între casă şi gardul viu. Livada cu meri ce înconjura grădina le apăra intimitatea, iar cerul întunecat de seară, luminat doar de primele două stele strălucitoare, le era acoperişul.

Cu o mişcare plină de erotism, Keska o lăsă pe Laurian jos, aşezînd-o în picioare. Cu respiraţia întretăiată, ea îl privea cum îşi dădea jos prosopul care oricum nu-i putea ascunde dorinţa pentru ea. Apoi, el o prinse pe Laurian de mîini şi o aşeză pe iarba moale şi parfumată. Ea se întinse pe spate cu mîinile încă în mîinile lui.

Keska se lăsă deasupra ei, lipindu-şi trupul de trupul ei. Apăsarea pieptului lui îl purtă pe al ei spre viaţă. El îşi împinse coapsa plin de dorinţă între picioarele ei. Gura lui înfometată îi prinse buzele, gustîndu-le şi savurîndu-le. În dorinţa lui fierbinte, Keska îi murmura incoerent în finlandeză cuvinte excitante, dar Laurian ştia ce dorea el, de ce avea el nevoie.

Ca şi cum i-ar fi răspuns propriei dorințe, parfumul senzual al trandafirilor din fața casei se întinse acoperindu-i ca o cuvertură. Mîinile lui se mişcau cu febrilitate pe trupul lui Laurian, căutînd şi descoperind ceea ce urma să fie al lui. Ea îl explora cu gemete ascuțite de pasiune. Cînd el îşi ridică trupul şi o pătrunse, ea îl primi cu disperare, dăruindu-i-se cu totul, fără nici o reținere şi cu multă bucurie.

Melodia dragostei, pe care ei o cîntau acum în duet, era un ritm la fel de vechi ca şi rasa umană, la fel de nou ca şi dragostea lor. Strigătele lor de împlinire fuseseră auzite doar de păsările adormite în cuiburile lor şi de greierii ocupați cu propriile lor strigăte de curiozitate.

După cîteva minute, Keska se ridică şi o prinse pe Laurian în brațe. În timp ce o săruta cu pasiune, aproape cu venerație, el îi şoptea uşor cuvinte ce sunau cu atît mai romantic cu cît ea nu le putea înțelege.

– Te iubesc, dragostea mea, răspundea ea cu înflăcărare, sărutîndu-i gîtul umed. Apoi îşi ridică capul, şoptindu-i: Nu înțeleg finlandeza.

El o privi cu blîndețe.

– Tu ştii ce spun, minunata mea iubită Laurian.

– Poate, adăugă ea, atingîndu-i uşor buza de sus. Dar eu vreau să înțeleg toate cuvintele, aşa mi le voi putea aminti întotdeauna, aşa mi le voi putea înscrie în memorie şi în caietul meu de evenimente incredibile. Spune-mi din nou totul în engleză. Părul ei lung şi bogat îi alunecase în şuvițe pe gît şi pe față. Ea îl răsuci şi-l aruncă peste umăr.

Keska i-l aduse din nou în față, peste piept.

– Am spus doar un singru lucru, că te iubesc mai mult decît ştiam eu că sînt în stare să iubesc. Am spus că eşti frumoasă, atît de excitantă şi pasională.

Laurian îi luă mîna şi-i sărută palma, apoi fiecare din degetele lui fermecătoare.

– Oh, Keska, şi eu te iubesc, exclamă ea, cuibărindu-şi capul la gîtul lui. Mă simt atît de plină de iubire şi de mulţumire încît cu greu le pot face faţă. Nu pot înţelege cum ceva atît de minunat ca tine mi-a fost dăruit tocmai mie.

Cu braţul strîns în jurul ei, el oftă fericit. După cîteva momente, o întrebă.

– Cîte evenimente incredibile ai trecute în caietul tău?

Ridicîndu-şi capul, Laurian rîse uşor.

– Ăsta este singurul. Viaţa mea a început cînd l-am cunoscut pe Keska Lathi.

Luînd-o pe după gît, el o trase în jos pentru a-i întîlni buzele.

– Keska Lathi nu are nevoie de un caiet pentru că drăgălaşa Laurian este ca un tăciune aprins în inima mea. Nu voi uita niciodată această zi, acest moment cu tine.

Se întunecase şi ei stăteau întinşi unul lîngă altul pe iarba catifelată, mireasma trandafirilor plutind în jurul lor. Cînd mai multe stele începură să strălucească, ei se ridicară pentru a se bălăci şi pentru a se juca în apa caldă a piscinei.

Laurian rămase cu Keska la fermă în noaptea aceea. Ea adormi lîngă el într-un imens pat cu bal-

dachin, încălzită şi ocrotită de braţele lui. Era mulţumită de viaţă şi nespus de fericită.

La un moment dat, în mijlocul nopţii, se trezi privind confuză în întuneric. Pentru cîteva secunde nu-şi reuşi să-şi amintească unde se afla. Cînd se dezmetici, un val de tandreţe o inundă şi întinse mîna după Keska.

Dar el nu era în pat lîngă ea. Era singură şi doar o boare din parfumul lui, mosc combinat cu tei, îi amintea că fusese acolo. Cuprinsă de nelinişte se ridică brusc în pat. Strîngîndu-şi părul răvăşit, ascultă cu atenţie.

Casa era liniştită şi Laurian întinse mîna căutînd întrerupătorul veiozei. Sărind din pat, ea îşi puse unul din halatele de casă ale lui Keska şi ieşi în holul de la etaj.

Chiar şi numai din instinct ea ştia unde ar putea să-l găsească pe Keska. Coborînd scările cu picioarele goale, străbătu holul spre camera de zi, trecu pe lîngă canapeaua de bocârt şi se îndreptă spre uşile duble ale studioului muzical.

Înăuntru, o mică lampă răspîndea o lumină galbenă ce se reflecta pe pian, pe medaliile şi discurile lui preţioase, dînd străluciri de aur părului lui, umbrindu-i figura introspectivă.

Era îmbrăcat într-un halat scurt de casă, maro, strîns în talie cu un cordon. El stătea jos, desculţ, cu picioarele încrucişate, ţinînd într-o mînă arcuşul pe care îl răsucea înainte şi înapoi între degete. Faţa lui era gînditoare şi privea încruntat minunata vioară aşezată pe masă, lîngă el.

Cîteva momente, Laurian stătu nemişcată privin-

du-l, neîndrăznind să-i strice brusc dispoziția. Apoi, străbătu studioul, se așeză în genunchi lîngă el și-i cuprinse mijlocul cu brațele.

– La ce te gîndești, dragul meu? întrebă ea ușor.

Keska zîmbi, puse arcușul jos și-și plimbă cu tandrețe degetele prin părul ei bogat, dezmierdînd-o.

– Ai putea fi fericită dacă te-ai căsători cu un fermier, dragă Laurian?

– Nu-mi amintesc nici un fermier care să-mi fi cerut să mă mărit cu el, murmură ea, ochii strălucindu-i ca două diamante negre în lumina slabă.

El îi zîmbi sardonic.

– Acum există unul... dar ai putea fi fericită cu o astfel de viață monotonă și liniștită?

Primul impuls al lui Laurian fusese să strige.

– Da, da. Apoi ezită și-și încruntă sprîncenele. *Ar putea* ea să fie fericită la o fermă? Viața ei a fost întotdeauna legată de lumea sofisticată a muzicii clasice. Așa a fost și a lui.

După cîteva secunde, ea se uită stăruitor la Keska.

– Cred că întrebarea următoare ar trebui să fie dacă Keska Lathi ar putea fi fericit conducînd o fermă.

– Te iubesc și asta înseamnă că trebuie să-mi găsesc fericirea la ferma mea, răspunse în timp ce privirea îi lunecă într-o parte pentru a se opri din nou pe vioara lui.

– Nu înțeleg, răspunse Laurian, strîngîndu-l și mai tare cu brațele.

Cuprinzîndu-i obrazul în palmă, Keska se aplecă și o sărută ușor pe buze.

– Spune-mi cum pot să aleg între inima și sufletul

meu, scumpa mea Laurian.

Ea privi în ochii lui gri cîteva secunde.

– Nu pot, Keska. Un om trebuie să le aibă pe amîndouă, nu-i aşa?

El ridică din umeri, strîmbînd din nas.

– Cred că am devenit din nou prea serioşi, scumpa mea.

Apoi, mîinile lui făcură o minunată demonstrație a geniului lui remarcabil explorîndu-i tainele trupului ei, umplîndu-l de viață. După cîteva minute el o întrebă cu voce puternică şi catifelată.

– Poți să te gîndeşti la vreo cale de a te binedispune?

Laurian putea.

– Ăsta este un studio muzical, nu-i aşa? Atîta timp cît sîntem aici, este de datoria noastră să executăm o frumoasă muzică împreună, nu crezi?

Keska făcu o grimasă dezaprobatoare la adresa jocului ei ostentativ de cuvinte. Şi, aproape instantaneu, atmosfera se înveseli, ei trecînd la rîsete şi chicoteli provocatoare.

Capitolul 8

Următoarele cîteva zile, Laurian şi le petrecu într-un extaz continuu. Mare parte a zilelor şi le petrecea cu Keska în tabără, iar serile la ferma lui erau captivante şi voluptoase. Fiind absorbiţi de a se cunoaşte cît mai bine unul pe celălalt, pe căile cele mai intime, problemele legate de viitor au fost lăsate deoparte.

Laurian era foarte mulţumită de interesul crescînd manifestat de Keska faţă de Tabăra Bryant. El venea dimineaţa devreme pentru a exersa la vioară. Apoi, ore întregi, îi instruia pe elevii ei.

Progresul real în maturizarea orchestrei îl încînta.

Sub influenţa lui, tinerii elevi ce studiau instrumentele cu corzi deveniră cei mai pricepuţi dintre toţi cei pe care-i avusese vreodată Tabăra Bryant. Cursurile lui Keska erau captivante şi interesante prin dezinvoltura lui, prin dragostea lui pentru muzică şi prin umorul lui ironic. Întotdeauna el manifesta un interes sincer pentru orice problemă a tinerilor muzicieni.

Orele lui Keska erau atît de fascinante încît elevii se împotriveau de fiecare dată cînd acestea se terminau.

– Cîntă pentru noi, se rugau ei, încercînd să-l reție. De cele mai multe ori el ceda pentru că avea o plăcere deosebită în a-şi împărtăşi muzica, şi ştia să întrețină şi să distreze un auditoriu.

Laurian nu se plictisea niciodată să-l urmărească şi să-l asculte interpretînd şi deseori se întreba de ce şi-a abandonat publicul cînd era atît de fericit cînd îi oferea muzica lui.

Într-o dimineață, tinerii elevi avură o comportare mai deosebită, insistînd şi implorînd.

– Cîntă pentru noi, doar o piesă... În entuziasmul lor pentru muzică ei îi reținuseră pe Keska şi Laurian mult după terminarea orelor. Te rugăm... te rugăm... te rugăm, strigau ei în cor, înăbuşind refuzul lui Keska, de altfel foarte slab.

– Ce vreți să-i faceți lui Keska Lathi? gemu el. Voi mă terminați, mă îmbătrîniți înainte de vreme. Ochii lui strălucitori nu dădeau însă nici un semn de îmbătrînire.

– Haideți, strigară ei. Noi am cîntat pentru dumneavoastră. Nu este cinstit dacă refuzați să interpretați pentru noi.

– Bine, bine, rîse el, făcîndu-le semn să înceteze zarva. Sînt de acord să interpretez cu o singură condiție. Ezită un moment, apoi arătă cu degetul spre Laurian. Voi cînta la vioară numai dacă talentata voastră profesoară mă va acompania la violoncel.

– Nu, Keska! şuieră ea, tremurînd. Broboane de

sudoare îi invadară brusc fruntea.

O îngrozea gîndul de a cînta singură la violoncel, fără a fi acompaniată de o orchestră, chiar dacă auditoriul era format doar dintr-un grup de elevi. Şi în mod special nu cu Keska. Nu putea accepta ca el să găsească hibe în îndemînarea ei.

Laurian ştia că nesiguranţa şi teama ce o cuprinseră erau nefondate, dar ele erau reale şi înspăimîntătoare.

– De ce nu vrei să ne înveseleşti? o întrebă Keska încet după cîteva momente. Cu pregătirea ta, eşti fără îndoială un muzician împlinit şi capabil. Toţi copii aceştia te-au auzit cîntînd cu o ocazie sau alta, aşa că îţi cunosc capacităţile.

– Dar... începu Laurian, aproape sfioasă în panica ei.

Era adevărat, cu diferite ocazii ea îşi demonstrase calităţile muzicale în faţa elevilor de la violoncel, dar asta era cu totul altceva faţă de a-şi măsura talentul cu al lui Keska Lathi în faţa unui auditoriu. Inima îi bătea atît de tare că aproape nu mai putea să respire.

Zîmbind forţat, ea dădu cu fermitate din cap.

– Ei vor să te asculte pe tine, Keska. Tu vei cînta pentru ei.

În sală se instală vacarmul, elevii insistînd pentru duet. Toţi din tabără ştiau că între Laurian şi Keska exista ceva mai mult decît o relaţie profesională. Acest lucru le captă imaginaţia tinerilor care gîndeau că muzica îi va uni şi mai mult pe îndrăgostiţi.

Keska stătea deoparte, urmărind-o cu atenţie pe Laurian acum, cînd ştia că nu mai avea nici o şansă,

fiind obligată să cînte. Apoi, se alătură grupului de elevi, ridicîndu-şi şi el mîinile rugător şi convingător.

Laurian ştia că, dacă va contiuna să refuze, va face o enormă greşeală, dînd un exemplu rău elevilor care erau în stare de orice pentru cariera lor.

Aşa că, dînd din cap afirmativ, ea porni cu picioarele tremurînde pentru a-şi lua violoncelul şi arcuşul.

Keska îi zîmbi încurajator, urmărind-o cu interes.

– Ce vrei să interpretezi?

Îndreptîndu-se spre pupitrul muzical, inima începu să-i bată cu putere şi respiraţia i se acceleră, în timp ce răsfoia partiturile. Privind fix spre duetul vioară-violoncel, avea senzaţia că i se ştersese din memorie absolut tot ce învăţase vreodată despre muzică.

În final, luă două foi şi-şi ridică privirea spre Keska.

– Kodaly? *Allegro Serioso?*

Pare a fi cea mai bună alegere, se gîndi Laurian, căci momentul era într-adevăr „serioso" Şi în plus îi era foarte cunoscută.

O cîntase cu ani în urmă cu un violonist în şcoală şi ştia notele pe dinafară. I se puse un nod în stomac privind cum Keska dă afirmativ din cap. El ar fi fost de acord cu orice ar fi ales ea; ce avea de pierdut?

– Keska Lathi va trece şi prin asta, murmură el, în timp ce-i lua din mînă partitura pentru vioară. Apoi, se tot învîrti în jurul ei pînă ce ea îşi aranjă partitura pe stativ şi-şi luă poziţia pe scaun.

Netezindu-şi fusta, îşi ridică privirea temătoare spre el şi-şi aranjă nervoasă părul negru, strîns în vîrful capului. Apoi, nemaiavînd nimic altceva de făcut, îşi aranjă violoncelul voluminos şi lucios între genunchii

depărtați. Cînd îşi sprijini gîtul lung al instrumentului de umăr, acesta părea că o trage pe spate.

Foarte aproape de ea, Keska părea foarte important şi preocupat în timp ce răsfoia partitura cu ochii ațintiți la distanța dintre picioarele ei. Apropiindu-se şi mai mult, îi şopti:

– Este foarte greu să rezişti unei violonceliste, dragă mea, Laurian. Tu îți prinzi instrumentul între genunchi ca şi cum ai îmbrățişa trupul iubitului tău. Zîmbi insinuant, albul strălucitor al dinților lui contrastînd puternic cu tenul bronzat. La fel de bine ai putea ține şi trupul norocos al lui Keska Lathi. S-ar putea să fiu gelos pe violoncelul tău.

– Shhh! şuieră ea, ridicînd privirea spre tinerii din sală. Ei stăteau şi-i privieau cu aviditate, dar nu putură auzi şoaptele lui sugestive.

– Du-te şi aşează-te, Keska. Noi *cîntăm* în dimineața asta, nu facem nimic altceva. Nervozitatea ei crescu ca răspuns la remarcile lui fără sens.

Keska rîse încet, apoi îşi luă un scaun şi se aşeză la cîțiva metri de ea, privind-o drept în față. Apoi făcu o întreagă procesiune din aranjarea partiturii muzicale.

În final, îşi luă vioara şi arcuşul, se aşeză pe scaun şi se tot foi pînă îşi găsi cea mai confortabilă poziție. Într-o cămaşă boemă de mătase şi pantaloni strînşi pe coapse, trupul lui zvelt se arcuia perfect în forma scaunului.

Genunchii îi erau puțin depărtați, iar tălpile picioarelor erau în spate, sub scaun. Chiar şi părul îi era uşor răvăşit în jurul urechilor şi pe frunte.

Laurian îl privi uimită. Ar fi dorit să se poată simți şi

ea la fel de bine şi de relaxată. Fiecare nerv al corpului ei era la fel întins ca şi corzile pianului. Articulațiile degetelor ei erau albe din cauza forței cu care strîngea arcuşul.

Keska îşi aranjă vioara sub bărbie. Ochii lui gri îşi intensificară culoarea, privind visători.

– Gata? Era o invitație ciudată, senzuală.

Neliniştea lui Laurian crescu brusc, simțind ace de gheață în piept. Îşi fixă arcuşul pe violoncel şi-şi puse degetele pe corzile de la gîtul acestuia.

Mintea i se goli complet şi îşi fixă privirea pe notele de pe stativ. Apoi, cu un efort de voință, îşi strînse buzele şi dădu afirmativ din cap.

Violoncelul începu singur, cu o vibrație profundă, emoționantă, ca o chemare. Vioara lui Keska i se alătură ca un răspuns curat, înflăcărat.

Laurian făcu o pauză la comanda muzicii apoi îşi uni sunetele violoncelului cu cele ale viorii lui, încruntîndu-se concentrată.

Imediat ea ştiu că executa rigid, numai pentru a scoate notele corect, pentru a se combina cu Keska şi a ține pasul cu el. Fața i se crispă de ruşine.

Dar nu avea de ales, trebuia să meargă înainte cu această experiență umilitoare, însă niciodată, dar absolut niciodată nu va mai lăsa să se întîmple aşa ceva. Continuînd cu disperare, ea executa mecanic una după alta notele chinuitoare şi frazele păcătoase.

Deodată ceva îi atrase atenția. Şovăind o clipă, pierdu cîteva note apoi se adună şi-şi sincroniză violoncelul cu vioara lui Keska.

Ridicîndu-şi privirea de pe partitură, memoria ei

preluă conducerea, executînd notele automat.

Ea se uită la Keska nevenindu-i să creadă. El schimbase brusc ritmul! Părea concentrat asupra muzicii, dar expresia inocentă a feței lui spunea că o făcuse intenționat. Cu bună ştiință el făcuse ca această încercare să fie şi mai grea pentru ea!

Era aproape imposibil de crezut că un om atît de dotat ca Keska Lathi poate fi atît de crud, se gîndi Laurian, cu inima grea. Toate cuvintele lui drăguțe despre încredere nu mai aveau nici o valoare. Cum a putut oare să-i facă aşa ceva?

Apoi, el o făcu din nou; trecu într-un tempo mai lent cu cîteva intervale. Deoarece nu mai era o aşa mare surpriză pentru ea, Laurian pierdu doar două note înainte de a intra din nou în ritm. Mînia ei nu avea margini. Îi va arăta ea că n-o poate intimida! Deşi era evident că se uita la el, Keska privea fix la partitura lui. Ea simțea că turbează de furie şi ochii ei negri aruncau fulgere în timp ce-şi îndreptă din nou atenția spre *Serioso*.

Brusc duetul lor emoțional i se păru o înşelăciune, după ceea ce-i făcuse Keska. I se păru ridicol, cînd auzi chemarea seducătoarea a viorii lui.

Sfidătoare, Laurian îi răspunse ca un ecou cu glasul răguşit al violoncelului ei. Preluau conducerea pe rînd, întîi unul, apoi celălalt, tot timpul alergînd unul după altul, într-un joc al bucuriei.

Se vînau jucăuşi pe piscurile şi văile muzicii. Dar Laurian ştia că dacă l-ar prinde vreodată, el se va desprinde rănit.

Emoțiile îi cuprinseră subconştientul lui Laurian, care

începu să stăpînească muzica. Mintea îi rămăsese însă trează şi în adîncul inimii ei era convinsă că el făcuse totul deliberat, pentru a o pune în dezavantaj şi a-şi bate joc de ea.

Urmărindu-l furioasă, ea sesiză, la un moment dat, pe figura lui aceeaşi expresie nevinovată pe care o sesizase a doua oară cînd el schimbase tempoul. Plină de satisfacție, ea schimbă brusc ritmul.

Keska ridică privirea şi-i zîmbi, fața lui exprimînd satisfacție şi încurajare. El strînse uşor din buze, mimînd un sărut.

Aceasta o făcu pe Laurian să înțeleagă că muzica violoncelului ei era convingătoare şi plină de elan, şi tensiunea din trupul ei se evaporă. Keska nu intenționase să o determine să nu reuşească.

El voise doar s-o şocheze pentru a-i îndepărta frica nejustificată de a cînta cu el în duet. Furia ei dispăru brusc cînd realiză că el fusese sigur pe talentul ei şi convins că ea va face față provocării lui.

Privindu-l pe Keska, o căldură plăcută îi invadă trupul relaxat şi se cufundă în plăcerea senzuală de a se lăsa în voia muzicii.

Serioso a lui Kodaly era o compoziție generoasă, dîndu-le drepturi egale atît viorii cît şi violoncelului. Dominau cînd unul cînd celălalt, urcînd şi coborînd, chemîndu-se, răspunzîndu-şi şi tachinîndu-se.

Uneori, vioara lui Keska căpăta elan pentru a se armoniza cu sunetul gutural al violoncelului ei, îmbinîndu-se cu sexualitatea lui. Atunci trilurile ei se înălțau pe cele mai înalte piscuri ale excitației. Laurian o urma, susținîndu-i tulburarea.

Alteori violoncelul prindea elan, vioara ascultîndu-i cîntecul de sirenă, pentru ca apoi să-i răspundă insistent cu desfătare şi curaj.

Excitaţia creştea în muzica creată pînă cînd cele două instrumente se contopeau într-unul singur, în vîrful unui turn, cufundîndu-se apoi în extaz. Vioara dădu un răspuns galopant ce prinse elan urcînd într-un sunet înalt, perfect, plin de bucurie. Violoncelul o urmă, vestind împlinirea propriei pasiuni.

Atunci vioara scoase un sunet încîntător atît de înalt, încît devenise aproape imperceptibil auzului. Violoncelul încheie cu un geamăt slab, desăvîrşit.

Cînd sunetul dispăru, Laurian era îmbujorată şi plină de bucurie. Ea întîlni privirea caldă şi enigmatică a ochilor lui şi, pentru cîteva momente, amîndoi rămaseră nemişcaţi, cu arcuşurile pe corzi, fiind cuprinşi de aceeaşi emoţie puternică ca aceea pe care o simţeau de fiecare dată cînd făceau dragoste. Ei erau contopiţi într-o singură fiinţă.

Clasa izbucni în aplauze şi urale, spulberîndu-le starea de spirit. Keska puse vioara jos, se ridică şi le făcu semn să facă linişte.

El îi privi pe tinerii muzicieni cu severitate, apoi spuse:

– Să ascultaţi tot ce vă spune minunata voastră profesoară. Laurian Bryant este o muziciană foarte talentată. El îi aruncă o privire furioasă şi semnificativă lui Roger. Acum fugiţi. Ieşiţi afară. Duceţi-vă să vă distraţi.

După ce zgomotoşii elevi părăsiră sala de repetiţii, el se aşeză în faţa lui Laurian.

– Am vorbit serios, spuse cu sinceritate. Eşti într-adevăr un muzician foarte dotat care-şi trăieşte muzica. Ştii asta, nu-i aşa?

Ea îşi ridică privirea uimită spre el. Îi studie, pentru cîteva secunde, expresia feței înainte de a-i răspunde cu nesiguranță în glas.

– Nu, cred că nu ştiu. Mi-am pierdut încrederea undeva de-a lungul drumului.

Laurian nu se mişcase din loc de cînd se terminase piesa. Violoncelul era sprijinit între picioarele ei, iar arcuşul îi atîrna într-o mînă, proptit de genunchi. Tulburată şi năucită, ea încerca să înțeleagă ce se petrecuse între ei, ce se întîmplase cu ea.

Lăsîndu-se pe vine, Keska îşi puse brațele în jurul violoncelului şi-şi sprijini coastele de genunchii ei.

– Tu nu ți-ai pierdut încrederea, scumpa mea. Ea a fost prezentă tot timpul, aşteptînd doar să explodeze într-o muzică excelentă şi uimitoare.

– A fost doar o aparență, pentru că tu m-ai forțat să am încredere în mine. Rîse şi-l lovi uşor cu arcuşul. Ai avut noroc că nu ți-am dat în cap cu violoncelul, cînd mi-ai schimbat ritmul.

– Am avut încredere în tine, spuse el cu îngîmfare. De aceea mi-am permis să-ți ofer o şansă. Expresia lui deveni serioasă. Trecutul este trecut, scumpa mea Laurian. Tu trebuie să laşi deoparte frămîntările şi nefericirile şi să-ți trăieşti viața, liberă.

– Da, spuse Laurian, dînd afirmativ din cap. Este timpul să fac asta. Îmi este mult mai uşor acum, cînd tu ai încredere în mine. Apoi îl privi direct în ochi. Tu poți să-ți urmezi propriul sfat şi să pui capăt grijilor

tale? Poți să-ți privești trecutul în față?

Keska se uită la ea prostit.

– Nu trecutul este problema mea. Viitorul este. Trebuie să-mi aranjez viața cu grijă pentru a mă bucura din plin de ea.

Un zîmbet forțat îi încreți obrajii. Cu brațele în jurul violoncelului şi cu cîte o mînă pe fiecare din genunchii ei depărtați, el începu să-şi mişte uşor degetele în jurul coapselor ei.

– Am să-ți spun ceva. Keska Lathi te va duce acasă la fermă şi te va lăsa să-ți perfecționezi stilul tău seducător de a prinde violoncelul între picioare. Te va ajuta dacă vei folosi trupul meu ca model.

Laurian rîse uşor; mişcarea mîinilor lui de artist îi provoca valuri de căldură şi dorință.

– Deci tu crezi că trebuie să-mi îmbunătățesc stilul, nu? Nici unul din ei nu se referea la violoncel sau la muzică.

Coborîndu-şi concentrat sprîncenele, Keska îşi strînse buzele şi se gîndi serios cîteva secunde. Apoi şopti cu o voce catifelată.

– În ultimele cîteva zile nu am simțit nimic altceva decît o mare admirație şi recunoştință pentru stilul tău.

El îi ridică mîinile la buze şi-i prinse uşor cu dinții pielea fină din palmă.

– Dar chiar şi o expertă ca Laurian a mea trebuie să caute şi să pună în practică idei noi. Nu eşti de acord?

– Ah, sînt de acord din toată inima, murmură ea gîfîind, în timp ce el îi săruta cu tandrețe încheietura mîinii.

– Atunci, hai să-mi vezi merele, şopti Keska. George se va întoarce mîine aşa că asta este ultima noastră zi de libertate în „Grădina Raiului"

Laurian se cutremură de plăcere cînd buzele lui pofticioase urcară uşor pe braţul ei, sărutîndu-i partea interioară a încheieturii cotului. Luîndu-l cu o mînă de după gît ea se juca cu buclele lui, rîzînd.

– Nu ştiu cum poţi să spui aşa nişte lucruri caraghioase şi să le faci să sune atît de încîntător.

Rîse şi el şi ridicîndu-se în picioare îi îndepărtă violoncelul.

– Nu ţi-ai dat seama pînă acum? Keska Lathi este un talent. În timp ce sprijinea instrumentul de un colţ, se întoarse spre ea cu o privire morocănoasă. Realmente, Laurian, tu mă faci să fiu jenant de nesăbuit. Aşa că tu porţi toată vina pentru prostiile pe care le scot din mine. Vrei să-mi controlez vorbirea şi să încerc să fiu mai conservator?

– Nu, categoric, nu, răspunse ea îndreptîndu-se spre ieşire cu mîna caldă şi nerăbdătoare în mîna lui. N-am cunoscut niciodată o „Grădină a Raiului", pînă să te întîlnesc pe tine şi nu-mi pot permite s-o pierd acum.

Două zile mai tîrziu George Miller veni s-o viziteze pe Laurian în Tabăra Bryant. În limitele ţinutei lui demne şi a stăpînirii lui de sine, el păru entuziasmat s-o vadă.

– Arătaţi foarte bine doamnă, murmură.

– Şi tu, George, răspunse Laurian. Vizita ta este o surpriză. Sînt încîntată că ai venit să ne vizitezi tabăra, doar dacă nu ai altceva în minte.

Ea îl privi întrebătoare.

– Oh, nu. Pur şi simplu simțeam nevoia să ies. Este prea multă liniște în ferma domnului Lathi.

– Îmi imaginez, murmură ea, neputînd să se abțină să nu zîmbească. Nu fusese chiar atît de multă liniște cît lipsise George.

– Presupun că dumneavoastră şi domnul Lathi v-ați rezolvat diferendele? întrebă el.

– Mai mult sau mai puțin. Un surîs rătăcea pe buzele ei.

– Am obervat că dispoziția domnului Lathi s-a schimbat în timpul vacanței mele, o încercă el. Puteți să-mi arătați şi mie tabăra şi împrejurimile ei, doamnă?

– Desigur, George, dacă vei înceta să-mi mai spui doamnă în loc de Laurian.

El îşi ridică privirea spre ea cu o slabă licărire în ochi.

– Cînd voi putea să vă numesc doamna Lathi, voi renunța la *doamnă*.

– De ce, George, asta sună ca şi cum ai fi un mijlocitor de căsătorii sau un Cupidon.

– Eu, doamnă? protestă el. Într-adevăr!

George păru foarte interesat de tot ce-i arătă Laurian prin şcoală. Apoi ei începură un tur al împrejurimilor.

Drumul pe care porniră era mărginit de arbori înalți de sequoia şi urma curbura largă a rîului tulbure. Parfumul tare al vegetației umede şi al pădurii dimprejur plutea deasupra lor.

– Cum ai devenit asociatul lui Keska, George? în-

trebă Laurian după ce parcurseră o bucată din drum. Personalitățile voastre par a fi total opuse.

George zîmbi cu nostalgie.

– Cînd domnul Lathi a venit aici în țară, eu lucram pentru o agenție care se ocupa de promovarea tinerilor muzicieni. El venise din Finlanda foarte tînăr, foarte entuziast şi cu mari aspirații. La douăzeci şi patru de ani cîştigase toate premiile în Scandinavia aşa că şi-a îndreptat privirea către lumea muzicii din Statele Unite.

– Şi restul este istorie, spuse Laurian, zîmbind imaginii unui Keska tînăr.

– El a fost un succes imediat în lumea muzicii clasice. Era ceva foarte palpitant şi euforic pentru el şi s-a aruncat imediat în marea aclamațiilor cu energie şi pasiune. Entuziasmul i s-a strecurat uşor în rațiune şi el dorea să se autodepăşească, acceptînd toate angajamentele oferite.

– Este un executant fantastic, spuse Laurian cu mîndrie, întrebîndu-se din nou de ce abandonase.

– Aşa este. Dar relația noastră a survenit pentru că era singur şi avea nostalgia țării natale, continuă George. L-am luat sub aripa mea protectoare, ca să zic aşa, şi ne-am împrietenit.

Laurian îi zîmbi. George nu era nici prea departe atît de rigid pe cît îi plăcea să arate, realiză ea.

– Mă bucur.

– Apoi, cu cîțiva ani în urmă, cînd am suferit un atac de cord şi nu am mai putut lucra la agenție, domnul Lathi m-a convins că avea nevoie de mine pentru a mă ocupa de afacerile lui. De fapt, el nu avea nevoie, dar prietenia noastră devenise destul de strînsă. În mod

cert pentru mine şi îmi place să cred că şi pentru el. El este ca un fiu pentru mine, fiu pe care nu l-am avut niciodată. Sînt un norocos.

Laurian îi atinse uşor braţul.

– Şi Keska este norocos. El încearcă cu înverşunare să o ascundă, dar este un om foarte bun şi drăguţ, nu-i aşa?

– Într-adevăr, doamnă.

– Îi cunoşti familia? Are părinţi, fraţi sau surori?

George schiţă un zîmbet.

– Domnul Lathi este singurul copil, dar părinţii lui sînt nişte oameni foarte interesanţi. Mama lui a fost la vremea ei o balerină destul de bună, iar tatăl cînta la cornul franţuzesc într-o orchestră. Domnul Lathi şi familia lui sînt foarte iubitori, dar ei par foarte – uh – schimbători. I-am auzit de cîteva ori izbucnind în dispute şocante. Deşi, destul de bizar, totul se aplana în cîteva ore, uneori chiar minute.

Laurian rîse.

– Nu sînt surprinsă că sînt schimbători, avînd în vedere personalitatea lui Keska.

– Ţin foarte mult unul la altul.

– Mă bucur, spuse ea, cufundîndu-se în tăcere. După cîteva minute, întrebă şovăitoare. I-ai cunoscut soţia?

George îi aruncă o privire scurtă, pătrunzătoare, apoi îşi aţinti privirea înainte spre drum.

– Da, o cunosc foarte bine.

– Cum este? Este drăguţă?

– Helvi este o finlandeză finuţă, liniştită şi destul de rezervată. Cît despre frumuseţe, eu nu sînt competent

în astfel de aprecieri. Am o fotografie a ei, dacă vreți s-o vedeți. El își scoase portofelul din buzunarul de la șold, îl deschise la o fotografie prinsă sub o copertă de plastic și i-l întinse lui Laurian.

Privind fotografia de aproape, ea simți deodată împunsătura geloziei. Fotografia era făcută de un profesionist și-l reprezenta pe Keska, mult mai tînăr, cu capul înclinat foarte aproape de capul unei femei încîntătoare. Ea avea un păr frumos ondulat ce încadra o față de o frumusețe clasică și niște ochi mari, albaștri, tiviți cu gene lungi și dese.

Dîndu-i înapoi portofelul lui George, Laurian își continuă drumul alături de el, lovind cu piciorul pietrele și frunzele din calea ei.

– Keska a iubit-o mult? întrebă în sfîrșit.

– Nu pot să vă răspund la această întrebare, doamnă.

– Cum au ajuns la divorț? Ea l-a părăsit pe el sau el pe ea?

– Nu sînt în măsură să vorbesc despre astfel de lucruri, vă rog să înțelegeți. George își ridică privirea rugătoare spre ea, parcă scuzîndu-se. Trebuie să așteptați ca domnul Lathi să vă vorbească despre asta atît cît consideră el.

– George, gemu ea dezaprobatoare.

– Va fi de ajuns dacă vă spun că sînt foarte fericit că ați intrat în viața domnului Lathi?

– Cred că da.

El zîmbi și-i puse mîna pe umăr.

– Trebuie să aveți răbdare.

– Asta îmi tot spune și unchiul Jules.

– Ah, unchiul Jules! Aş putea să-l cunosc şi eu pe acest om minunat?

– O să-ţi placă. Sînteţi acelaşi gen, spuse ea conducîndu-l înapoi spre complex.

El stătea în spatele biroului, cu faţa radiind de fericire ca şi cînd ar fi pus ceva la cale.

– Ei, draga mea. Ce surpriză că mă vizitezi. Te-am văzut foarte rar în ultimul timp.

– Treburi, treburi, spuse ea vioi. Despre ce aţi discutat tu şi George Miller?

– Oh, despre muzică, amintiri, tabără, despre tine, statele lumii şi Keska Lathi.

– Despre concert?

– Despre concert doar în trecere.

– Unchiule Jules, nu-l bate la cap pe Keska cu concertul. Te rog.

– Trebuie să fie foarte dificil pentru un om cu firea lui Keska să renunţe la lumea muzicii care este viaţa lui. Trebuie că-i lipsesc mulţumirea recunoaşterii meritelor lui, bucuria expunerii talentului lui în faţa unui auditoriu, vuietul aplauzelor şi uralelor.

– Te previn, unchiule Jules. Nu te amesteca.

– Aaa, aşa. Uneori şi bătrînii sînt nerăbdători. Nouă ne-a mai rămas atît de puţin timp.

– Ce vrei să spui?

– Mă gîndesc la retragerea mea. Presiunea şi nebunia din această tabără au început să mă obosească. Vara asta va fi ultima pentru mine ca director.

– Oh, unchiule Jules, nu poţi să te retragi, strigă Laurian, îndreptîndu-se în scaun agitată. Nimic nu va mai fi la fel fără tine.

– Voi fi gata oricînd, desigur, să dau sfaturi. Dar altcineva va trebui să preia răspunderile. El stătea cu coatele pe birou şi-şi ridică sprîncenele. Pot să contez pe tine că vei prelua conducerea, la timpul potrivit?

Laurian ştiuse dintotdeauna că Jules dorea ca ea să preia conducerea taberei.

Ea iubea Tabăra Bryant aproape la fel de mult ca şi el, şi-i datora foarte mult acestui om drag care o ajutase după pierderea lui Andrew.

Dar acum umerii îi căzură brusc, întrebîndu-se cum se va încadra această schimbare îi viața ei alături de Keska, care părea că va începe pentru ea.

– După cum te frămînți, presupun că nu eşti pe deplin încîntată de oferta mea, şopti Jules.

– Sînt, începu ea cu ezitare. Dar Tabăra Bryant pur şi simplu nu va mai fi aceeaşi fără tine la conducere.

– Te-am instruit foarte bine, draga mea. Poți să conduci cu multă pricepere.

– Este prea pe neaşteptate. Trebuie să mă obişnuiesc cu ideea. Laurian se ridică şi se îndreptă spre uşă. Se întoarse şi zîmbi, un zîmbet slab de îngrijorare.

– A fost doar o sugestie, deci nu-ți face probleme din cauza ei. Apoi, îşi flutură degetele ca şi cum şi-ar fi amintit brusc de ceva. Apropo, tînăra flautistă soseşte mîine după-amiază, pe aeroportul din San Francisco. Poți să-ți faci timp s-o iei?

– Desigur, spuse ea. Mi-ar face plăcere. Poți conta pe mine.

Dar poate oare unchiul Jules să conteze pe ea? se întreba Laurian în timp ce urca scările spre camera ei.

Tabăra Bryant însemna mult timp, efort şi alergătură. Ai o groază de obligaţii şi în timpul iernii; probleme organizatorice, griji financiare tot timpul, întreţinerea ei.

Laurian stătea în faţa ferestrei ei, privind la elevii exuberanţi ce alergau prin curte, întrebîndu-se cum va reuşi ea să îmbine munca la Tabăra muzicală Bryant cu dragostea ei pentru Keska, ce abia a înflorit.

Capitolul 9

Laurian stătea lîngă Keska în spațiul de așteptare al Porții 83, în terminalul lui United Airlines al aeroportului din San Francisco. *Boeing-ul 747* sosise, parcînd atît de aproape de geamul de la etajul al doilea, încît ei se puteau privi în ochi cu piloții. Cînd burduful fusese poziționat pe partea laterală a avionului, ei se deplasară într-un punct de unde puteau observa șuvoiul pasagerilor care debarcau.

– Cum ai spus că o cheamă pe flautistă? întrebă Keska. Şi cum crezi că o s-o recunoaştem?

– O cheamă Patrice Hammond. Are treisprezece ani, părul roşu şi poartă în mîini o cutie pentru flaut. Nu cred că vor fi mulți pasageri care să corespundă acestei descrieri.

Nu erau. Doar una. În lumină, părul ei prinsese culoarea focului, iar aspectul exterior era ireproşabil. Avînd aproape un metru şi jumătate în înălțime ea avea un trup ce se situa undeva la mijloc între gin-

găşia şi prospeţimea copiăriei şi feminitatea şi rafinamentul femeii. În mînă ţinea o cutie din piele pentru flaut.

Laurian făcu cîţiva paşi spre ea.

– Patrice? Sînt Laurian Bryant şi sînt bucuroasă că ai putut să vii. Se îndepărtară de forfota mulţimii, aşezîndu-se deoparte, pe o latură.

– Ai avut o călătorie plăcută?

Fată îi adresă lui Laurian un zîmbet strălucitor, puţin timid, şi-i răspunse cu o voce în schimbare, specifică adolescenţilor în creştere.

– Qoo, chiar nu-mi vine să cred că mă aflu aici! Nu am mai călătorit niciodată cu avionul. Aşa că mi-a plăcut. Vreau să spun *cu adevărat*. Ea accentuă cuvintele cu emfază.

Excitaţia ei nervoasă şi voiciunea ei erau contagioase şi Laurian rîse forţat.

– Mă bucur, spuse ea şi sîntem foarte încîntaţi că te afli aici. Nici nu ştii ce mare nevoie avem de un flautist. Laurian îl prinse pe Keska de braţ.

– Patrice, acesta este Keska Lathi. A venit să ne ţină companie.

Keska îi întinse mîna şi Patrice şi-o puse pe a ei într-a lui.

– Sînt deosebit de încîntat să te cunosc, spuse cu accentul lui plăcut şi-i atinse uşor degetele cu buzele.

Patrice îşi trase repede mîna şi se uită la el cu gura căscată. Trupul ei era foarte tensionat, îmbrăcat într-un tricou galben şi o pereche de blugi foarte strîmţi. Deodată două steluţe licăriră în ochii ei mari, căprui-deschis.

– Keska Lathi *violonistul?* exclamă ea.

– Mi-e teamă că da, admise el, ţuguindu-şi buzele.

Privindu-l cu ochii mari, steluţele i se transformară în adoraţie şi genunchii parcă i se înmuiară.

– Dar tocmai *îmi place* un violonist! Vreau să spun, mă dau în vînt după violonişti. Serios. Vreau să spun *cu desăvîrşire*.

– În cazul acesta, spuse Keska zîmbind, o să fii foarte fericită în Tabăra Bryant. Pentru că am o presimţire că vom găsi un violonist pentru tine. Avem violonişti de toate genurile.

– Oh, tu! exclamă Patrice, chicotind jenată, dar cu interes.

Laurian îşi ridică privirea spre Keska, în timp ce ieşeau din sala de aşteptare. Buzele lui erau strînse şi ea realiză că el se lupta să nu rîdă. Ea îi făcu un semn cu cotul şi se apropie mai mult de el.

– Oh, tu! iar ai nasul cu picăţele.

El se întoarse cu spatele exact înainte de a izbucni în rîs. Apoi se grăbi s-o ajungă din urmă pe Laurian care păşea pe scările rulante în spatele lui Patrice.

– Săracul Roger, murmură ea. Nu are nici o şansă... vreau să spun cu desăvîrşire.

Era aproape şapte seara cînd ajunseră în Tabăra Bryant. Laurian o instală pe Patrice într-una din locuinţele elevilor, o clădire aşezată aproape de rîu de care o despărţeau cîţiva arbori de sequoia. Clădirea era goală.

– Toată lumea este la un foc de tabără în seara asta, au o petrecere, îi explică Laurian. Acolo este şi colega ta de cameră, Sandy. Cred că o să-ţi placă.

Cîntă la oboi, deci veți merge la ore împreună. Acum, dacă-ți face plăcere, te voi duc la focul de tabără.

– În ordine, spuse Patrice şi coborîră amîndouă scările pentru a se întîlni cu Keska.

Trecînd pe lîngă locuința lui Laurian, auziră sunetul unei viori.

– Ăsta-i Roger, spuse Keska, oprindu-le. De ce nu este şi el la petrecere?

– Roger? întrebă Patrice, întorcîndu-se cu interes spre locul de unde venea sunetul.

– Da. Roger, îi sări Keska în ajutor. Un violonist. În vîrstă de paisprezece ani, înțelegător, arătos şi foarte talentat.

– Keska! şopti Laurian înghiontindu-l cu cotul. Săracul Roger.

Steluțele începură din nou să strălucească în ochii lui Patrice în timp ce stătea şi privea fix în direcția clădirii, ciulindu-şi urechile pentru a auzi muzica înflăcărată a băiatului.

– De ce nu mergem să vedem ce face acolo de unul singur tînărul violonist? întrebă Keska, ignorînd-o pe Laurian care-şi dădea ochii peste cap.

Cînd intrară în imensa sală de repetiții, Roger tocmai executa una din compozițiile lui proprii, rebele şi chinuitoare. Părul lui castaniu era o claie de bucle ciufulite.

Purta o pereche de pantaloni scurți şifonați şi o pereche de tenişi lăbărțați. Cămaşa îi era scoasă afară din pantaloni, punînd în evidență trupul tînăr şi subțire el. Cînd fu întrerupt îşi lăsă în jos vioara şi o expresie meditativă şi supărată îi întunecă fața.

Cîteva minute, Patrice se uită la băiatul neîndemînatic şi o schimbare uşoară se petrecu în trupul ei, cuprinzînd-o o dulce moleşeală.

Înaintînd, ea privea pierdută figura temperamentală a lui Roger, cînd fata cu capul roşu se opri la cîțiva metri în fața lui, privindu-l cu ochi scînteietori.

Laurian stătea în spatele fetei.

– Roger, ea este Patrice Hammond, noua noastră flautistă. Tocmai a sosit.

– Prietenii mei *deosebiți* îmi spun Patty, interveni fata cu o voce satinată, fluturîndu-şi genele în sus şi în jos.

Roger îi aruncă lui Keska o privire rugătoare. Deschise gura dar nu scoase nici un cuvînt.

– Ce interpretai? îl întrebă Patrice-Patty. N-am mai auzit-o niciodată, dar mi-a plăcut. Vreau să spun *forța* ei. M-a zăpăcit. Întinse mîna şi-i atinse revențios vioara cu vîrful degetului. Îmi *plac* violoniştii.

Ochii lui Roger erau complet inexpresivi, iar mărul lui Adam i se plimba în sus şi în jos în timp ce înghițea în sec. Cu un efort considerabil el reuşi să articuleze.

– A fost... doar o compoziție de-a mea.

Patty simți că se sufocă, sclipirile astrale din ochii ei apărînd şi dispărînd în timp ce-şi flutura genele.

– Tu ai *compus-o*. Dar este *extraordinară*.

Ca prin farmec, ochii lui Roger reveniră la viață, difuzînd lumini albăstrui. Trupul părea că i se lungeşte, aşa că el se înălță cu cel puțin cinci centimetri peste fata care se uita uimită la el, cu ochii extaziați.

– Oh, bine, spuse cu vocea lui în schimbare. N-a fost nimic, doar ceva ce am aşternut eu pe hîrtie.

– A fost cu desăvîrşire minunată. Patty se aplecă înainte privindu-l drept în faţă. Oh! îţi creşte *mustaţa!* Ador mustăţile.

Luminile albăstrui din ochii lui îi scăldau faţa lui Patty, în timp ce el, năucit, îşi plimba limba cercetător peste buza de sus.

Privind pe furiş, Laurian nu putu să sesizeze decît o umbră vagă deasupra buzei lui Roger. Dar era evident că el nu sesizase asta înainte.

Cînd îşi ridică privirea spre Keska, ea putu să vadă cum nările ei erau din nou pătate în alb şi roşu. El îşi ţinea mîna peste gură şi de fiecare dată cînd îl pufnea rîsul, pe obraji îi apăreau cute adînci.

– Sadicule! şuieră ea.

Apoi, Keska spuse cu voce tare:

– Roger, noi eram în drum, o conduceam pe Patty la focul de tabără pentru a-i cunoaşte şi pe ceilalţi. Vrei să vii şi tu?

El dădu afirmativ din cap cu hotărîre, îşi puse vioara în cutie lovind-o uşor în semn de recunoştinţă şi afecţiune şi-şi îndreptă privirea spre Patty. Ridicînd apoi din umeri spre Keska şi Laurian, spuse plin de încredere.

– Voi nu aveţi de ce să mai veniţi. Găsim şi singuri drumul.

Apoi se îndreptă spre adorata fată cu păr roşu. Deschizînd uşa larg, cu ostentativă vitejie, el murmură în timp ce ieşea.

– Roger Oliver va avea grijă de tine... drăguţă Patty. Apoi închise rapid uşa între ei şi adulţi.

Laurian stătea cu mîinile încrucişate pe piept, în-

cruntîndu-se furioasă la Keska care se prăbuşi pe un scaun şi izbucni în rîs.

– I-ai făcut un lucru oribil bietului băiat! spuse ea cînd el păru că şi-a recăpătat cît de cît controlul.

– Drăguța Patty este exact ceea ce îi trebuie lui Roger. Ai să vezi. Temperamentul şi personalitatea lui Roger se vor stabiliza după ce ea îşi va flutura genele de cîteva ori în fața lui, spuse izbucnind din nou în rîs.

– Fata asta îl va juca exact pe degetul mic. Ar trebui să-ți fie ruşine în loc să stai şi să rîzi ca un prost. Cum ai putut să faci aşa ceva cînd Roger se uită la tine ca la un tată? L-ai auzit ce-a spus? Ai putea chiar să-i urmezi exemplul. Ea rosti cu indignare: Roger Oliver va avea grijă de drăguța Patty! Bunule Dumenzeu!

Keska inspiră lung şi adînc pentru a pune capăt amuzamentului şi-şi şterse ochii cu dosul palmelor.

– Şi eu sînt la fel de bombastic şi afectat de ea?

Acum, Laurian fu cea care izbucni în rîs.

– Cu desăvîrşire bombastic şi afectat, răspunse ea, ochii negri strălucindu-i. Vreau să spun, mă dau în vînt, îmi place... cu desăvîrşire.

– La fel ca... *cu desăvîrşire?* întrebă el cu accentul lui muzical, rînjind şi întinzînd mîna după ea.

Laurian se aşează pe genunchii lui Keska, punîndu-şi mîinile în jurul gîtului lui. Ochii lui prinseseră culoarea argintului viu cînd îşi atinse uşor buzele de ale ei.

– Vrei să mergem la focul de tabără? o întrebă el încet. Cred că toată lumea este acolo, nu aud pe nimeni în clădirea asta. Cred că este posibil s-o avem toată numai pentru noi.

Ea îşi ciuli urechile şi ascultă cu atenţie.

– Cred că ai dreptate. Şi mai cred că mă pot lipsi de petrecere fără nici o remuşcare. Am o idee mai bună. Există o sticlă de vin din mure negre în camera mea. Are un buchet minunat, ca şi cum l-ai fi făcut tu. Vrei să urcăm şi să gustăm din el?

Mîinile lui erau ocupate cu agrafa din părul ei strîns în vîrful capului.

– Keska Lathi este întotdeauna amator de vin din mure, şopti el în timp ce părul răsucit în coadă căzu pe umărul ei. El îl desfăşură şi i-l întinse într-un voal negru peste piept. Luînd o şuviţă între degete, o sărută şi şi-o puse deasupra buzei de sus. Ai fi înnebunită dacă mi-aş lăsa mustaţă?

Laurian rîse şi scutură din cap, trăgîndu-şi părul din mîna lui. Ea îşi plimbă buzele pe gura lui, dintr-o parte într-alta, apoi îi sărută pe rînd ochii închişi, şoptindu-i la ureche.

– Ţi-ar lua prea mult timp pînă să-ţi crească mustaţa. Eu sînt înnebunită deja şi nu mai vreau să aştept.

Keska îşi îngropă faţa în masa de păr mătăsos şi parfumat. Buzele lui se plimbau pe gîtul ei, iar mîinile îi dezmierdau formele rotunde şi tari ale sînilor, presîndu-le prin bluză. Apoi, înfiorat, el se ridică, o îmbrăţişă şi o lipi de trupul lui.

– Hai să vedem ce este cu vinul din mure negre, scumpa mea Laurian.

Sărutîndu-se la fiecare pas, le trebui mult timp pentru a străbate casa pustie şi a urca scările pînă în camera ei unde înaintară încuind uşa după ei.

Mobila era acoperită cu huse din creton, iar o

aplică aprinsă într-un colț difuza o lumină slabă pe fețele lor nerăbdătoare. Un pat mare din alamă, acoperit cu o cuvertură bleu, stătea în așteptare.

Keska o luă în brațe pe Laurian, îi prinse buzele și puse stăpînire pe ele. El explora teritoriul familiar de acum al gurii ei cu finețea unui iubit care îi cunoaște intimitățile și știe exact cum să-și satisfacă femeia.

Poftele ei trupești explodară bursc cînd ea se lipi strîns de trupul lui și simți tensiunea musculară și forma zveltă a masculinității. Mirosul slab de lavandă din camera ei își pierduse din valoare în fața parfumului delicios și irezistibil de tei și mosc al lui Keska.

Sfîrcurile lui Laurian se întăriră și se treziră brusc la viață la atingerile și dezmierdările lui; buzele îi erau moi și tremurînde. O disperată pasiune se instală în pîntecul ei; mișcarea mîinilor lui făcea ca aceasta să devină dureroasă și presantă.

Cînd ea îi scoase jacheta sport și-și trecu mîinile pe formele tari și netede ale spatelui și umerilor lui lați, mușchii și oasele trupului ei părură că se pulverizează într-o dorință puternică.

– Mai vrei să bei vin? întrebă Keska respirînd cu greutate. Degetele lui erau ocupate cu îmbrăcămintea ei. Cînd îi ridică bluza din dantelă albă și moale pentru a i-o scoate, el se aplecă și-și plimbă ușor limba pe pielea fină dintre sînii ei.

– Ce vin? gemu Laurian în timp ce el îi deschidea fermoarul și-i trăgea în jos fusta peste mătasea fină a bikinilor.

Lumina slabă din cameră avea reflexe aurii pe pielea lui bronzată. Părul castaniu cîrlionțat forma un Y pe

pieptul lui, întinzîndu-se de la un sfîrc la celălalt, codița Y-ului pierzîndu-se în pantaloni. Îngropîndu-şi fața în acest păr amăgitor ea îşi coboră mîna şi-i descheie pantalonii.

După ce el şi-i dădu jos, şi-şi scoase pantofii; ea îi mîngîie cu pasiune mult rîvnita captură de la baza Y-ului.

– Ah, scumpa mea Laurian, gemu Keska în părul ei negru şi bogat cînd mîinile ei îl cuprinseră şi-l dezmierdară. Buzele lui se mişcau cu frenezie pe pleoapele ei, în jos, pe gîtul ei, în timp ce mîinile lui febrile îi dădeau jos bikinii. Îngenunche apoi în fața ei, şi o gustă centimetru cu centimetru cu limba lui lacomă şi cercetătoare.

El se ridică în picioare, o prinse de brațe şi o întinse pe pat. Îşi lăsă încet corpul în jos pentru a-l acoperi pe al ei, şi începu să se mişte, folosind fiecare muşchi, fiecare rotunjime, fiecare porțiune a trupului lui pentru a mîngîia şi a stimula.

– Iubeşte-mă, scumpa mea, Laurian a mea, şopti el răsuflînd greu pe gîtul ei.

Laurian îl primi în trupul ei strîngîndu-l puternic cu brațele. Ea îl conduse spre o pasiune disperată care se uni cu a ei, amîndoi mişcîndu-se într-un ritm perfect pînă cînd atinseră punctul culminant, un sfîrşit tumultos şi exaltat ce-i purtă către extaz, ca o simfonie.

Cînd furia delicioasă pieri, Keska se ridică şi o luă pe Laurian în brațele lui calde şi umede. Îngropîndu-şi fața în mantia de păr întinsă pe pernă, o strînse atît de tare ca şi cum i-ar fi fost teamă că ar fi putut să dispară de lîngă el, ca şi cum ea ar fi fost un vis pe care el n-ar

fi putut să-l păstreze. Cuvintele lui calde şi dezmierdătoare în limba finlandeză îi mîngîiau gîtul şi umerii.

Ea nu avea nevoie să-l întrebe semnificația acelor cuvinte şi răspundea ca un ecou în limba engleză.

– Şi eu te iubesc, dragul meu, Keska al meu. Atît de mult, foarte mult.

El se întinse lîngă ea şi tăcu pentru un moment, atunci ea simți cum un spasm de rîs trecu prin pieptul şi stomacul lui.

– Cu desăvîrşire? întrebă el. Îl iubeşti pe Keska Lathi cu desăvîrşire?

– Mă dau în vînt după el.

– Atunci cred că ar fi mai bine să bem un pahar cu vin pentru a sărbători.

– Nu este vin din mure, spuse ea. Este un vin bun Napa Valley ros.

Obrajii i se încreţiră cînd zîmbi.

– Trebuie să recunosc că m-am liniştit. Poate că vinul ăsta îi va aduce mai mult noroc lui Keska decît vinul din mure negre.

Laurian rîse şi se ridică. Părul lung o acoperea pînă la talie ținînd loc halatului, în timp ce se deplasa spre micul ei frigider de unde scoase sticla cu vin. Turnă din lichidul roz în două pahare cu picior apoi se întoarse în pat şi se aşeză lîngă Keska.

Stăteau unul lîngă altul, sprijiniți de tăblia patului, goi şi fericiți, sorbind din vin şi împărțindu-şi sărutări.

Laurian se uita la fața lui Keska, niciodată mai fascinantă ca acum, cu expresia ei vioaie şi sprîncenele arcuite artistic.

Griul ochilor lui ieşea în evidență în mod emoțio-

nant, datorită genelor negre cu care erau tiviți. Ea îi atinse uşor curba fină a buzelor.

Apoi, ea îşi îndreptă privirea gînditoare spre degetele fine şi bronzate ale violonistului, strînse în jurul paharului lui şi-l întrebă cu curiozitate şi interes:

– Încă mai eşti fericit fiind doar un simplu fermier, Keska?

Ochii lui se întunecară iar cutele fine de pe frunte se adînciră. El nu răspunse cîteva secunde, iar cînd o făcu se eschivă.

– Îmbrățişează-mă, scumpa mea Laurian. Nu pune întrebări complicate într-un moment atît de plăcut ca acesta... îmbrățişează-l pe Keska Lathi.

Punîndu-şi paharul pe noptieră, Laurian îl cuprinse cu amîndouă brațele şi-şi sprijini fața pe umărul lui puternic. Cîteva momente nu scoaseră nici o vorbă, apoi ea îi şopti la ureche.

– N-am mai văzut mărul nostru de cîteva zile, Keska. Îi merge bine? Creşte şi se maturizează dragostea noastră? era întrebarea ei sinceră.

– Este cel mai frumos măr. Trebuie să vii să vezi cum i s-a schimbat culoarea. Curînd va fi copt, răspunse el zîmbindu-i cu blîndețe. Îşi plimbă apoi degetele prin părul ei bogat, îi mîngîie şi i-l întinse peste piept.

Laurian îi prinse mîna şi-şi împleti degetele cu ale lui.

– Dacă dragostea noastră se maturizează, atunci poți să-mi spui dacă îți lipsesc interpretările la vioară în concerte, Keska. Te iubesc şi mă preocupă persoana ta. Nu trebuie să-ți ascunzi sentimentele de mine.

El îşi coborî privirea în ochii ei negri, pătrunzători.

– Îmi lipsesc interpretările la vioară în concerte foarte, foarte mult, Laurian a mea, spuse cu o voce epuizată. Cînd nu interpretez, mă simt pierdut într-o lume străină. E ca şi cum o parte din mine ar fi moartă.

Strîngîndu-şi braţele şi mai tare în jurul lui, ea îi şopti.

– Dacă simţi aşa, atunci de ce nu cedezi, Keska? Ajută-mă să înţeleg.

– Ţi-am mai spus că trebuia să învăţ să mă cunosc. Devenisem un singuratic, izolat în lumea mea, a viorii şi a muzicii, a concertelor care nu se mai terminau niciodată.

– Ţi-ai găsit fericirea şi împlinirea în livada ta cu meri? întrebă ea pe un ton de îndoială.

– Te-am găsit pe tine, scumpa mea, draga mea Laurian. Îşi ridică mîna spre buzele ei.

– Eu îţi sînt de ajuns, Keska?

– Tu eşti totul, iubirea mea.

Mîna lui era uşoară cînd îi dezmierda faţa cu părul. Dar sufletul îi era greu şi neliniştit.

Joia următoare, după-amiaza, Keska şi Laurian stăteau în sala de concerte a taberei, urmărindu-i pe elevii din orchestră, aşezaţi pe locurile lor, pregătindu-se pentru repetiţie. Unchiul Jules stătea în spatele podiumului ca un spiriduş, bătînd cu bastonul în podea, încercînd să facă linişte.

Cînd grupul gălăgios începu să se liniştească, Laurian se aplecă spre Keska.

– Mă întreb dacă drăguţa de Patty ştie să cînte la

flaut? Mi se pare imposibil ca un artist talentat să se ascundă în spatele unei măşti atît de frivole.

El zîmbi.

– Mă îndoiesc că are vreo importanţă dacă ştie să cînte sau nu. Ea poate să susţină orchestra doar prin simpla fluturare a genelor.

– Şovinule! şuieră Laurian.

– Uită-te la Roger, spuse Keska, în loc de a-i da vreo explicaţie şi-i făcu semn spre podium.

– Bunule Dumnezeu, exclamă ea, şi-a pieptănat părul. Şi are o figură chiar plăcută.

– Un miracol, nu?

– Da, un miracol.

Nemulţumiţi, elevii deveniră atenţi şi-şi luară instrumentele. Bastonul lui Jules rămăsese cîteva secunde suspendat în aer, apoi coborî brusc în semn de începere. Primele acorduri din Toamna-Allegro din *Anotimpurile* de Vivaldi răsunară în sala mare şi goală. Fiecare elev îşi executa partea lui într-un ritm corect.

Pe măsură ce secvenţele se derulau, Keska devenea tot mai neliniştit. Îşi încrucişă picioarele, apoi le desfăcu şi le întinse în faţă.

Îşi încrucişă mîinile pe piept, apoi şi le împreună la ceafă. Se ridică în scaun prăbuşindu-se apoi la loc. În final el îşi aşeză mîinile în poală, privindu-şi morocănos degetele împreunate.

Laurian îl urmărea contrariată. El părea nemulţumit de evoluţia orchestrei, dar pentru urechea ei suna chiar foarte bine. Deşi era sigură că el nu va fi de acord cu ea, spuse:

– Flautul lui Patty sună aproape eteric, nu-i aşa?

Dar răspunsul afirmativ dat de Keska cu capul, ea îl puse pe seama zăpăcelii lui, aşa că se lăsă din nou pe spate, ascultînd cu şi mai mare atenție, încercînd să realizeze ce anume în sunetul orchestrei îl deranja.

Repetiția luă sfîrşit şi ei îi urmăreau pe elevi părăsind sala de concerte. După ce ieşiră toți, Laurian se întoarse spre Keska.

– Ce părere ai despre orchestră acum? Mergе bine? Mie mi s-a părut că sună aproape perfect.

Keska se ridică drept în scaun.

– Sînt excelenți. Într-adevăr, foarte buni. Ar putea să susțină concertul şi mîine dacă va fi nevoie.

Laurian deschise gura pentru a-i răspunde, apoi o închise gînditoare. Îl privi cu coada ochiului. Deci concertul în sine a fost acela care l-a deranjat. Ar fi posibil oare ca el să intre într-un moment de criză în procesul de autoevaluare? se întrebă ea cu simpatie.

– Hai la mine la fermă, o invită Keska, după cîteva momente de linişte. Vocea lui era puțin tensionată. Vino să vezi ce culoare minunată are mărul nostru.

Se plimbau prin livadă, pe sub crengile încărcate cu mere. Acum, cînd iunie era pe sfîrşite, fructele prinseseră o culoare aurie deschisă, străbătută de fîşii purpurii, fine, semn distinctiv al soiului Gravenstein.

Cîteva mere căzuseră sub copaci, părînd nişte bijuterii pe solul uscat. Albinele şi musculițele de fructe roiau în jurul lor. Pămîntul şi aerul răspîndeau un miros de vară fierbinte şi îmbelşugată.

Albia rîului era aproape uscată, doar cîteva firicele de apă susurau printre pietre.

Privindu-l, Laurian deveni melancolică şi neliniştită.

Ea şi Keska stăteau sub copacul lor. El aplecă creanga cu mărul, mărul lor, şi-l atinse cu mîna.

– Vezi, este mult mai mare decît celelalte. E într-un loc privilegiat şi înfloreşte.

Melancolia lui Laurian dispăru în timp ce stătea înconjurată de braţele lui, admirînd mărul, simbol al dragostei lor. Galbenul lui era mult mai intens şi mai strălucitor decît al celorlalte fructe, şi dungile mult mai roşii. El atingea de fapt perfecţiunea.

– Priveşte aceste două dungulițe, spuse ea, atingîndu-le cu degetul. Au crescut una în jurul celeilalte ca şi cum ar fi îmbrăţişate.

– Normal, spuse Keska, părînd foarte încîntat. Cine s-ar fi aşteptat la altceva? Mărul nostru este unic.

– Tu eşti unic, spuse Laurian zîmbind cu afecţiune. Ce vei face cu acest măr minunat cînd se va coace? Sper că nu va merge în piaţă cu celelalte. Urăsc ideea ca cineva să-şi facă suc din mărul *nostru.* Ea zîmbi privind în sus la el, tachinîndu-l.

– Nu vorbi cu păcat! exclamă Keska. Sigur că nu. Cred că-l voi turna în bronz şi-l voi păstra pentru totdeauna ca pe o amintire a acestei veri de neuitat şi a dragostei noastre.

El o sărută uşor pe ceafă, apoi se îndepărtă de ea şi dădu drumul crengii.

Laurian privi în sus la mărul care se legăna în codiţa lui, chiar deasupra capului ei. Ea încercă să treacă peste faptul că, Keska vorbise despre dragostea lor la trecut.

Se plimbau prin livadă fără vreo destinaţie anume.

După un timp, Laurian își ridică privirea spre Keska.

– Ai iubit-o mult pe soția ta? Ea trebuia să știe ce s-a întîmplat pentru a putea înțelege motivele care l-au determinat să aleagă viața simplă de la țară.

– Helvi? spuse cu voce gravă, ochii strălucindu-i. Dacă am iubit-o? El merse în tăcere cîteva minute, cu privirea ațintită în pămînt. Trebuia să fi avut grijă de ea. Este o femeie frumoasă și tandră. Am văzut-o cînd am fost în Finlanda. S-a căsătorit, așa că acum sîntem prieteni. Dar, dacă am iubit-o? El ridică din umeri în loc de răspuns.

Laurian se uită la el. Părea atît de tulburat, că se înfioră. Poate că încă o mai dorea pe Helvi.

– Îmi pare rău. Nu este treaba mea și n-ar fi trebuit să-ți pun o astfel de întrebare.

Keska se opri și o privi intens.

– Sigur că este treaba ta. Tu trebuie să știi ce fel de om este Keska Lathi. Vocea îi deveni și mai gravă din cauza emoției.

Prinzînd-o de mînă începură să se plimbe din nou printre copacii plini de fructe.

– Cînd am intrat în lumea muzicii, ca solist la vioară, nu mai aveam timp de astfel de lucruri ca dragoste, apropiere sau prietenii. Călătoream cînd ici cînd colo, dăruindu-mă lumii care mă admira și care dorea să-și asculte muzica.

El făcu o pauză și o privi cu atenție pentru a se asigura că îl înțelegea.

– Poate că era obositor, dar era foarte excitant. Mă bucuram și eram foarte mulțumit de viața mea artistică.

Laurian dădu afirmativ din cap, strîngîndu-i uşor mîna.

– Înţeleg cum este. Am fost şi eu aplaudată o dată sau de două ori în viaţa mea.

– Succesul meu era euforic, dar mă simţeam singur chiar şi atunci cînd publicul mă aplauda şi mă aclama.

– Aşa că te-ai căsătorit cu Helvi?

– M-am căsătorit cu Helvi. Am întîlnit-o într-o vacanţă în Finlanda. Este o persoană încîntătoare, care ar putea să fie o soţie bună pentru orice bărbat. Ridică din nou din umeri. Dar nu ştie nimic despre lumea muzicii. I-a fost greu să înţeleagă călătoriile mele prin lume pentru a dărui muzică. Helvi dorea să fie o soţie bună, dar eu n-am fost lîngă ea ca s-o ajut.

– Tu erai sigurul lucru care o interesa?

– Am despărţit-o de casă, de familie, de prieteni ca s-o aduc în Statele Unite. Apoi am lăsat-o singură, eu călătorind doar cu vioara mea. Ocazional, aveam o zi, uneori chiar o săptămînă liberă şi veneam acasă la ea.

Keska merse în linişte alături de ea, cîteva momente, lovind cu piciorul bulgării uscaţi de pămînt din calea lui.

– Eram foarte reţinuţi, eu şi Helvi. Am trecut prin toate fazele căsătoriei. Am avut chiar şi un copil. Cu vocea tremurîndă, el continuă: O fetiţă, care exista în mintea mea numai între concerte.

Laurian îl opri şi-l cuprinse cu braţele.

Keska privi în jos în ochii ei.

– Nu am fost prezent la naşterea copilului nostru – aveam concert la Chicago. Nu am fost prezent la

moartea ei – concertam la New York.

– Îmi pare atît de rău, Keska.

El părea că nu aude.

– După ce am pierdut copilul, nu am putut să fiu cu Helvi pentru că aveam angajamente. Aşa că, ea a divorțat şi a plecat în Finlanda.

Laurian îl strînse şi mai tare cu brațele iar el îi atinse uşor obrazul cu vîrful degetelor.

– De ce am renunțat la concerte? Am renunțat ca să caut să aflu ce-mi lipseşte... de ce am lăsat să se întîmple aşa ceva.

– Crede-mă, Keska. Nu-ți lipseşte nimic. Eşti un om minunat, iubitor, sensibil. Mă întreb dacă lipsa ta de înțelegere are vreo legătură cu căsnicia ta. Ea îl privi în ochii lui tulburi şi-l întrebă şoptit.

– Chiar ți-ai pus în gînd să te autodepăşeşti, Keska?

– Poate, răspunse încet. Dar mai mult vreau să arunc o privire introspectivă în sufletul meu. M-ai întrebat dacă am iubit-o pe Helvi? Să mă ajute Dumnezeu, nu ştiu. Nici măcar n-am cunoscut-o... nu ştiu cum este în interiorul ei, ca persoană, care sînt speranțele şi visele ei. Toate astea le-am lăsat să-mi scape din cauza preocupării mele pentru vioară.

Laurian îl lipi cu disperare de trupul ei, lacrimile şiroindu-i pe obraji.

– Oh, iubitul meu, spuse, şi se înecă, nemaiputînd să continue. Existau atîtea lucruri pe care ar fi trebuit să şi le spună, însă nu era momentul. Dar cel puțin se crease un început.

Suspinînd uşor, Keska o înconjură cu brațele şi o

strînse atît de tare încît ea simți că i se taie respirația. Apoi își îngropă fața în umărul ei.

– Iată de ce Keska Lathi a ajuns un fermier. Așa că sînt liber să te iubesc, draga mea Laurian. Niciodată, dar niciodată, nu te voi obliga să fii soția unui violonist celebru. Dacă mă voi apuca vreodată din nou de vioară, îți voi reda libertatea.

– Oh, nu, nu poți face asta.

El își ridică brusc capul și-i puse un deget de buze pentru a o opri.

– Tu nu știi ce vorbești.

Ținîndu-l strînd, Laurian își ridică privirea spre merele colorate în auriu și roșu deasupra capetelor lor. În sufletul ei, Laurian știa că această viață simplă și liniștită nu era suficientă pentru a-l păstra pe Keska Lathi pentru totdeauna. Și cînd va veni timpul, Keska va trebui să înțeleagă mai bine ce anume cerea ea de la o căsătorie.

Capitolul 10

A doua zi la ora şapte Laurian îl întîlni pe Keska în sala de repetiții, lucru devenit deja obişnuință pentru ei. Ei începeau întotdeauna repetiția ca un duet nostalgic de îndrăgostiți. Asta o făcea pe ea să se simtă bine, să-şi aprecieze talentul şi să-şi întărească personalitatea.

A-l acompania pe Keska cu violoncelul ei devenise pentru Laurian o experiență emoționantă. Ştia că şi el simțea la fel. Era un interludiu zilnic ce-i apropia tot mai mult unul de celălalt.

Dar în acea dimineață situația era puțin mai specială, nervozitata care începuse să-l cuprindă pe Keska era mai evidentă ca de obicei.

După ce execută o notă falsă, sări în sus ca ars şi îşi trînti dezgustat vioara şi arcuşul pe masă. Fața îi era roşie şi părea foarte iritat. Îşi lovi cu piciorul scaunul care se rostogoli pe podea.

Respirînd agitat, trupul părea că nu-i mai încape în

bluza tricotată şi mai lovi o dată cu putere nefericitul scaun.

Speriată de izbucnirea lui, Laurian îl privi uimită. Îşi împinse violoncelul înainte şi se sprijini de el.

– Te simți mai bine acum? întrebă ea.

– Nu, nu mă simt mai bine, răspunse el supus, ridicînd scaunul cu picioarele. Apoi se aşeză pe el şi-şi luă vioara.

– Ce se întîmplă, Keska? întrebă ea. Ce te nemulțumeşte?

El oftă adînc, apoi îi zîmbi.

– Nimic nu mă nemulțumeşte. Ridicînd arcuşul, el reîncepu melodia de la nota executată greşit.

Laurian îşi aranjă violoncelul şi intră uşor în duet. După ce terminară compoziția, Keska continuă să exerseze singur. Vioara lui transmitea o emoție care era foarte aproape de o profundă disperare. Muzica o învălui pe Laurian cu o înflăcărare sfîşietoare ce părea să-i smulgă lacrimi din adîncul ființei ei, din suflet. Ea îi studie fața şi citi pe ea frămîntările lui interioare.

Mai tîrziu, în acea după-amiază, după ce orele luară sfîrşit, Keska o conduse cu maşina spre livadă. Nervozitatea îi sporise şi el conducea absent maşina cu viteză mare pe drumul îngust şi întortocheat al taberei.

Laurian răsuflă uşurată cînd el parcă în fața casei.

– Eşti într-o dispoziție excelentă, Keska, spuse ea. Ce Dumnezeu se întîmplă cu tine?

El ridică din umeri şi o ajută să coboare din maşină, apoi îi zîmbi, scuzîndu-se.

– Nu ştiu ce se întîmplă cu mine, scumpa mea

Laurian. Vine toamna. Probabil schimbarea sezonului i-a dereglat lui Keska Lathi ceasurile interioare.

– Ceasuri interioare! Pe cine crezi tu că păcăleşti, întrebă ea, pe jumătate ieşită din maşină. El o prinse de mînă conducînd-o spre livadă. Subiectul fusese abandonat căci după cum văzuse ea, îi era foarte greu să discute despre problemele lui.

Fructele mature, înghesuite pe ramurile copacilor se legănau în adierea uşoară a vîntului. Din cînd în cînd cîte un măr copt cădea pe pămînt, făcînd frunzele să foşnească.

Atmosfera era încărcată, aerul fierbinte al verii uscate californiene avea un miros de praf ce plutea apăsător peste livadă. Laurian şi Keska se plimbau printre copaci, pe sub baldachinul format din frunzele lor.

– Nu sînt aproape gata de cules? întrebă Laurian studiind merele căzute.

Keska se opri şi-şi ridică privirea spre crengile încărcate, ridicînd din sprîncene.

– Da sînt, spuse iritat, tonul său sunînd aproape ca o provocare.

– Îmi pare rău că am întrebat, spuse Laurian, strîmbînd din nas.

El o prinse cu mîna pe după gît şi-i apropie obrazul de el.

– Tu trebuie să-l ierți pe Keska Lathi. Nu sînt într-o dispoziție chiar potrivită pentru o femeie atît de drăgălaşă.

– Aş vrea să ştiu cum să te ajut, oricare ar fi problema care te frămîntă, spuse ea uşor, înconjurîndu-i talia cu mîinile.

– Nimeni nu mă poate ajuta. Keska Lathi trebuie să-şi rezolve singur problema, spuse, atingîndu-i cu buzele pielea fină a frunţii.

– Aş dori să încerc.

– Tu eşti problema, scumpa mea Laurian.

– Eu nu vreau să fiu, dragul meu.

– Ăsta este exact motivul pentru care eşti o problemă. Tu eşti mult prea bună pentru mine. Keska rîse, punînd capăt discuţiei şi o prinse de mînă pentru a-şi continua plimbarea printre copaci.

– Nu-ţi lipseşte Finlanda? întrebă ea încet, sperînd să-l încurajeze şi să-l determine să discute despre grijile lui. Povesteşte-mi despre ţara ta natală.

El îşi ridică privirea spre peticele de cer albastru ce se întrezăreau printre ramuri.

– Finlanda este o ţară aspră şi foarte frumoasă care-mi produce multe amintiri nostalgice. Este întinsă şi acoperită cu păduri, lacuri şi rîuri. Zîmbi. Mi-ar plăcea ca într-o zi să-ţi arăt şi ţie Finlanda, Laurian.

– Şi mie mi-ar plăcea.

– În Finlanda trebuie să munceşti din greu pentru a-ţi cîştiga existenţa, de aceea noi finlandezii sîntem atît de încăpăţînaţi şi egoişti. Ridică privirea spre Laurian. Uneori îmi este dor de părinţi şi de vechii mei prieteni pe care i-am lăsat acolo.

Ajungînd la capătul livezii, se aşezară sub ultimul măr dintr-un şir, privind vîrful dealului scăldat în lumina soarelui şi tufele de mure pline de fructe purpurii.

Laurian se întoarse spre Keska.

– Te-ai gîndit vreodată să te întorci în Finlanda?

– Sigur că nu, spuse, dînd cu piciorul într-un măr

căzut. Asta este țara mea acum, Statele Unite. Sînt un cetățean naturalizat. California este acum statul meu. El își îndreptă privirea spre livadă cu o expresie neliniștită. Asta este ferma mea. Sînt fericit aici, încheie Keska sfidător.

Întîlnindu-i ochii gri, Laurian spuse:

– Atunci, dacă ești atît de fericit, ce se întîmplă cu tine? Te comporți de parcă unul din ceasurile tale interioare ar avea arcul prea strîns.

Keska tăcu, scrutînd încruntat depărtarea. Ea intui explozia cu mult înainte de declanșare. Nările lui fremătau și se albiră. Sprîncenele i se lăsară în jos. Fața îi era trandafirie apoi deveni roșie ca focul. Trupul i se tensionă, pieptul i se umflă și toți mușchii i se contractară.

Brusc, el trase adînc aer în piept și izbucni.

– *Dar sînt atît de plictisit!* Ecoul cuvîntului *plictisit* se rostogoli peste dealuri, revenind apoi obsedant, – *lictisit... lictisit... lictisit.* Apoi, cu un gest teatral, Keska își azvîrli mîinile înainte pentru a demonstra pe deplin cît de mare era plictiseala lui.

În gestul lui, Keska lovi puternic copacul, zdruncinîndu-l. Laurian își acoperi capul cu mîinile. Merele căzeau ca o ploaie peste ei, lovindu-se de pămînt cu zgomote înăbușite.

Cînd spectacolul luă sfîrșit, Laurian aruncă cu grijă o privire pe sub mîini și strigă speriată.

– Keska! Ești rănit!

Fața lui era o mască de durere, în timp ce stătea aplecat, ținîndu-și încheietura mîinii drepte, mîna cu care își ținea arcușul, strîns lipită de piept.

– Ah, Dumnezeule, Keska, spuse Laurian tulburată, repezindu-se la el. Nu ți-ai rupt încheietura, nu-i aşa?

Cu blîndețe, ea îi dădu la o parte mîna stîngă şi îi cercetă mîna rănită. Articulațiile de la degete erau jupuite şi sîngerau. Dar, cea mai îngrijorătoare era pata roşie de la încheietură care începuse să se umfle.

– Te doare tare? întrebă ea văzîndu-i expresia feței.

– Nu aşa de tare, răspunse Keska bravînd. El îşi ridică mîna şi îşi muşcă degetele din articulații în sus şi în jos. Nu cred să fie vreun os fracturat.

– Pentru Dumnezeu, nu te mişca! exclamă ea. Nu trebuie să-ți mişti nici un muşchi pînă cînd nu-ți faci o radiografie şi nu o vede un doctor.

Gîndul pe care ea îl avea în minte se putea citi şi pe fața lui Keska – cît de vulnerabil era un muzician. Întreaga lui viață profesională depindea de supleţea şi flexibilitatea mîinilor şi a articulațiilor. Ochii îi erau tulburi şi întunecați în timp ce îşi privea încheietura rănită.

Cu foarte mare grijă, Laurian îi îndoi brațul stîng şi îi sprijini încheietura mîinii drepte de el, presîndu-i amîndouă brațele cu putere pe piept astfel încît mîna bolnavă să stea nemişcată.

– Ține-le aşa, ordonă ea. Să nu le mişti. Hai să ne întoarcem acasă.

Pornind spre ieşirea din livadă, Keska pufni într-un rîs scurt.

– Este doar o vînătaie, Laurian, spuse el încercînd să minimalizeze gravitatea accidentului. Atîta tevatură

pentru o mică umflătură. Fața lui bronzată era palidă, contrazicîndu-i remarcile indiferente. Vocea lui era mai groasă ca niciodată. Laurian ştia că încheietura şi mîna lui erau de o importanță vitală pentru el.

– Fii liniştit, spuse ea, păşînd cu greu, alături de el, printre bulgării de pămînt uscat. Nu este momentul să faci pe masculul. Mică umflătură sau nu, trebuie să ajungem imediat acasă şi să chemăm un doctor. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu cumva să calci greşit şi să cazi pe mînă.

Pătrunzînd în coridorul liniştit al casei, Laurian strigă.

– George? Unde eşti? Keska s-a rănit la mînă.

George ieşi imediat din camera de la etaj, îmbrăcat în cămaşă şi vesta lui fără nasturi. Dintr-o dată el îşi pierdu stăpînirea de sine.

– Bunule Dumnezeu! Este îngrozitor. Ce s-a întîmplat? întrebă el, uitîndu-se la cotul lui Keska care-i susținea cu grijă încheietura. El privea cu groază sîngele şi umflătura.

– S-a lovit de un copac, explică Laurian. Îi voi pune comprese reci. Tu cheamă doctorul.

– Tot tărăboiul ăsta pentru o simplă vînătaie, spuse Keska, alb la față şi cu vocea tremurîndă. Să ne uităm mai întîi la ea. Dacă nu este fracturată, nu este nevoie de nici un doctor.

Supărarea îl făcu pe George să se schimbe la față, înroşindu-se puternic.

– Keska! spuse furios. Nu mă face să-mi pierd răbdarea. Ți-am suportat destule în ultimul an şi jumătate. Nu te comporta ca un neghiob!

Îl fixă cu privirea o secundă, apoi se îndreptă rapid spre telefon.

Keska se uita după el speriat, apoi se întoarse către Laurian.

– Cred că *ar trebui* să fiu îngrijorat, spuse el. Asta este prima dată cînd George îmi spune Keska.

După aproape trei ore, Laurian şi Keska ieşeau din camera de urgenţă a spitalului din Santa Rosa. Cum ea se tot învîrtea în jurul lui, el sări pe scaunul pasagerului din maşina lui.

– Toată nebunia asta pentru o simplă vînătaie, se plînse el.

Laurian ocupă locul şoferului şi-şi ridică privirea spre Keska. El îşi muşca buzele şi Laurian ghici că fusese totuşi impresionat de atenţia ce i se acordase, dar era prea timid ca să-şi arate bucuria. Atitudinea lui o irita şi ea începu să tremure uşor, ca o reacţie a şocului provocat de micul accident.

– George are dreptate, nu te comporta ca un neghiob, se răsti ea, în timp ce întorcea cheia în contact şi porni maşina cu un vîjîit puternic.

Keska stătea pe scaunul lui şi-şi examina bandajul elastic, înfăşurat strîns pe încheietura mîinii drepte. O faşă albă foarte curată îi acoperea articulaţiile julite ale degetelor.

– Raze X, instrumente medicale, înţepături. M-am simţit ca un nou specimen biologic care fascinează. Ţi-am spus că au fost doar o umflătură şi o zgîrietură.

Agitaţia de pe urma şocului se transformase rapid într-o puternică nervozitate şi ea îşi strînse puternic

buzele pentru a nu reacționa violent. Cum putea Keska Lathi să fie atît de nepăsător față de toată lumea? Conducînd furioasă, ieşi afară din oraş şi se încadră pe drumul spre fermă.

– Nu am de gînd să spun nimic, răspunse supărată, cu privirea fixată asupra drumului.

– Ştiu ce gîndeşti.

Ea îi simțea privirea cercetîndu-i profilul.

– Nu mă gîndesc la nimic. Mi s-a golit mintea.

– Te gîndeşti că Keska Lathi ar trebui să fie conştient de faptul că trebuie să-şi protejeze mîinile valoroase.

– Tu ai spus-o, nu eu. Sînt mîinile tale, aşa că poți să faci ce vrei cu ele. Laurian se uită la el, apoi din nou spre drum.

El era la fel de marcat ca şi ea. Amîndoi trăiau reacțiile şocului de pe urma unui posibil dezastru. După cîteva momente, ea adăugă scurt.

– Dacă te-ai hotărît să devii fermier, trebuia să te aştepți la astfel de accidente.

Keska lovi plictisit bandajul cu degetul.

– M-am săturat să fiu sclavul unor mîini asigurate pentru milioane de dolari.

– Atunci schimbă-le cu o altă pereche, spuse Laurian supărată. După cîteva clipe, ea oftă, scuzîndu-se. Iartă-mă, Keska. N-ar fi trebuit să mă răstesc la tine. Dar, m-am speriat îngrozitor cînd ți-am văzut mîna julită şi sîngerîndă. Şi acum mai tremur.

Întinzînd mîna, el o mîngîie uşor pe obraz.

– Eu sînt acela care ar trebui să-şi ceară iertare, scumpa mea Laurian. Şi Keska Lathi a fost supărat şi

îngrijorat, recunosc. Făcu o grimasă. De dimineață am fost iritat şi nervos şi accidentul nu a făcut decît să-mi sporească această stare.

Laurian îşi aruncă privirea spre el şi-i întinse mîna cu afecțiune, apoi îşi îndreptă atenția spre drum. După cîteva secunde, spuse şoptit.

– Ştiu de ce eşti agitat. Amîndoi ştim care este problema ta, Keska. De ce nu vrei să recunoşti? Dacă nu o faci, chiar ai putea să-ți fracturezi mîna în nemulțumirea ta.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse el cu încăpățînare.

– Ba da, ştii, Keska Lathi. Tu îți doreşti să interpretezi din nou în concerte. Nu poți să suporți să stai departe de lucrul pentru care ai fost născut – să interpretezi la vioară.

Zgomotul motorului părea şi mai puternic în liniştea care se lăsă.

– Tu nu ştii ce-mi ceri, dragă Laurian, spuse el în final cu vocea încordată.

– De ce nu încetezi să te mai chinui singur? întrebă ea ridicîndu-şi privirea spre fața lui preocupată. Sînt de acord. Cea mai arzătoare dorință a ta este să fii din nou pe scenă. Să-ți expui talentul în fața unui auditoriu.

Trupul lui părea încordat ca un arc, el luptînd să reziste reacției provocate de cuvintele ei.

– Dorința mea cea mai mare este să fiu cu tine, dragostea mea, răspunse el.

– Dar eşti cu mine, Keska, exclamă ea. Însă în acelaşi timp doreşti atît de mult să cînți la vioară în

concertul elevilor luna viitoare, nu-i aşa?

Nu primi nici un răspuns. Laurian intră cu maşina pe drumul spre casă. După ce parcă, opri motorul şi se întoarse spre Keska.

– De ce nu vrei să recunoşti că-ți doreşti să cînți în concertul elevilor? Ți-ar plăcea să fii cu ei pe scenă. Ştii că-ți doreşti asta mai mult decît orice pe lume.

– Greşeşti. El îşi ridică mîinile şi-şi lipi palma stîngă şi vîrful degetelor mîinii drepte de obrajii ei. Singura mea dorință este să te fac pe tine fericită. Asta este ceea ce-mi doresc mai mult decît orice pe lume, scumpa mea Laurian.

– Atunci, fă-mă fericită, insistă ea. Fii tu mai întîi fericit.

Culoarea argintului topit a ochilor lui se întunecă.

– Aii fi fericită dacă aş interpreta în concertul de binefacere?

Pentru o clipă inima ei încetă să mai bată. Apoi îşi reveni şi spuse:

– M-ar face fericită, Keska, dragul meu. Pentru că ştiu că te-ar face pe tine fericit şi eu sînt fericită cînd şi tu eşti.

Brusc, trupul lui Keska se relaxă şi se destinse ca şi cum s-ar fi eliberat de o presiune sufocantă.

– În fața atîtor fericiri, cum ar putea Keska Lathi să refuze? El zîmbi nesigur pe el. Voi interpreta la vioară în concertul de binefacere al Taberei Bryant.

– Ah, Keska, exclamă Laurian, prinzîndu-i mîinile într-ale ei.

– *Dar,* o întrerupse el. Dar! Voi cînta numai în concertul de binefacere. Atît. Keska Lethi va cînta numai

în acest singur concert. Eu sînt doar un fermier, trebuie să înțelegi. Şi nu voi renunța la asta. Şi nici la tine, scumpa mea Laurian.

Laurian dădu afirmativ din cap. Era totuşi un început şi ea era plină de bucurie.

George îi întîmpină la uşă, conducîndu-i în hol.

– Care a fost verdictul? întrebă plin de interes.

– Doar o vînătaie, răspunse Keska, alungîndu-i îngrijorarea cu un gest al mîinii. Peste o săptămînă mă duc să-mi schimbe bandajul şi să-mi iau certificatul de perfectă sănătate. El stătea țeapăn în hol, privind neliniştit şi morocănos.

– Ce noroc, răsuflă uşurat George.

– Aş dori să rămîn să sărbătorim, spuse Laurian, dar trebuie să mă întorc în tabără. Are loc o şedință restrînsă în seara aceasta şi trebuie să fiu acolo. Ea îşi ridică sprîncenele întrebător spre Keska.

– Tu o să fii O.K.?

– Nu trebuie să-ți faci griji, spuse el, în timp ce o îmbrățişa cu brațul sănătos înghiontîndu-o cu cotul spre uşă.

– Vrei să mă conduci acasă, George? întrebă ea.

– Cu plăcere, doamnă.

– Stai jos, sau mai bine nu încă, întinde-te şi pune-ți mîna sus pe perne. Nu o lăsa să atîrne, i se adresă ea lui Keska. El îi opri cuvintele cu buzele lui.

– Comprese cu gheață, îți aminteşti, nu? spuse printre buzele lui.

– Îmi amintesc, spuse el nerăbdător. Fă-ți probleme pentru şedința ta înainte de a-l trata pe Keska Lathi ca pe un invalid.

În mod cert, el avea ceva foarte important în minte. Chiar înainte ca Laurian să ajungă la uşă, Keska dispăru în camera de zi.

George o urmă afară în verandă dar amîndoi se opriră brusc în faţa uşii, Îndreptîndu-şi privirea spre casă, ei auziră din studio sunetele gamei executate la vioară. Ele urcară într-un sunet înalt, ascuţit şi clar, apoi coborîră uşor într-un geamăt adînc.

– Keska a fost mult mai îngrijorat decît a lăsat să se vadă, nu-i aşa? spuse Laurian.

– Da, răspunse George. Talentul lui este foarte preţios pentru el.

– Cred că a fost atît de afectat de accident încît şi-a revizuit sentimentele, spuse ea încet. A fost de acord să susţină concertul de binefacere.

O expresie de de uşurare se instală pe faţa lui George.

– Sînt atît de încîntat, spuse el cu recunoştinţă în glas.

Deodată, un lucru începu să-i devină tot mai clar lui Laurian. Keska va reveni la interpretările la vioară. O emoţie copleşitoare o cuprinse.

– N-are importanţă cît luptă el împotriva acestei idei, spuse ea, muzica şi vioara sînt cele mai importante şi mai emoţionante părţi ale personalităţii lui Keska. Ele au făcut din el omul excepţional, sensibil şi strălucitor care este acum.

– Faptul că îl accepţi pentru ceea ce este, doamnă, spuse George, zîmbind cu căldură, îl va determina să se accepte pe el însuşi.

– El a fost de acord să cînte numai în concertul de

binefacere, spuse ea, dar cu timpul cred că va reveni asupra deciziei. Cum s-ar putea altfel?

În timp ce se îndrepta spre maşină, o uşoară nelinişte, ca o briză de aer rece, o cuprinse.

– Sper ca lucrurile să nu se schimbe prea mult între mine şi Keska, spuse încet, apoi rîse alungîndu-şi îngrijorarea. Dar de ce s-ar schimba ceva între noi dacă el se va decide să se reîntoarcă la viața muzicală?

George dădu afirmativ din cap, încurajator, în timp ce în ochi i se putea citi propria îngrijorare.

Tabăra Bryant explodă în entuziasm la aflarea deciziei lui Keska de a cînta în concertul de binefacere. Elevii erau emoționați de drama acestui mare om, – un artist ajuns la o înălțime la care ei puteau doar să viseze – se reîntorcea.

A interpreta într-o orchestră pe aceeaşi scenă cu un violonist de talia lui Keska, era pentru ei o onoare şi un privilegiu. Ca urmare, ei îşi intensificară orele de repetiții în grup sau individual. Profesorii erau entuziasmați şi profitau de avantajele acestui eveniment.

Keska exersa ca un sclav, ținîndu-şi vioara într-un unghi foarte îndrăzneț pentru a se acomoda cu mîna rănită. După o săptămînă, bandajele îi fură schimbate şi spre norocul lui, nu rămăsese cu nici o sechelă.

Vestea apariției lui Keska Lathi în concert se răspîndi cu rapiditate, apărînd în toate publicațiile de mare tiraj, provocînd vîlvă în întreaga lume. Concertul deveni imediat cel mai important eveniment şi un succes sigur.

Săptămînile dinaintea concertului trecură într-o agitație continuă. Probele şi bucuriile în Tabăra Bryant fură la fel de previzibile ca în orice alt loc unde erau implicați tineri exuberanți şi activi. Aceşti tineri erau diferiți față de alți adolescenți numai prin faptul că posedau un talent muzical deosebit şi o predilecție spre muzica clasică. În rest comportamentul lor era normal şi incidentele de zi cu zi apărură şi aici.

Laurian trebui să rezolve o întreagă varietate de probleme. Timpanistul orchestrei, un tînăr de şaisprezece ani, căzuse de pe cal. Din fericire el îşi fractură glezna şi nu mîna şi putu să-şi tîrîie piciorul în gips. Două tinere violonceliste intrară în conflict pentru un băiat, un trompetist, şi nu suportau să stea una lîngă alta. Poziția lor în grupul de violoncelişti al orchestrei trebui să fie schimbată pentru a se afla la o distanță cît mai mare una de cealaltă. Spre nefericirea lor, tînărul îşi pierdu repede interesul față de ele şi se îndrăgosti de o drăguță clarinetistă. Cele două violonceliste, cu inimile zdrobite, doriră să-şi recapete locurile avute înainte pentru a putea plînge una pe umărul celeilalte.

Cum luna august se apropia rapid şi concertul era foarte aproape, Keska îşi petrecea tot timpul în tabăra muzicală, implicîndu-se în problemele interne ale taberei.

Îi făcea plăcere să dea sugestii privind selecția orchestrei şi să-i asculte pe tinerii muzicieni interpretînd. Din cînd în cînd chiar dirija orchestra, cu foarte mare îndemînare.

Îşi petrecea multe ore din timpul liber încurajîndu-i pe tinerii ambițioşi ce studiau instrumentele cu corzi,

dîndu-le informații prețioase despre metodologie şi tehnică.

Pentru concert Keska alesese cîteva compoziții scurte pentru vioară, dar cît se poate de complicate pentru a le interpreta în medalionul apariției lui. Ele urmau să demonstreze capacitățile lui Keska dar, fiind cît se poate de scurte, ele nu puteau copleşi eforturile orchestrei.

Serile, după ce îşi termina orele, Keska făcea dragoste cu Laurian. Era un partener devotat şi înflăcărat şi o încuraja pe Laurian cu mult mai multă tandrețe şi pasiune decît ar fi visat ea vreodată.

Cum sfîrşitul sezonului de vară se apropia de sfîrşit, Laurian se simțea tot mai în siguranță şi fericită.

Joi dimineață, în cea de a treia săptămînă a lunii august, Laurian stătea în biroul lui Jules, zîmbindu-i.

– Keska este atît de emoționat, spuse ea. A trecut un an şi şapte luni de cînd nu a mai suit pe o scenă pentru a cînta în fața unui auditoriu. Perspectiva concertului de duminică îl face să se comporte ca un copil în seara de Crăciun.

Jules zîmbi şi dădu afirmativ din cap.

– Putem să fim fericiți şi mulțumiți pentru tot ceea ce am realizat, nu-i aşa?

– Este doar începutul, spuse Laurian. El nu s-a hotărît încă să meargă mai departe de concertul Taberei Bryant. Dar eu am convingerea că va merge. Încruntîndu-se, adăugă. Nu cred că cineva poate să aprecieze cu adevărat tortura prin care a trecut el pentru a se ține departe de viața pe care o iubeşte.

– Fiecare dintre noi care are într-un fel sau altul

legătură cu viața muzicală, poate să înțeleagă, murmură Jules. Şi tu ai trecut prin propriile tale temeri privitoare la capacitățile tale, întrebîndu-te care este locul tău în viață. Eu ştiu că tu îl înțelegi.

– Keska m-a forțat să-mi privesc temerile în față. Am devenit de două ori mai mult femeia care eram înainte de a-l întîlni pe el. Este foarte convingător. Ea rîse cu afecțiune. Pun pariu că va avea o prezență scenică minunată. Este un actor înnăscut, pe lîngă un violonist strălucit. Un cabotin, ca să fiu mai exactă.

– Aşa este el... Aşa este.

Laurian dădu afirmativ din cap.

– Un cabotin ca şi tine.

– Un cabotin! Eu? Cum poți să spui aşa ceva despre unchiul tău Jules? El rîse. Keska nu este azi în tabără?

– Nu. Prețiosele lui mere s-au copt şi vine cineva să le culeagă şi să le ducă la piață. El a tot amînat culesul pînă cînd orchestra şi concertul au fost puse la punct. Tot ce mai are de făcut este să le susțină moralul elevilor pentru a nu fi cuprinşi de temeri. Ea rîse, strîmbînd din nas. Asta putem să facem şi noi, aşa că el s-a decis să se ocupe şi de merele lui.

Jules zîmbi.

– Keska se comportă față de livada lui ca un tată îndrăgostit nebuneşte de copilul lui. Probabil va fi cuprins de un sindrom depresiv cînd merele vor fi plecate. Ochii ei negri se îmblînziră.

– Toate vor pleca, mai puțin unul.

Jules îşi ridică sprîncenele mirat.

– Unul?

– Tu nu poți înțelege, spuse ea zîmbind ştrengăreşte, în timp ce se îndrepta spre uşă. Este ceva în legătură cu păsările şi albinele, lucruri de genul ăsta.

– Şi unchiul Jules nu ar putea să înțeleagă lucruri de genul ăsta? Tu crezi că am fost bătrîn toată viața mea?

– Pun pariu că erai nemaipomenit la capitolul păsări şi albine, spuse ea dînd afirmativ din cap. Probabil că mai eşti încă. Oricum asta este prima recoltă a lui Keska, aşa că este foarte entuziasmat de ea. Poate că după recoltă îşi va scoate merele din minte. Ea deschise uşa şi ieşi, apoi se întoarse şi băgă capul pe uşă. Exceptînd un singur măr.

Capitolul 11

După-amiaza următoare, Laurian primi un telefon. Ea ridică receptorul din biroul lui Jules, aşteptînd nerăbdătoare să audă vocea melodioasă a lui Keska, spunîndu-i că i-a fost dor de ea.

În schimb, spre surprinderea ei, ea auzi.

– Bună ziua, doamnă. Aici este George Miller.

– George, spuse ea, degetele strîngîndu-i-se în jurul receptorul. De ce o suna George? Nu o mai făcuse niciodată. Bună. Ce surpriză plăcută să-ți aud vocea.

– Sper că nu v-am deranjat? Poate sînteți ocupată.

– Nu sînt ocupată. S-a întîmplat ceva, George? S-a întîmplat ceva cu Keska?

– Oooo, nu... nu chiar.

– Ce vrei să spui prin nu chiar, George? S-a rănit cumva?

– Calmați-vă, doamnă. Vă asigur că nu este rănit.

– Bine, atunci *ce* este? întrebă ea.

– Nu sînt în măsură să mă amestec, pînă... spuse

şi vocea i se schimbă.

– George! strigă ea. Vrei să-mi spui ce s-a întîmplat?

– Puteţi să vă faceţi timp şi să veniţi pînă la fermă, doamnă? Am impresia că domnul Lathi are nevoie de dumneavoastră.

Nu mai avea sens să-şi piardă timpul încercînd să afle ceva de la el, aşa că spuse:

– Vin imediat.

– Foarte bine. La revedere, doamnă.

Laurian nu se mai opri să-şi schimbe şortul şi tricoul cu care era îmbrăcată. Îşi luă geanta şi fugi spre maşină.

Niciodată cele zece minute dintre Tabăra Bryant şi ferma lui Keska nu i se părură atît de lungi.

George o aştepta în grdină şi era foarte îngrijorat. Laurian sări din maşină şi-l întrebă:

– Ce s-a întîmplat cu Keska, George?

– Nu ştiu, doamnă, răspunse el, foarte afectat. Domnul Lathi nu a mai vorbit cu mine de ieri după-amiază şi pare să fie extrem de nefericit. A hoinărit prin livadă aproape tot timpul. Nu cred să fi mîncat la prînz şi nici nu am idee cînd a venit să se culce azi-noapte. M-am gîndit că l-aţi ajuta dacă aţi discuta cu el, şi aţi putea să-l faceţi să se simtă mai bine.

– Sigur că da. Unde este? întrebă Laurian grăbită.

– Este încă în livadă. N-aş putea să vă spun cu certitudine în ce direcţie să o luaţi. Mi-e teamă că trebuie să-l căutaţi.

Laurian se întoarse şi începu să alerge prin iarba şi buruienile uscate de pe cîmpul ce ducea spre livadă.

Merii o înconjurau în timp ce se îndreptă grăbită de-a lungul şirurilor de copaci, pentru a cerceta mai întîi locul lor special.

Ajunsă sub copacul lor, inima încetă să-i mai bată. Keska nu era acolo.

Paradisul lor ascuns, care fusese dureros de frumos pe cînd era scăldat în roua primăverii, acum, spre sfîrşit de vară, părea dur şi neprimitor.

Pîrîul secase şi pietrele stăteau pline de praf în albia crăpată. Iarba şi buruienile erau uscate de soarele arzător.

Laurian ridică privirea. Mărul lor atîrna pe crenguța lui, mare, trandafiriu şi copt; dragostea lor, se gîndi ea, trebuie categoric să fie în siguranță.

Văzînd mărul, o cuprinse un nejustificat simțămînt de încurajare, dar asta n-o ajuta să-l găsească pe Keska.

Ea începu să se plimbe la întîmplare, printre şirurile de meri, de-a lungul livezii. Din cînd în cînd se oprea şi îl striga, stînd apoi şi ascultînd. Cum nu primea răspuns, îngrijorarea ei creştea.

Brusc o briză adie dispre vest, răcorindu-i fața transpirată, legănînd uşor crengile copacilor. Cîteva mere căzură pe pămînt cu zgomote surde.

Laurian se opri, neştiind în ce direcție să o apuce. Agitația se instală adînc în stomacul ei. Ea privi în jur printre trunchiurile noduroase ale merilor.

Cîte un covoraş din mere era întins sub fiecare copac, cercuri de fructe stricate, cu nori de musculițe înfometate rotindu-se în jurul lor.

Un miros înțepător de suc de mere se ridica din-

spre merele aflate în fermentație. Privind de aproape, Laurian sesiză că alături de merele putrede existau şi mere proaspete, care fuseseră tăiate în două şi pus jos pe culoarul dintre şirurile de copaci.

Suprafața miezului lor devenise deja maronie. Ea nu putea să creadă că Keska şi-ar fi tratat prețioasele mere în felul acesta. Era un semn rău.

Stînd şi uitîndu-se uimită la ele, deodată se încruntă. Ea observă ceva ce i se păru ciudat, o dîră mare de mere tăiate în două se întindea de-a lungul livezii. Ea o urmă plină de curiozitate.

Pe măsură ce înainta în diagonală, printre copaci, merele căzute pe jos erau din ce în ce mai proaspete şi miezul lor era alb şi zemos, aşa că ea grăbi pasul. După ce trecu peste încă trei şiruri de copaci, pe sub crengile încărcate cu fructe, ea îl găsi pe Keska.

Imaginea era complet dezolantă. Stătea pe jos sprijinit cu spatele de trunchiul unui copac. Blugii îi erau prăfuiți, bluza albastră de lucru şifonată şi umedă de transpirație. Cu picioarele îndoite, el îşi sprijinea coatele pe genunchi.

Un cuțit de buzunar i se legăna într-o mînă. Razele soarelui ce pătrundeau printre frunze se reflectau în părul lui ondulat şi pe lama de oțel a cuțitului deschis.

O grămadă de fructe stricate era împrăştiată în jurul lui. Keska îşi ridică ochii spre Laurian cu o privire tragică şi neconsolată.

Laurian alergă de-a lungul culoarului ce despărțea şirul de copaci unde se afla ea de pomul lui. Aşezîndu-se în genunchi între ghetele lui murdare ea îi cuprinse brațele cu mîinile.

– Ce este dragul meu? întrebă ea şoptit. Spune-mi ce s-a întîmplat, Keska?

El suspină adînc, dezamăgit.

– Fluturi de măr, răspunse.

Laurian medită un moment sau două înainte de a repeta.

– Fluturi de măr?

– Fluturi de măr, repetă el ca un ecou, cu ochii trişti şi întunecați.

Ea se încruntă, căutînd să înțeleagă, apoi îşi aşează mai bine genunchiul dezgolit pe mărul uscat.

– *Ce este* cu fluturii de măr?

– Ouăle.

Laurian începu serios să-l suspecteze pe Keska că o luase razna. El nu părea să se joace cu cuvintele.

– Ouă? întrebă ea cu suspiciune.

El dădu afirmativ din cap şi suspină din nou.

O lungă şi apăsătoare tăcere se lăsă între ei, apoi ea spuse:

– Dacă asta este o altă fabulă cu insecte, nu ai decît să-ți continui povestirea. Eu nu am de gînd să te ascult.

– Nu este nici o fabulă, spuse Keska cu o voce melancolică. Din nefericire, este o poveste adevărată. Fluturii şi-au depus ouăle pe mere.

– Şi-au depus ouăle, spuse ea împăciuitor, şi-l mîngîie uşor pe umăr.

Keska ridică un măr ce căzuse pe pămînt chiar lîngă el. Îl tăie cu cuțitul în două, exact pe la mijloc şi ridică cele două bucăți cu suprafețele zemoase la doar cîțiva centimetri de fața lui Laurian.

Ea se uită atent la ele cîteva secunde, se strîmbă şi se retrase cu repulsie. Miezul mărului era mîncat şi plin de găuri maronii. Viermele care îmbolnăvise fructul îşi mişca convulsiv capul spre ea, tulburat de contactul cu aerul şi lumina.

– Viermi! exclamă Laurian dezgustată.

– Viermi. Merele lui Lathi au viermi, spuse el deprimat. Aruncînd cele două bucăţi de măr, el îşi propti din nou coatele pe genunchi şi-şi sprijini bărbia pe unul din pumni. Cuţitul se legăna încet în cealaltă mînă.

Fructele colorate în roşu cu auriu erau atît de frumoase atîrnînd pe crengile lor, deasupra capului ei. Dar chiar în timp ce ea se uita cu admiraţie la ele, un măr se desprinse şi căzu pe pămînt, la cîţiva paşi de ea. O pată maro, pe una din feţe, indica că viermele îşi făcuse ieşirea.

Ei nu i-ar fi trecut prin minte că merele căzute pe jos erau bolnave. În nici un caz toate, spuse ea refuzînd să creadă.

– Experţii cu care am aranjat să-mi culeagă recolta, pretind că un procentaj suficient de mare este infestat, ca să le facă pe toate nevandabile, răspunse Keska. Merele mele sînt nişte gunoaie nefolositoare. El îşi închise cuţitul şi-l băgă în buzunarul blugilor.

– Dar, Keska, cum este posibil? Merele se dezvoltau atît de perfect.

Laurian se apropie mai mult de el şi-i cuprinse umerii cu braţele.

– Noi le-am urmărit cum creşteau.

El suspină adînc şi-şi lăsă capul pe umăr, descurajat.

– Cu siguranță Keska Lathi nu le-a urmărit suficient de atent în timp ce creșteau. Aveau nevoie de ceva chimicale sau spray-uri despre care eu nu am știut.

Laurian își strînse brațele în jurul lui, trecîndu-și mîna pe spatele lui și prin buclele lui ciufulite.

– Scumpule, șopti ea, nu este sfîrșitul lumii. Va veni alt sezon pentru mere. Nu fii atît de supărat, dragul meu.

Keska își ridică capul și o privi în ochi.

– Nu va mai fi un alt sezon, Keska Lathi nu știe nimic despre mere. A fost o absurditate din partea mea să mă gîndesc că aș putea duce o viață de fermier.

– Merele nu reprezintă totul, spuse ea, masîndu-i ușor mușchii încordați de pe spate.

Privirea lui Keska se plimbă ușor și cu dragoste pe curba în formă de inimă a feței ei, oprindu-se în ochii ei negrii.

– Nu, spuse, cu accentul lui finlandez. Merele nu reprezintă totul pentru Keska Lathi. Dar am avut atîtea speranțe...

Ei stătură tăcuți cîteva minute în timp ce Laurian îl dezmierda cu mîinile și buzele. În final, ea îl scutură ușor.

– De ce nu mergi cu mine acasă să stai un pic în saună? Asta te va face să te simți mai bine, nu crezi?

– Nimic nu mă va mai face vreodată să mă simt mai bine, spuse el melodramatic, dar întinse mîinile pentru ca să-l ajute să se ridice în picioare.

– Te prosteşti, spuse ea și-și împleti degetele cu ale lui, în timp ce mergea alături de el spre fermă. La

anul merele lui Keska Lathi vor fi perfecte.

Nu vor mai exista mere pentru Keska Lathi la anul sau în alt an, spuse cu fermitate. A fost o prostie din partea mea să mă gîndesc că-mi pot schimba viața.

Mergeau încet, lăsînd în urmă fructele infestate şi putrede pe pămînt. Laurian îi strînse mîna lui Keska.

—Soar putea să nu mai ai meri, dar tu ai alte lucruri dragul meu: George, tabăra, toată lumea te iubeşte. O umbră de nelinişte îi străbătu fața. Tu ai vioara ta. Ea îşi ridică privirea spre el. Mă ai pe mine.

Mîna lui Keska se strînse cu o putere aproape dureroasă în jurul mîinii ei, dar nu răspunse. Figura lui era o hartă a emoțiilor conflictuale, în timp ce se deplasau de-a lungul cîmpului spre spatele casei.

Mica clădire în care se afla sauna era încălzită, chiar dacă soarele de vară emana o căldură dogoritoare.

Un firicel de fum ieşea în onduleuri mici din coş şi se întindea de-a lungul apei strălucitoare a piscinei, împrăştiind peste grădină un miros pătrunzător de lemn ars.

În micuța anticameră a saunei, Laurian îşi dădu jos şortul şi tricoul. Ea îl urmărea pe Keska care îşi scoase cămaşa şi blugii şi apoi îşi înfăşură un prosop în jurul şoldurilor.

De-a lungul verii ei deveniseră liberi şi fără rețineri unul față de celălalt, aşa că prosopul o intrigă. Părea un semn rău, ce prevestea că se vor ivi probleme serioase.

Simțindu-se bizar, goală şi vulnerabilă după ce Kes

ska se acoperi, Laurian luă un prosop mare, se înfăşură în el, şi-l urmă pe Keska în camera mică, în aerul fierbinte.

Cele două bănci din saună erau suprapuse ca două trepte ale unei scări din lemn. Keska se aşeză pe banca de jos şi aruncă stropi de apă peste rocile încinse. Aburii izbucneau cu furie, invadînd micuța încăpere.

Laurian sări pe banca de sus şi se întinse pe burtă pe lemnul cald. Vaporii de apă se aşezară pe trupul ei, lipindu-se de ea ca o pătură.

Proptindu-şi cotul pe bancă ea îşi sprijini bărbia în pumn şi se uită în jos la Keska. El se lungise pe banca de sub ea.

Brațul îi acoperea fața în aşa fel încît îi ascundea cea mai mare parte a ei. Singurul lucru pe care putea să-l vadă era grimasa de nefericire a gurii lui expresive.

Nu era greu de ghicit de ce prierderea recoltei de mere îl afectase atît de mult. Nu era vorba de o pierdere financiară; el avea o grămadă de bani. Frustrarea lui provenea din faptul că nu mai trăise experiența unui eşec niciodată pînă acum.

Atîta timp cît el îşi direcționase toată energia creativă şi întregul interes spre livada cu meri, acum nu te puteai aştepta ca ego-ul lui foarte bine dezvoltat să accepte cu eleganță înfrîngerea.

Lăsîndu-şi mîna în jos, Laurian îi atinse antebrațul bronzat ce-i acoperea fața. Ea îl mîngîie uşor şi-şi mişcă mîna în jos pe braț, strîngîndu-i încet degetele subțiri.

– Au fost doar mere, Keska, şopti ea. Nu fii atît de dezolat.

Pieptul i se ridică într-un suspin adînc

– Dar erau merele lui Keska Lathi, spuse el.

– Ştiu. Ce curaj trebuie să fi avut acei fluturi şi viermi să-şi pună măcar un picioruş bolnav pe merele lui Lathi. Oare ei nu ştiau cu cine au de-a face? Nu au avut nici un pic de respect? îl necăji ea, sperînd că va reuşi să scoată măcar un zîmbet de la el.

Keska îşi apropie mîna de a ei şi-şi îndepărtă braţul de pe faţă, privind-o în ochi. Nu era nici o urmă de zîmbet pe faţa lui.

– Fluturii de măr şi viermii lor reprezintă un semn.

– Ce fel de semn?

– Un semn că tot ceea ce mi-ai spus tu, după ce m-am rănit la mînă, este foarte adevărat, scumpa mea Laurian. Eu sînt un violonist. Livada nu-mi este suficientă.

– Asta o ştie toată lumea, mai puţin tu, dragule, spuse ea.

Ochii lui erau întunecaţi şi visători, în timp ce priveau vaporii de apă învîrtindu-se în jurul lor.

– M-am născut să cînt la vioară. Nu pot fi un om complet dacă nu îmi reiau cariera, dar mi-am dorit atît de mult să construiesc o altă viaţă pentru noi. Mi-am pus toate speranţele în fericirea mea cu tine, aici la ferma mea cu meri, care ar fi trebuit să devină tot mai înfloritori. A fost doar o dorinţă nerealistă.

Teama încolţi şi începu să se dezvolte, la auzul cuvintelor lui.

– Keska, spuse ea repede, noi ne vom găsi feri-

cirea cînd tu te vei apuca din nou să cînți la vioară. Atunci totul va fi altfel.

Apropiindu-i dosul degetelor de buzele lui, el le sărută cu tandrețe.

– Tu ştii că Keska Lathi te iubeşte mai mult decît însăşi viața? Scumpa mea, frumoasa mea Laurian.

Muşchii ei se tensionară, lipind-o de scîndurile calde ale băncii. Deodată, ei i se păru că vaporii de apă îi apasă trupul cu greutate, creînd o barieră groasă şi albă între ea şi Keska.

Teama se transformă uşor în neliniște. Ştiu că mă iubeşti, Keska, spuse ea, vorbind prin pătura groasă de vapori ce părea că-i separă.

– Şi eu te iubesc, dragul meu. Tu eşti totul pentru mine.

– Numai dacă aş putea fi, spuse cu tristețe şi-i sărută palma, buzele lui moi şi fierbinți alunecîndu-i pe pielea umedă.

– Îmi doream atît de mult să fim împreună, să fim soț şi soție. Dar această catastrofă a distrus toate aceste planuri minunate.

Sprijinindu-se cu mîna de banca fierbinte, Keska se ridică şi foarte nervos, se îndreptă spre ieşirea din saună.

– Keska! strigă Laurian, protestînd înspăimîntată, în timp ce inima începu să-i bată cu putere. Coborî de pe bancă şi fugi după el.

Prosopul era trîntit grămadă pe gresia colorată şi Keska stătea în echilibru pe marginea piscinei de dimensiuni olimpice.

Fiecare muşchi îi era încordat şi trupul lui zvelt, plin

de masculinitate, era dureros de senzual.

Cînd se aruncă în apă, se întinse părînd o săgeată cafenie ce se depărta de Laurian. Apa împroşcă aerul fierbinte al verii cu o explozie strălucitoare, emiţînd sunete ascuţite ca de păsări, pînă la capătul cîmpului.

Laurian îşi scoase prosopul, îl puse jos pe marginea piscinei şi intră în apa mai puţin adîncă. Respiraţia i se accelara pe măsură ce apa îi cuprindea trupul, simţind-o rece ca gheaţa pe pielea încinsă de la aburii din saună.

Ea îşi sprijini cotul de marginea piscinei şi-l urmări pe Keska cu îngrijorare. El înota cu înverşunare, vrînd parcă să se autodepăşească şi să-şi alunge frustrarea. Ea îşi muşca buzele alarmată.

Trebuia să existe o cale pentru ca ei să-şi poată duce viaţa împreună.

Imediat, el încetă să mai înoate şi se îndreptă spre marginea piscinei. Se ridică şi se aşeză pe gresia colorată lîngă Laurian, îşi luă prosopul şi-şi şterse trupul ud.

Punîndu-i mîna pe genunchi, ea îl întrebă în şoaptă.

– Hotărîrea ta, de a te întoarce la viaţa muzicală, nu trebuie neapărat să afecteze relaţia noastră, nu-i aşa? De ce ar trebui ca lucrurile să se schimbe?

– De cînd s-a aflat că voi cînta în concertul Taberei Bryant, am primit o groază de solicitări pentru a susţine concerte, la Casa Albă, Londra, Viena şi din alte părţi. Atîta timp cît nu pot fi fermier, voi accepta invitaţiile.

– Asta nu mă surprinde, Keska, spuse Laurian. Dar, nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Keska Lathi şi vioara sînt un tot. Unul nu poate exista fără celălalt. Nu pot să mă forțez să fiu ceea ce nu sînt. El o privi cu intensitate.

– Înțeleg asta, Keska. Curînd te vei simți foarte amărît şi frustrat dacă nu te vei realiza, spuse ea cu tristețe, apropiindu-se de el. Eu ştiu. O reîntoarcere la viața muzicală este ceea ce doresc şi eu pentru tine.

– În căsătoria pe care ai avut-o, ai suferit mult de pe urma unui soț egoist şi foarte implicat în cariera lui. Mai mult sau mai puțin şi eu i-am provocat numai neplăceri şi nefericire soției mele. El o privi cu ochii trişti. Căsătorindu-te cu mine ai fi îngrozitor de nefericită.

– Keska, şopti ea, nu s-ar putea ca de data asta să fie altfel, pentru noi?

– Ai putea fii fericită cînd eu nu voi fi lîgă tine cea mai mare parte a timpului?

Laurian ezită un moment, uitîndu-se la el cu o privire arzătoare şi gîndindu-se cum i-ar fi singurătatea. La început vioara a fost cea care a apropiat-o de el. Ea dorise ca el să cînte în concertul Taberei Bryant şi să se reîntoarcă la carieța lui. În prostia ei nu a realizat că această dorință le va afecta fericirea.

– Urăsc ideea de a nu te avea lîngă mine, admise ea încet, apoi ridică vocea. Dar cum rămîne cu mărul nostru? Nu a crescut el atît de frumos? Dragostea noastră...

Keska aruncă o privire spre livadă apoi se întoarse spre Laurian. Ochii lui întunecați ca un cerc noros de iarnă erau scăldați în lacrimi.

– Mărul nostru este plin de viermi, scumpa mea Laurian. Nu aveam nici un drept să las să se întîmple

asta, să-mi deschid inima în fața dragostei tale. Eu ți-am adus nefericirea.

Cînd imaginea unui vierme urît ce mănîncă din miezul mărul lor îi trecu prin minte, ea simți cum pieptul i se strînge ca într-o menghină.

– Te iubesc, Keska, spuse ea cu disperare.

El dădu încet, afirmativ, din cap.

– Iar eu te iubesc mult prea mult ca să te oblig să duci viața pe care eu trebuie să o urmez. Nu îndrăznesc să-ți ofer o viață de singurătate şi nefericire. L-ar distruge pe Keska Lathi să te vadă începînd să mă urăşti pentru viața pe care eu trebuie s-o duc şi pentru vioara mea.

Laurian urcă treptele, ieşi din piscină, îşi luă prosopul şi-şi şterse trupul minion. Apoi se aplecă spre el cu o privire lipsită de speranță.

– Nu te voi urî niciodată, Keska Lathi. Niciodată.

– Laurian, scumpa mea, nu, spuse el şi se ridică în picioare. Îşi puse prosopul în jurul şoldurilor, şi-l înnodă într-o parte. Dacă aş putea să renunț la dorința mea de a crea muzică şi a interpreta, aş face-o.

Ea clipi prin perdeaua de lacrimi.

– Dacă aş fi fost mai isteață şi aş fi privit înainte, te-aş fi lăsat înlănțuit de mizerabilii tăi meri, în loc să te încurajez şi să te fac să priveşti adevărul în față. Chiar nu există nici o cale de a fi împreună, Keska?

– Noi am trăit o viață de vis la ferma mea, vara aceasta. Dragostea pe care am împărțit-o a fost foarte importantă şi dragă pentru mine, spuse el, cercetîndu-i fața. Şi eu nu voi – eu refuz să permit ca acest vis să se transforme într-un coşmar pentru tine.

Luînd-o de mînă o apropie de el. Îi acoperi gura cu a lui. Înconjurîndu-l cu brațele, Laurian îl apropie de ea şi-i mîngîie muşchii solizi. El îşi cufundă fața cu disperare în curbura gîtului ei.

În final, el îşi ridică capul privind spre ea.

– Amintirile din vara asta vor fi pentru mine cea mai prețioasă comoară ce o voi păstra tot restul vieții, scumpă Laurian. O comoară care mă va încălzi şi mă va tulbura totdeauna.

Lăsîndu-şi brațele în jos, el se desprinse cu blîndețe şi cu mare efort de voință din îmbrățişare ei, îndepărtîndu-se cu paşi greoi.

Cînd el dispăru în casă, Laurian se îndreptă împleticindu-se spre saună cu ochii plini de lacrimi. Îşi îmbrăcă şortul şi tricoul şi-şi puse sandalele.

Cînd ajunse în casă şi trecu prin holul liniştit, George se ivi în uşa camerei lui.

– Ce se întîmplă, doamnă? o întrebă el cînd îi văzu fața răvăşită.

– Unde este Keska? întrebă ea, cu o voce jalnică.

– Cred că este în studio.

– Oh, George, suspină ea. Cum voi putea trăi fără el?

Înainte ca ea să poată continua, vioara lui Keska inundă casa cu un sunet de jale.

Nici un compozitor nu-i scrisese această temă. Mîhnirea profundă din muzica lui venea din adîncul sufletul lui.

Vibrațiile emoționante şi deznădăjduite îi rupeau inima lui Laurian şi un tremur uşor o cuprinse. Foarte încet, ea străbătu camera de zi şi se opri în fața uşilor

duble foarte bine închise. Suspinele dureros de dulci ale viorii lui o învăluiră, făcînd-o să se simtă stingheră.

Laurian asculta perfecțiunea minunată a muzicii lui şi ştia că făcuse foarte bine determinîndu-l să se întoarcă la viața lui muzicală. Acela era locul căruia îi aparținea el. Dar din cauza asta ea se cufunda în prăpastia care se deschisese între ei.

Oh, Keska, suspină ea în fața uşilor închise ce o despărțeau de el.

Lacrimile îi invadară fața.

Muzica chinuitoare părea să devină din ce în ce mai intensă. Tînguirea deznădăjduită din vibrațiile viorii o emoționa pe Laurian, umplînd-o de durere. Dragostea pentru ea, care răzbătea din fiecare notă, o copleşea.

După cîteva minute, George o prinse de braț şi o îndepărtă de uşile duble, conducînd-o în hol. Cu stîngăcie el îi oferi o batistă de un alb imaculat, bolborosind cu compătimire.

– Ce a mai făcut neghiobul ăsta care scoate omul din fire? întrebă el.

– Keska nu este neghiob, George. El poate este dominat de talentul lui irezistibil, dar în acelaşi timp este tandru, sensibil şi foarte, foarte nefericit, spuse Laurian cu dezamăgire în glas. El nu poate fi egosit, dacă face ceea ce simte că este mai bine pentru mine.

Întorcîndu-se brusc, Laurian fugi afară şi sări în maşină. În timp ce se îndepărta, conducînd încet, sunetul chinuit, de jale, al viorii lui Keska o urmărea pe tot drumul ce ducea spre şosea.

Emoția din muzica lui îi spunea adio într-o mie de

note clare, agonizante. După ce parcurse o porțiune de drum, ea nu mai putu să audă vioara prin geamul deschis.

Pierderea devenise reală și realitatea era zdrobitoare.

Cînd ajunse în tabără, Laurian intră în clădire abia ținîndu-se pe picioare. Amorțită și șocată se închise în camera ei care brusc i se păru o celulă de închisoare. Legătura ei cu Keska se rupsese. Această realitate căzu pe umeii ei ca un jug.

Muzica pătrundea prin fereastara deschisă. Vibrațiile trompetelor, oboiurilor și tobelor răsunau din clădirile învecinate, în toată tabăra. Sunetele instrumentiștilor cu corzi se strecurau ușor printre clădiri. Elevii repetau pentru concert.

Laurian dorea să nu fi auzit vreodată de acest concert, să nu fi existat pentru ea. Din cauza acestuia, Keska ieșise din viața ei.

Acoperindu-și urechile pentru a nu mai auzi muzica entuziastă, se trînti pe patul pe care ea și Keska făcuseră odată dragoste cu pasiune. Îngropîndu-și capul în pernă, își presă urechile cu ea și-și strînse cu putere ochii, încercînd să-și alunge durerea.

Dar, o amintire îi revenea obsedant în minte. Imaginea unui minunat măr trandafiriu, rodul dragoste gingașe dintre o albină și o floare.

Mărul roșu-auriu, simbolul dragostei lui Keska, dansa înșelător în fața ochilor ei închiși.

Cu o vedere pătrunzătoare, ca razele X, ea putea să vadă un vierme nesătul mîncînd din mijlocul măru-

lui, distrugîndu-i miezul dulce şi minunat, despărţind-o de Keska.

Laurian plîngea cu disperare.

Laurian se trezi dimineaţa următoare, ziua dinaintea concertului, şi stînd în pat, inima începu să-i bată nebuneşte.

Ea ascultă cu foarte mare atenţie muzica de vioară ce venea din camera de jos, apoi se uită la ceas. Muzica era a unui profesionist şi era doar 7:45, aşa că sigur trebuia să fie Keska care exersa.

Sunetul o surprinse întrucît Laurian nu se aştepta ca el să mai vină pentru exerciţiile lui de rutină după ziua dinainte.

Poate că s-a răzgîndit, poate că există vreo cale de a fi împreună, se gîndi ea. Apoi scutură din cap, căci ştia că nu era decît o dorinţă fără speranţă.

Amintirea despărţirii lor îi străpunse inima exact aşa cum cuţitul lui Keska tăiase merele stricate. Dar în pofida durerii, perspectiva de a-l vedea o înfioră.

Sărind din pat, ea îşi făcu toaleta de dimineaţă, apoi se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni din bumbac galbeni şi un tricou alb cu dantelă în jurul gîtului ei gingaş.

Îşi perie părul şi şi-l legă la spate cu o panglică galbenă, apoi zbură pe scări în jos şi deschise uşa sălii de repetiţii.

Dar, chiar înainte de a năvăli în cameră, Lauian se opri brusc. De dezamăgire, pete negre începură să-i joace prin faţa ochilor. Trîntindu-se pe un scaun chiar lîngă uşă, ea spuse şocată.

– Oh, Roger, tu eşti, Patty...

Roger se opri din cîntat exact în momentul în care Laurian deschise uşa. Îmbrăcat ca de obicei cu pantaloni scurți şi un tricou, el stătea în centrul sălii şi se holba la ea încurcat.

El părea nedumerit de expresia de suferință de pe fața ei pe care ea încerca fără succes să o ascundă.

Patty stătea lîngă el, tînără şi proaspătă, îmbrăcată cu un tricou şi un şort verde pal. Părul arămiu, înfoiat, îi încadra fața, iar în mînă ținea flautul.

– Nu păreți prea în formă, doamnă Bryant, spuse ea cu îngrijorare. Vreau să spun, într-adevăr.

Laurian dădu afirmativ din cap, zîmbind forțat.

– Sînt bine. Tu m-ai surprins, asta-i tot. Nu mă aşteptam să vă văd pe tine şi pe Roger aici atît de devreme dimineața.

Roger îşi tîrşîi picioarele pe podea.

– Îl aştept pe domnul Keska Lathi, spuse el. Vreau să-l întreb ceva despre o compoziție la care lucrez. De obicei era aici la ora asta. Numai azi mai pot vorbi cu el pentru că mîine, imediat după concert, plec acasă. Vine azi, nu-i aşa? Ochii lui albaştri aveau o privire rugătoare.

Laurian simți ca şi cum un cuțit i s-ar fi răsucit în piept şi-şi puse mîinile în poală privindu-şi încheieturile albe ale degetelor.

– Nu, nu cred că va veni. Îmi pare rău, Roger.

Patty sări în picioare, îl prinse pe Roger de încheietura mîinii şi-l trase după ea de-a lungul camerei. Se trînti pe un scaun lîngă Laurian şi strigă.

– Oh, drăcia dracului. Voi ați terminat, nu-i aşa? *Aş*

muri dacă ar fi aşa.

– Este o poveste lungă, spuse Laurian, luptînd să-şi înfrîngă tulburarea din glas.

Strîngîndu-şi vioara într-o mînă şi arcuşul în cealaltă, Roger se aşează cu stîngăcie pe marginea unui scaun.

– Se va întoarce vara viitoare, nu-i aşa? întrebă el.

– Domnul Lathi a hotărît să se întoarcă la cariera lui muzicală, aşa că va fi foarte ocupat. Laurian încercă să zîmbească. Tu ştii cum este, Roger. Exerciţiu, exerciţiu şi iar exerciţiu.

– Voi aţi terminat, nu-i aşa? spuse Patty, cu privirea unei femei versate în ochi.

Remarca ei de femeie care le ştia pe toate se transformă în compătimire.

– Oh, doamnă Bryant, îmi pare atît de rău.

Laurian se ridică. Nu mai putea să continue fără să o pufnească plînsul.

– Totul este în regulă, dragă. Voi fi bine. Unele iubiri pur şi simplu nu merg, asta-i tot.

Patty întinse mîna şi-l apucă din nou de mînă pe Roger.

Ea îşi flutură genele agitată, în timp ce-l întrebă:

– A noastră va merge, nu-i aşa? Noi o să fim tot împreună cînd vom veni din nou în Tabăra Bryant, vara viitoare, nu-i aşa?

Roger dădu din cap, în semn afirmativ. Apoi, el se uită cercetător la Laurian, prins într-o situaţie care era departe de înţelegerea lui.

– De ce nu se mai întoarce domnul Lathi? întrebă el neajutorat. Nu mai ţine la noi? O umbră de suspi-

ciune se ivi în ochii lui. Nu puteți vorbi dumneavoastră cu el să se întoarcă în tabără vara viitoare?

Laurian își puse degetele peste buze pentru a le împiedica tremurul.

– Sigur că ține la noi, Roger. Doar că trebuie să-și urmeze propria lui viață. Tu ai progresat atît de mult cu vioara, încît nu mai ai nevoie de domnul Lathi acum. De fapt, tu cînți atît de bine, încît nici nu mi-am dat seama că erai tu, înainte de a intra în cameră în dimineața asta.

– Dar de ce v-ați despărțit? întrebă Patty, întorcîndu-se la problema cea mai importantă. Nu-l mai iubești?

– Nu, nu este vorba despre așa ceva, spuse Laurian, simțindu-se de parcă ar fi fost supusă unei probe.

Imediat, ei i se păru foarte important să găsească cuvintele cele mai potrivite pentru a le vorbi, unei fete impresionabile și unui băiat vulnerabil, care tocmai pătrundeau în tainele efemere ale romantismului și ale iubirii.

Ea se așeză și începu să explice cu grijă.

– Eu și cu domnul Lathi ne mai iubim încă. Numai că el este un star și este atît de solicitat încît nu-i mai rămîne timp pentru nimic altceva. El va călători mai tot timpul. Puteți să vă imaginați ce înseamnă asta.

Laurian îi privi pe rînd. Ei dădură afirmativ din cap. Ea continuă:

– Căsătoria reprezintă un angajament ce implică foarte multă înțelegere, chiar și cînd doi oameni se iubesc. Fericirea nu apare printr-o magie. Așa că, atîta timp cît noi am avea de petrecut foarte puțin timp îm-

preună, eu şi cu domnul Lathi am hotărît să ne despărţim, decît să alegem şansa unei nefericiri viitoare.

Sprîncenele i se încruntară cînd ea realiză că explicaţia ei sunase neconvingător, că îi lipsea ceva.

– Vreţi să spuneţi că, dacă domnul Lathi nu va putea să fie acasă, atunci nu vă veţi putea cunoaşte unul pe celălalt? întrebă Patty, clarificînd totul.

Laurian răsuflă uşurată şi spuse:

– Exact. Asta am vrut să spun.

Patty se uită mult timp la Roger, studiindu-l pe el şi vioara din mîna lui.

El se întoarse spre ea cu o expresie de copil prost întipărită pe faţă.

Apoi, ea i se adresă cu hotărîre lui Laurian.

– Dacă eu aş iubi pe cineva, eu nu l-aş lăsa niciodată să plece de lîngă mine. Aş merge cu el.

Pentru cîteva momente se aşternu liniştea, timp în care Patty se uita cu ochii mari la Laurian, urmărind-o cu încredere, iar Roger privea prin ferestrele deschise, depăşit de toate aceste probleme care nu-i erau familiare.

În timpul acesta, Laurian privea în gol, gînduri noi şi speculative răsărindu-i în minte ca ciupercile.

– Ei bine, vorbim despre fapte deja consumate, murmură ea în final, ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre uşă. Ar fi mai bine să vă las să vă întoarceţi la exerciţiile voastre.

După ce părăsi sala de repetiţii, Laurian rămase cîtva timp nemişcată în hol, gesticulînd şi încruntîndu-se ca şi cum şi-ar fi organizat gîndurile. Apoi, ea intră în biroul unchiului Jules.

Închizînd uşa, ea se trînti pe un scun, îşi încrucişă picioarele şi suspină adînc.

Jules stătea în spatele biroului său, într-o cămaşa viu colorată şi o vestă, lăsat pe spate, bîndu-şi cafeaua de dimineață.

Laurian ştia că el avea cel puțin o sută de detalii de ultim minut de care trebuia să se ocupe, întrucît tabăra urma să se închidă cît de curînd, după concert.

– Ai cîteva minute libere? întrebă ea.

– Întotdeauna am cîteva minute libere pentru tine, draga mea. Ochii îi scînteiară ca şi cînd nişte secrete şi calcule i s-ar fi plimbat prin minte. Deşi am o întîlnire foarte importantă peste puțin timp. Suspinul tău atît de adînc vrea să însemne cumva că greutatea întregii lumi apasă pe umerii tăi?

– Da. Laurian se uită uimită la el o clipă, apoi îşi verifică ideea verbal.

– Am de gînd să călătoresc în jurul lumii cu Keska.

– În jurul lumii! Jules îşi ridică sprîncenele surprins.

– Poate că el n-o să vrea să mă ia cu el, adăugă ea cu ezitare în glas.

– Este mult prea devreme dimineața pentru ghicitori, îşi exprimă el nemulțumirea.

– Keska îşi va relua cariera. A primit invitații să concerteze peste tot în lume.

– Dar asta este minunat! exclamă Jules. El făcu ochii mari la Laurian. Nu-i aşa?

– Da-a-a. Presupun...

– Dar?

Laurian îi povesti pe scurt ce se întîmplase. Apoi, clipi de cîteva ori şi-şi şterse lacrimile cu dosul mîinilor.

– Nu pot să suport ideea de a fi despărțită de el, încheie ea şovăitoare.

Jules se întinse în față şi-şi puse jos ceşcuța de cafea. Plescăi din limbă de cîteva ori şi spuse cu compătimire în glas.

– Tinerii trebuie să treacă peste astfel de nefericiri, altfel... El ezită ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva, apoi se răzgîndi. Nu se poate face nimic?

Încruntîndu-se, ea îşi lovi dunga pantalonilor galbeni cu vîrful unui deget pentru a îndepărta un fir de praf, şi spuse încet.

– Azi-dimineață am auzit un lucru foarte înțelept din gura unor copii. Ei se întrebau de ce îl las pe Keska să plece singur.

– Aaa, aşa...?

După cîteva momente de tăcere şi gînduri, Laurian îşi ridică privirea spre el.

– Ceea ce m-a făcut să mă gîndeşc că este de datoria mea să fiu cu Keska tot timpul pentru a-l împiedica să devină prea entuziast şi să se aventureze în cine ştie ce, ca livada lui cu meri, sau să accepte prea multe angajamente. El are nevoie de cineva să-i organizeze itinerariul, cineva căruia să nu-i fie frică să țipe la el dacă este nevoie.

Jules îşi ridică sprîncenele.

– Şi Keska a fost de acord ca tu să-i organizezi programul?

Laurian se încruntă îngrijorată.

– Nu am discutat încă despre asta. Ideea mi-a venit chiar în momentul ăsta. O să mă mai gîndesc la asta. El probabil n-o să fie de acord pentru că are nişte

idei foarte drăguțe şi bine definite despre cum ar trebui să fie o căsătorie.

– Asta nu mă surprinde. Mentalitatea europeanului, nu-i aşa?

Laurian ridică privirea spre el şi dădu afirmativ din cap.

– Dacă vreau ca el să accepte ideea ca eu să călătoresc cu el, atunci eu trebuie să vin cu argumente foarte tari. Aşa că trebuie să mă gîndesc la foarte multe. Motivul pentru care am venit azi la tine, este că am vrut să văd cum îți sună această idee. Oh, unchiule Jules, se văită Laurian şi, sărind în picioare, se aşează pe marginea biroului lui şi-i luă mîna. Mă simt atît de vinovată. Tu ai făcut atîtea pentru mine şi acum, cînd ai mai multă nevoie de mine, eu te părăsesc. Ştiu cît de mult îți doreai ca eu să preiau conducerea taberei.

El zîmbi.

– Nu-ți face griji, draga mea. Am mai multe soluții în minte. De fapt, chiar aşa ceva... El lăsă fraza neterminată.

Laurian bănui că el inventează ca s-o facă să se simtă bine. Simțindu-se vinovată, i se puse un nod în stomac cînd văzu cu cîtă bunătate îi minimaliza obligațiile față de el.

– Ador Tabăra Bryant şi elevii noştri, ştii asta, spuse cu o voce jalnică. Dar îl iubesc pe Keska atît de mult. El este totul pentru mine, unchiule Jules. Crede-mă.

Jules îi strînse mîna cu blîndețe.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, draga mea. Lucrurile

se rezolvă uneori într-un mod ciudat.

– Ce vrei să spui? întrebă ea precaută.

– Nimic care să te îngrijoreze pe tine, draga mea, spuse el şi se ridică de pe scaun.

Laurian se uită la el un moment, apoi ridică din umeri.

– Pot să folosesc telefonul tău? Vreau să-l sun pe Keska să-i comunic că vreau să vin la fermă să discutăm. Ea ridică receptorul.

Jules puse un deget pe furcă.

– Lasă-l pe Keska să fiarbă în suc propriu pînă după concert. Dacă el se simte la fel de nefericit ca tine, va fi cu atît mai receptiv la sugestiile tale dacă îl mai laşi o zi. În cazuri din astea trebuie să speculezi orice. Nu-i aşa?

Laurian căzu un pic pe gînduri, uitîndu-se la telefon, apoi îl privi pe Jules cu suspiciune. Se gîndi că precis ştia ceva, dar nu voia să-i spună.

– Tu ştii ceva ce eu nu ştiu?

– Ce aş putea să ştiu? întebă el. Ştiu doar că în timpul cît sînt eu plecat la întîlnire, am nevoie de tine aici în tabără. Cineva trebuie să-i îmbărbăteze pe tinerii noştri muzicieni acum cînd sînt în aşteptarea zilei celei mari de mîine. Deci poți să-ți permiți să-i oferi unchiului Jules această zi, ce zici?

Faptul că ea intenționa să plece din Tabăra Bryant, fără un gînd pentru unchiul Jules, o făcu să se simtă suficient de vinovată ca să accepte să rămînă.

Deşi, întreaga ei ființă – mintea ei, inima şi trupul ei – doreau să zboare spre Keska.

În tot cursul zilei, Laurian se gîndi din toate

unghiurile posibile la planul ei de a călători cu el.

O eventuală concluzie ar fi fost aceea că unchiul Jules avea dreptate. Dacă ar vorbi cu Keska a doua zi, după concert, el ar fi atunci într-o stare atît de euforică, în urma interpretării la vioară, încît ar fi deschis la aproape orice. Spera ea.

Capitolul 12

Ziua următoare, duminică, era o zi senină, însorită şi foarte călduroasă. Concertul era programat pentru ora două după-amiaza.

Laurian se sculă devreme pentru a-şi petrece timpul cu tinerii muzicieni care se adunaseră în jurul taberei, agitaţi şi plini de trac.

Ei ţinură ocupaţi toţi profesorii şi tot personalul pentru a-i consola şi a le adresa cuvinte de încurajare. Emoţiile lor urcau şi coborau ca un tăvălug.

Nici Laurian nu se afla într-o stare mai bună. Acum îşi dorea din suflet să-l vadă pe Keska cîntînd, pentru ca imediat să se simtă dezolată, imaginîndu-şi-l părăsind-o pentru totdeauna.

Cu puţin timp înainte de prînz ea se furişă să se îmbrace pentru eveniment, fiind foarte preocupată de cum va arăta.

Îşi făcu un duş şi se îmbrăcă cu cea mai drăguţă lenjerie de corp a ei. Îşi împleti părul neted şi lucios, de

culoarea abanosului, într-o cosiță deasupra frunții, iar în părți îşi prinse cîte un pieptene strălucitor, bătut cu pietre prețioase. Mîinile îi tremurau atît de tare încît abia mai putu să se machieze.

Pulverizîndu-şi un parfum din flori pe încheieturile mîinilor, pe gît şi între sîni, Laurian spera că mireasma îl va ameți pe Keska, care va fi de acord cu planul ei.

În fond, parfumul florii de măr o sedusese cu succes pe albină. Cu tristețe, ea îşi aminti că mărul conceput din împreunarea dintre albină şi floare zăcea acum în suferință, vătămat şi lipsit de viață.

Tot restul vieții ei va fi un nesfîrşit deşert, plin cu mere putrede, dacă planul ei nu va funcționa, dacă ea şi Keska nu vor putea găsi o cale de a fi împreună, gîndi Laurian.

Îşi alesese o rochie mulată pe corp din crep moale, strălucitor, de culoare albastră. El o plăcea în albastru. Îşi prinse la gît un lanț de aur, ce-i atîrna peste decolteu pînă la valea dintre sînii ei frumoşi.

Încălțîndu-se cu o pereche de pantofi asortați, ea îşi luă geanta, gata să-l înfrunte pe Keska cu frumusețe şi demnitate. Ea refuza să dea ascultare şoaptelor ei interioare menite să o tulbure.

Inspirînd adînc, Laurian coborî scările pentru a arunca o ultimă privire asupra echipei din orchestră, asupra băieților îmbrăcați în costume negre şi a fetelor emancipate îmbrăcate cu fuste lungi negre şi bluze albe.

Acum, cînd mai rămăsese atît de puțin timp pînă la concert, ei se cufundaseră într-o linişte apăsătoare. Ea

ştia cum se simţeau pentru că propriul ei stomac se strînsese într-un nod de mărimea unei ghinde.

După ce tinerii muzicieni împreună cu instrumentele lor grele urcară în autobuz, Laurian sări pe scaunul pasagerului din maşina unchiului Jules şi porniră în urma ultimului autobuz, afară din tabără.

Centrul de Arte *Luther Burbank* situat în partea de nord a oraşului Santa Rosa, era construit în stil spaniol, cu pereţii din stuc şi acoperişul acoperit cu ţiglă roz-aprins. În faţa corpului principal care adăpostea sala de concerte, era aşezată o sculptură înaltă.

După ce autobuzele îi lăsară pe tinerii nervoşi cu instrumentele lor în spatele sălii, Laurian şi ceilalţi profesori îi conduseră într-o cameră spaţioasă unde ei puteau aştepta ora cînd trebuiau să urce pe scenă.

George Miller veni în cadrul uşii privind cu interes activitatea febrilă. El îi întîlni privirea lui Laurian şi-i zîmbi.

– El este aici? întrebă ea în şoaptă, după ce se apropie de el.

– Este sus într-un din vestiare şi este în aceeaşi stare de agitaţie ca şi aceşti tineri. Zăpăceală, degete tensionate şi isterie. George zîmbi, strîmbîndu-se. Eu mai bine mă duc să o încurajez pe „prima donna" noastră.

Şi lui Laurian i-ar fi plăcut să o încurajeze pe această „prima donna" specială, dar nu era timp. Drept care, ea îi potoli pe tinerii muzicieni agitaţi, îi alinie şi-i conduse pe culoarul strîmt spre scenă.

După ce şi ultimul elev dispăru după uşă, Laurian

și ceilalți profesori răsuflară ușurați și se duseră să-și ocupe locurile din primul rînd.

Sala de concerte era încîntătoare, mare și liniștită, capitonată cu lemn strălucitor, deschis la culoare, avînd scaunele tapisate cu catifea. Avea o capacitate de 1500 de locuri și toate erau ocupate. Exista și un număr destul de mare de spectatori care stăteau în picioare. Mulțimea emoționată a iubitorilor de muzică clasică fremăta de nerăbdare discutînd deschis, răsfoindu-și programele și tușind.

Tinerii muzicieni stăteau pe o scenă expusă pe toate părțile, mai puțin spatele. Ei umplură sala imensă cu zgomotele provocate prin acordarea instrumentelor.

Două camere de televiziune erau plasate în fața scenei, în așteptarea mult doritei reîntîlniri cu Keska Lathi.

Laurian stătea în sală în stînga podiumului care era centrat în fața spațiului liber, pe scena unde Keska Lathi urma să facă minuni cu vioara lui. Nu erau mai mult de douăzeci de picioare distanță între el și întreaga lume care fremăta nerăbdătoare. Păreau ani, nu doar două zile de cînd ea îl văzuse ultima oară.

În sală luminile se micșorară. Elevii încetară să-și mai acordeze instrumentele. Lumina ce cădea peste scenă deveni mai strălucitoare. Spectatorii se liniștiră. Pentru cîteva momente, sala rămase nimișcată într-o liniște mormîntală.

Apoi Jules Bryant apăru din fundalul scenei și se îndreptă spre podium în costumul lui negru convențional, ținînd în mînă bagheta.

Laurian trase brusc aer în piept, şi toţi muşchii i se tensionară în timp ce îl privea pe Keska urmîndu-l pe Jules de-a lungul spaţiului dintre membrii orchestrei. Odată cu apariţia lui, mulţimea dezlănţuită izbucni în aplauze şi strigăte de bucurie. Zgomotul era asurzitor. Laurian însă nu-l auzea. Ochii ei, urechile ei, întreaga ei fiinţă se armonizau cu acel unic bărbat, Keska, care se deplasa pe scenă cu mersul lui graţios şi degajat.

El arăta neînchipuit de bine în fracul negru, simbolul lui profesional. Jacheta fracului i se mula perfect pe talia zveltă. Ea adora fiecare perlă care ţinea cămaşa albă şi apretată lipită de pieptul lui. La gît avea prins un papion alb. Ea se uita cu dragoste la mîinile lui subţiri ce ţineau vioara, arcuşul şi o mică cutie albă.

O dorinţă chinuitoare îi invadă trupul în timp ce-i studia faţa. Sprîncenele lui, frumos arcuite, maxilarele puternice şi nasul lui artistocratic erau luminate de reflectoare. Luminile dădeau străluciri de aur părului lui ondulat în jurul gulerului şi al urechilor.

Un zîmbet larg şi plin de încîntare îi înflori pe buze, adresat spectatorilor exaltaţi şi plini de viaţă. Ochii lui, minunaţii lui ochi argintii, erau luminaţi de veselie. Cînd îşi aruncă privirea peste marea de figuri din sală, ochii lui atingeau parcă fiecare persoană în parte.

Pentru o oră sau două Keska urma să aparţină acelei mulţimi dezlănţuite. Laurian realiză imediat că ei reprezentau subzistenţa lui. Ea nu s-ar supăra să-l împartă cu ei dacă şi-ar putea face şi ea măcar o nişă în viaţa lui.

Va accepta el oare planul ei de a-l însoţi în călătoriile lui? Pe măsură ce privea la bărbatul magnific şi

formidabil de pe scenă, acest lucru i se părea din ce în ce mai puțin posibil.

Aplauzele nu încetară cînd el îşi luă locul în stînga podiumului, chiar în fața elevilor de la vioară. Dar acum ochii lui Keska o căutau pe Laurian. Ei se opriră pe ea cu o privire melancolică ce părea aproape o atingere. Ochii lui îi mîngîiară fața, unindu-i, ca şi cum un val de energie ar fi străbătut distanța dintre ei.

El îşi lăsă privirea în jos şi se aplecă pentru a-şi pune mica cutie sub scaun. Apoi Keska se aşeză la loc, îşi puse vioara şi arcuşul pe genunchi şi-i zîmbi lui Jules care stătea în aşteptare.

La semnul lui Keska, Jules se întoarse spre public şi-şi ridică bagheta pentru a face linişte. Treptat, aplauzele încetară.

– Bine ați venit, prietenii mei – prieteni vechi, prieteni noi, părinți ai minunaților noştri muzicieni, spuse Jules în microfon. Păreți deosebit de bucuroşi să ascultați modesta noastră orchestră în după-amiaza aceasta. Fața lui trandafirie strălucea. Desigur, înțeleg bucuria dumneavoastră avînd în vedere apariția ilustrului domn Lathi. Şi noi sîntem emoționați. A fost un privilegiu pentru tinerii noştri muzicieni din Tabăra Bryant să beneficieze de experiența lui, în vara aceasta.

Laurian îşi lăsă ochii şi sufletul să rătăcească pe Keska în timp ce Jules era ocupat cu descrierea taberei muzicale şi a principiilor ei de funcționare.

Dar îşi îndreptă din nou atenția asupra lui Jules cînd îl auzi spunînd:

– De cînd am ştiut că aceasta va fi ultima mea vară ca director al Taberei Bryant, mi-a făcut de două ori

mai multă plăcere să lucrez cu aceşti minunaţi şi excepţionali tineri talentaţi. Figura lui deveni sobră şi aproape tristă în timp ce aruncă o privire spre tînăra orchestră, apoi spre auditoriu. A fost foarte dificil pentru mine să iau această decizie de retragere.

Cînd o rafală de proteste răsună în sală, Jules îşi îndreptă bagheta spre Laurian.

– Scumpa mea nepoată, Laurian Bryant, va prelua conducerea taberei. Este o violoncelistă talentată şi va fi o directoare capabilă.

Cum aplauzele izbucniră din nou, Laurian se făcu mică în scaun cuprinsă de o teamă neputincioasă şi de reproş. Ea putea să vadă deja complicaţiile dîndu-i planul peste cap. De ce nu a luat-o el în serios cînd i-a spus că doreşte să fie cu Keska?

Jules îşi ridică mîinile în sus.

– Iar Laurian va avea cel mai capabil partener ca s-o ajute în această acţiune, şi asta nu pentru că ar avea în mod special nevoie de asistenţă.

Laurian suferea în tăcere. Ce făcea el acum?

– După acest sezon, noi vom schimba şi numele taberei în Tabăra muzicală Bryant-Lathi. Domnul Keska Lathi va lua pe umerii lui o parte egală din bucuriile şi necazurile acesteia ca partener deplin. Jules radia pe sub aureola lui de păr argintiu. Nici nu am putea să fim mai încîntaţi.

Aplauzele explodară tumultos în sală, vibrînd în jurul lui Laurian, în timp ce ea se uita la Jules cu gura căscată. Keska va fi partenerul ei? De ce nu i-a spus?

Apoi ea îşi ridică privirea spre Keska. El îi făcea o inspecţie completă viorii lui: cutie, corzi, orificii, şi for-

mă, de la un capăt la celălalt. El îi aruncă lui Laurian doar o scurtă privire, ca o licărire, lăsînd apoi privirea în jos. Pe figura lui nu se putea citi nimic.

Brusc, inima ei încetă să mai bată şi palmele i se umplură de o transpirație rece ca gheața. Unchiul Jules l-a surpins pe Keska cu acest anunț! Laurian medita cu groază la acest gînd. În felul lui, Jules voise s-o ajute. Dar în mod sigur el ştia foarte bine ce înseamnă să încerce să manipuleze un om ca Keska Lathi! Pur şi simplu nu se poate.

Bătăile inimii ei sunau ca un dangăt funebru în timp ce încerca să-şi imagineze ce se petrecea în spatele măştii afişate de Keska. El nu ar mai asculta-o niciodată, dacă ar gîndi că ea este responsabilă de acest şiretlic. Figurativ, ea îşi luă la revedere de la speranța ei de călători cu Keska şi de la viața lor împreună.

După ce aruncă „bomba", Jules se întoarse cu spatele şi-şi ridică bagheta. Tinerii muzicieni îşi poziționară instrumentele şi el îi conduse în vîltoarea impetuoasă a primei lor selecții, „Viața de Artist" a lui Strauss. Orchestra era într-o perfectă armonie. Niciodată ea nu sunase atît de profesionist.

Trăgînd adînc aer în piept, Laurian îl studia pe Keska fără nici o speranță, rememorîndu-şi în minte fiecare centimetru al trupului lui.

Ea îl studia cu coada ochiului, căutînd la el un semn de mînie. Bine cel puțin că nasul nu-i era pătat.

Chiar înainte ca selecția să ia sfîrşit, Keska se întoarse spre Roger şi-i făcu un semn afirmativ cu capul. O legătură de afecțiune se stabili pentru un moment între cei doi.

Laurian ar fi dat orice să ştie ce se petrecea în mintea lui Keska.

Aplauzele izbucniră cu entuziasm cînd orchestra ajunse la un final înflăcărat. Zgomotul se stinse şi calmul se restabili cînd Jules se întoarse cu faţa spre public.

– Vi-l prezint acum pe Keska Lathi şi strălucita lui vioară, care va interpreta „Romanţa Andaluză", anunţă el simplu. Cred că sînteţi toţi de acord că este minunat să-l avem înapoi pe scenă după o lungă absenţă.

Aplauze entuziaste răsunară în sală. Keska se ridică şi înaintă pînă aproape de marginea scenei. Stînd nemişcat, el lăsă sunetele să se reverse peste el, în jurul lui. Se cufundă în dragostea ce se îndrepta spre el din mulţime.

Pe faţă i se instală un zîmbet fermecător ce făcu să pălească lumina de pe scenă. Ridicîndu-şi braţele, cu vioara într-o mînă şi arcuşul în cealaltă, el şi le întinse larg în faţă într-un gest de îmbrăţişare a publicului care-l adora. Prin gestul lui, Keska făcu din mulţime o parte a lui. Încă o dată el mătură cu privirile sala, părînd că atinge fiecare figură în parte.

Apoi, Keska îşi lăsă mîinile în jos, îşi poziţionă vioara sub bărbie şi îşi ridică arcuşul. Se făcu instantaneu linişte, auditoriul reluîndu-şi locurile pentru a asculta prima notă. Un elev acompaniator execută o scurtă introducere la pian.

Apoi, sunetul clar, singular şi puternic al viorii lui Keska inundă imensa sală într-un început melodios şi romantic. Sunetul urcă jucăuş spre culmi, intensificîndu-se şi dezlănţuindu-se într-un tempo rapid. Muzica

se rostogolea peste fețele răvășite, purtîndu-le cu ea spre vraja ei, vraja lui Keska Lathi.

Fiecare frază se reflecta în expresia vie, lăuntrică, a feței lui. Gura i se mișca schițînd zîmbete scurte sau încrețindu-se la profunzimea unui sunet grav.

Ochii lui se mișcau fără să vadă peste auditoriu, atrăgîndu-l în starea lui de extaz, în desfătarea muzicii lui. Fața bronzată îi strălucea de transpirație datorită concentrării și dinamismului lui.

Apoi privirea lui Keska o atinse pe Laurian, ce stătea visătoare, contemplîndu-l pe acest om aureolar, incredibil de atrăgător. Atenția lui nu o mai părăsi de data aceasta și părea că el își împărțea muzica numai cu ea. O schimbare subtilă se insinuă în sunet, o sensibilitate ce o înfioră și-i luă respirația. *Vino să dansezi cu mine,* o ademenea vioara. *Vino și iubește-mă.*

Erotismul lui Keska o învălui pe Laurian într-o îmbrățișare atît de strînsă încît i se părea că mîinile lui erau în jurul ei. Notele clare, seducătoare, o apropiau tot mai mult de el, acolo, înlănțuiți prin privirile lor, uniți prin muzică.

Cînd melodia se apropie de sfîrșit, Laurian se simțea nedreptățită și singură, lipsită de orice voință.

Lăsîndu-și vioara în jos, Keska se întoarse pentru a se dărui publicului care-l ovaționa cu strigăte de bucurie. Spectatorii erau cu toții în picioare revendicîndu-l ca fiind al lor. Zîmbetul lui era fermecător. Ducîndu-și palma la buze el simulă un sărut pe care îl trimise în sală printr-un gest larg și expansiv al brațului. El se apleca adînc, iar și iar, și ei continuau să-l aclame, dorind tot mai mult.

În final, Keska reuşi să potolească mulţimea, scuturînd din cap şi gesticulînd spre Jules Brynat şi tînăra orchestră. Numai atunci spectatorii renunţară, permiţînd concertului să continue.

Laurian rămase profund impresionată de muzica tandră şi ademenitoare a lui Keska. Sunetul ei îi răsuna în minte, producîndu-i freamăte senzuale ce-i înfiorau trupul. Privirile lor se întîlniră, îngemănîndu-se şi nici unul dintre ei nu mai auzi restul primei părţi a concertului.

Pauza fu foarte tumultuoasă. Tinerii muzicieni vorbeau toţi deodată, consumînd galoane de sucuri de fructe. Ei erau emoţionaţi şi surescitaţi, mulţumiţi de execuţia lor şi fascinaţi de farmecul lui Keska Lathi.

Laurian îi asculta chinuită de dorinţa de a se afla sus în vestiarul lui Keska, împărţind cu el emoţiile şi fericirea. Dar anunţul şocant al unchiului Jules o reţinea, pentru că nu avea nici o idee de cum ar reacţiona Keska.

După ce tinerii muzicieni reveniră pe scenă, ei începură partea a doua a concertului cu *Anotimpurile* lui Vivaldi, cîntînd în cadenţă şi cu emoţie matură.

Laurian era foarte agitată şi aştepta cu inima bătîndu-i asurzitor ca unchiul Jules să-l anunţe pentru a doua oară pe Keska.

El se apropie din nou de marginea şcenei, dar de data aceasta îşi lăsase vioara pe scaun. În mînă ţinea mica lui cutie albă.

În sală o rumoare întrerupse liniştea.

– Cred că este de datoria mea să vă explic de ce v-am abandonat atîta timp, spuse el confidenţial, cu

accentul lui finlandez. În mod sigur nu pentru că nu vă iubeam sau pentru că nu iubeam muzica. Pur şi simplu, am simțit că-mi trebuie timp pentru a-i cunoaşte sufletul lui Keska Lathi tot atît de bine ca şi trupul. Pentru a realiza acest lucru eu am făcut multe gafe, mergînd uneori pe căi greşite.

Pentru o clipă privirea i se opri la Laurian, apoi se îndreptă din nou spre public.

– Keska Lathi s-a apropiat mai mult de pămînt şi de natură. Succesul meu ca fermier a fost însă departe de a fi spectaculos, dar – el ridică mica cutie mai sus astfel încît fiecare s-o poată vedea, apoi se întoarse spre Laurian – am realizat un lucru perfect şi prețios, de o frumusețe inegalabilă.

El deschise cutia şi scoase din ea, ținînd de codiță, un măr impecabil.

– Priviți, mărul lui Keska Lathi.

El zîmbi, un zîmbet crispat şi trist, dar cînd îşi întoarse privirea spre Laurian ochii îi erau imploratori şi plini de dragoste.

– A devenit clar pentru mine chiar ieri că un om trebuie să prețuiască un măr perfect deasupra tuturor altor lucruri. Orice altceva este fără sens.

În sală domnea o linişte deplină. Spectatorii nu erau siguri dacă era o glumă sau revelația unui mare adevăr.

Doar pentru o clipă Keska îi prinse privirea lui Laurian. Apoi se adresă publicului.

– Datorită acestui măr – el îl lăsă mai jos şi-i lovi coaja strălucitoare cu degetul mare – numai datorită acestui măr, revenirea lui Keska Lathi va fi limitată. În

sală se declanşă un răpăit de aplauze combinat cu un murmur de dezaprobare.

Keska rîse forţat.

– Şi acum voi cînta pentru dumneavoastră. Asta era ceva ce sala putea să înţeleagă şi răspunse, aprobînd cu exuberanţă.

Keska puse repede mărul înapoi în cutie, o puse pe scaun şi îşi luă vioara şi arcuşul.

Laurian nu putea să înţeleagă nimic din ceea ce se întîmpla, aşa că, pur şi simplu, îşi îngădui bucuria de a deveni prizoniera muzicii eterice a lui Keska. Ea urmări restul concertului ca prin ceaţă.

Selecţia orchestrală finală se încheiase, dar publicul ar fi dorit să-l reţină pe Keska pe scenă la nesfîrşit pentru bisuri dacă el nu ar fi dispărut în spatele scenei şi nu ar fi încetat să mai răspundă aplauzelor continue.

Cu acest concert, Tabăra muzicală Bryant îşi încheia activitatea pînă în sezonul următor.

Următoarele cîteva ore fură agitate, Laurian neavînd nici o şansă să vorbească cu Keska. Tinerii elevi şi părinţii lor veniţi în vizită se întoarseră în tabără unde participară la petrecerea de rămas bun. Apoi, după obişnuitele salutări şi urări de bine, mulţimea se dispersă.

Roger şi Patty îşi luară la revedere, căci fata trebuia să prindă avionul spre New Jersey iar Roger pleca cu părinţii lui spre California de Sud.

Laurian stătea lîngă Keska şi înghiţea convulsiv, încercînd să-şi alunge nodul ce i se pusese în gît.

– Nu mi-aş fi închipuit că o să-mi lipsească Roger

atît de mult. El şi Patty erau atît de drăgălaşi împreună. Nu sînt sigură, dar bănuiesc că ei şi-au jurat să se întîlnească din nou la anul în Tabăra Bryant.

Keska rîse, privind în urma ultimei maşini. De cînd îşi dăduse jos vesta, era dubios de degajat în pantalonii negri din satin. El aruncă o privire împrejur. Tabăra părea pustie şi abandonată.

Laurian suspină.

– Ştiu. Nu mai este nimeni aici, exceptînd personalul de serviciu, care va închide totul. De fiecare dată sfîrşitul verii îmi provoacă atîta tristeţe încît îmi vine să plîng.

– Înţeleg. Poate că şi Keska Lathi simte un pic la fel. El o înconjură cu braţele. Dar am o idee. Am la fermă un vin excelent de mure. Ar fi un remediu perfect pentru reacţiile astea nostalgice.

Laurian îşi ridică privirea şi se strîmbă.

– Cred că eu voi trece peste vin, dar merg la fermă. Ar trebui să avem o mică discuţie, nu-i aşa?

– În mod sigur, răspunse el cu emfază. Îl lăsăm pe George aici să clarifice cu Jules asocierea de afaceri. Apoi, noi putem merge la fermă să ne clarificăm problemele personale, fără să ne deranjeze nimeni.

Urcînd în maşină, Laurian îi văzu expresia hotărîtă de pe faţă şi simţi că i se strînge inima. În timp ce parcurgeau în linişte drumul sinuos spre fermă, ea realiză că planul ei de a construi o viaţă cu acest om nu fusese altceva decît un vis prostesc. Ea îl văzuse azi devenind una şi aceeaşi fiinţă cu publicul lui. El aparţinea lumii întregi.

Capitolul 13

Abia se înserase cînd Keska îşi parcă maşina în faţa casei de la fermă. Cerul portocaliu, fierbinte, presărat cu cîteva frînturi de nori roşii, proiecta la orizont dealurile închise la culoare.

În livadă, un sturz imita o pasăre cîntătoare, repetînd sunetele iar şi iar. Mirosul înţepător de cidru de la merele putrede din livada lui Keska plutea în aer, intoxicîndu-i.

Ajungînd în casă, ei intrară în camera de zi şi Keska îşi aruncă vesta pe un scaun, scoase vioara din cutie şi o aşeză pe o masă în studio, apoi se întoarse şi-i întinse lui Laurian mica lui cutie albă.

– Gata, spuse el, deplasîndu-se cu mersul lui legănat spre bar. Acum vinul de mure.

Laurian se aşeză pe canapea, aranjîndu-şi fusta albastră în jurul coapselor. Ea îl privea pe Keska în timp ce el scotea din bar o sticlă şi două pahare, apoi îl întrebă plină de speranţă.

– Te-ai gîndit vreodată să renunți la vinul ăsta oribil de mure?

Întorcîndu-se spre ea, el izbucni în rîs.

– Ca să fiu sincer, l-am şi vărsat în chiuvetă. Vinul ăsta a fost una dintre cele mai notabile eşecuri ale lui Keska Lathi.

Se întoarse la canapea cu o sticlă cu etichetă şi două pahare de coniac. Un zîmbet larg îi încreți obrajii în timp ce îi întinse lui Laurian un pahar şi se aşeză lîngă ea.

– Ăsta este coniac din mure negre produs de cea mai redutabilă distilerie.

– Îți va face la fel de bine ca şi vinul meu, nu crezi?

Laurian sorbi şi rîse, ridicîndu-şi privirea spre Keska.

– Îmi va face foarte bine. Şi îi voi fi veşnic recunoscătoare distileriei. Ea îşi coborî privirea spre cutia albă din poala ei, ezitînd să deschidă discuția despre nereuşita lui Jules privind afacerea.

Keska sorbi din coniac, ridicîndu-şi sprîncenele contemplativ în timp ce-i studia fața.

– Sper... Amîndoi începură odată şi rîseră nervoşi.

– Tu primul, spuse Laurian.

Keska trase adînc aer în piept.

– Sper că nu eşti supărată că am mers în urma ta pentru a mă asocia cu Tabăra Bryant. Doar mai tîrziu mi-a venit în minte că asocierea mea te va priva de jumătate din moştenire. Din nou Keska Lathi nu a gîndit logic şi a acționat din impuls. Ochii lui erau plini de îngrijorare în timp ce o studia. Poate că, după ce ți-am produs atîta durere, tu nu mă doreşti ca partener.

– Nu te doresc! Laurian îl privea uluită cu ochii larg deschişi. Ea înghiți de două, trei ori înainte de a putea exclama.

– Tu ai mers în urma mea! Vrei să spui că nu unchiul Jules a fost acela care a mers în urma ta?

– Eu am fost.

– Dar nu înțeleg. Cum vine asta?

Keska ridică din umeri şi mai gustă un pic din coniac înainte de a-i explica.

– Ideea mi-a venit pe neaşteptate în mijlocul nopții. După ce am pierdut merele, m-am gîndit că nu mai era nici o cale să ne căsătorim şi să ducem o viață împreună. Dar cînd mi-am imaginat viața fără tine, nu am mai avut nici o dorință de a trăi, cu atît mai puțin de a cînta la vioară pentru cineva. Aşa că am rămas treaz, căutînd cu disperare o soluție pentru a ne putea clădi o viață împreună. Atunci m-am gîndit că un pas logic pe care ar trebui să-l fac, ar fi să mă asociez cu Tabăra Bryant.

– Un pas logic? Mă îndoiesc că ai făcut vreunul în viața ta, Keska, spuse ea rîzînd.

– Există totdeauna un început, nu-i aşa? Apoi, după ce mi-am făcut acest plan de a mă asocia cu Tabăra Bryant, nu eram sigur că Jules va fi de acord. Cînd l-am sunat ieri dimineață pentru a sonda terenul, el a fost chiar şovăitor, deşi a fost de acord să vină la fermă să discutăm despre asta. Cînd a sosit, ceva părea că i-a schimbat puncutul de vedere şi a fost chiar încîntat de o asociere. El şi George s-au comportat ca nişte copii în fața unei jucării noi.

Laurian se uită la el uimită.

– Asta trebuie să se fi întîmplat după ce am fost eu la el în birou şi am discutat. M-am gîndit eu că îi stătea ceva pe limbă. Rîse, apoi se încruntă.

– Dar tu realizezi că tabăra muzicală te va lega de mîini îngrozitor, nu-i aşa?

Keska dădu afirmativ din cap.

– Da, dar nu-mi pasă. Mi-am dat seama în vara asta că-mi face o deosebită plăcere să lucrez cu aceşti tineri muzicieni. Cred că-i înțeleg foarte bine şi m-am simțit folositor, împlinit. Cînd ideea asocierii mi-a răsărit în minte, am descoperit că-mi doream să cînt la vioară.

Îşi ridică paharul şi adulmecă apreciativ mireasma lichidului negru, apoi gustă din nou din el.

– Am greşit alaltăieri cînd ți-am spus că nu ne putem căsători. De data asta recunosc că m-am comportat ca un nebun.

Ea îi zîmbi.

– N-ar fi trebuit să te ascult şi să te las să-mi spui că nu o să meargă. Amîndoi am fost nebuni. Mă întreb, oare doi nebuni pot avea o căsnicie fericită?

– Cel puțin avem ceva în comun, spuse el şi-şi schimbă poziția, întorcîndu-se cu fața la ea. După ce ai plecat am realizat că nimic nu este mai important în viața mea decît scumpa mea Laurian. El îi atinse obrazul cu vîrful unui deget. Nu suportam să mă gîndesc la o viață goală şi în singurătate, întinzîndu-se la nesfîrşit în fața mea.

– Ştiu, şopti Laurian. Nici eu nu suportam.

El o studie un moment, apoi spuse:

– Nu sînt un profesor chiar atît de rău, nu-i aşa?

– Eşti un profesor minunat, spuse ea apropiindu-se de el.

Keska îşi întinse un braţ pe spătarul canapelei, aproape atingîndu-i umerii.

– Tabăra muzicală Lathi-Bryant va fi o obligaţie care mă va bloca trei luni pe an.

– Tabăra muzicală Bryant-Lathi. Ea se juca cu vîrful degetului cu una din perlele de la cămaşa lui.

– S-ar putea să fie acolo cîteva insecte care trebuiesc stîrpite, murmură el.

– Dar tu te înţelegi atît de bine cu insectele, răspunse ea tot printr-un murmur. Sînt sigură, că te vei descurca cu ei.

– Vom vedea... Oricum, tabăra mă va reţine aici în fiecare vară. Aşa că vom putea petrece tot timpul împreună. El se încruntă. Nu pot să-mi imaginez de ce nu m-am gîndit la asta cu mult timp în urmă.

Laurian rîse încet.

– Dragostea nu prea îţi ascute mintea, nu-i aşa? Nici eu nu am fost mai isteaţă.

– George abia aşteptă să-şi ia mîinile de pe problemele mele funcţionale şi financiare ale taberei. Şi el şi Jules sînt foarte nerăbdători să rezolve detaliile asocierii mele.

– Pun pariu că aşa este, spuse Laurian. Ea învîrti coniacul în pahar, inspirîndu-i mireasma. Apoi puse paharul jos şi-şi puse mîinile pe genunchii lui Keska. Va fi minunat să fii accesibil pentru mine toată vara.

El se apropie mai mult de ea.

– Nu voi fi accesibil pentru nimic altcineva decît pentru tine. Aici. Cu tine, dragostea mea. Oare sînt

suficiente verile pentru a consolida o căsătorie?

– Oh, da, sigur că sînt. Mai ales de cînd mi-am făcut planurile mele pentru perioada pentru cît vei fi ocupat.

– Ți-ai făcut planuri? murmură el cu buzele lipite de fruntea ei.

– M-am gîndit că ai nevoie de un supraveghetor, Keska Lathi, spuse cu hotărîre. Intenționez să călătoresc cu tine la toate concertele tale, ca să te feresc de neplăceri. Am să-ți alcătuiesc intinerariul astfel încît să nu fii copleşit cu prea multe angajamente.

Ea își ridică capul, aruncîndu-i o privire aprigă.

– După ce ai aranjat pe furiş această asociere, să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu pot merge cu tine în turnee. După această atitudine hotărîtă, ea îl privi cu spaimă, temîndu-se față de eventuala lui reacție.

Mult timp Keska nu răspunse.

– Dar cum rămîne cu casa? Eventual cu copiii? Cariera ta? Toate aceste lucruri sînt foarte importante. Cum o să ai toate astea dacă mă vei urma în viața mea de nomad?

– În primul rînd vreau să fiu lîngă Keska Lathi, restul problemelor se vor rezolvă de la sine.

– Dar viața ta personală, Laurian? întrebă el privind-o adînc în ochi, pentru a-i citi gîndurile. Orchestra simfonică cu care cînți şi muzica ta? Cum te vei împlini dacă renunți la toate astea?

– Pot să mă ocup de violoncel şi de muzica mea oriunde mergi tu, Keska. Tu mi-ai redat încrederea şi mi-ai reîmprospătat talentul. Mi-am pus toate speranțele în asta. Voi fi fericită.

El ezită un moment, apoi îi luă mîinile într-ale lui.

– Ai văzut în seara asta repercursiunile vieții muzicale. Ai putea fi fericită trăind din nou în umbra altuia?

Laurian făcu o pauză, gîndindu-se un moment, apoi spuse încet.

– Muzica este ocupația mea, dar nu numai cînd o interpretez. Aşa că, dacă-mi folosesc pregătirea pentru a te ajuta în carieră, asta nu înseamnă că trăiesc în umbra ta. Voi munci cot la cot cu tine. Noi vom fi parteneri egali şi aici exact cum sîntem şi în tabăra muzicală.

Apucînd cu mîinile cele două părți ale papionului lui desfăcut ea îl strînse uşor de gît.

– Nu voi asculta nici un fel de protest.

– În cazul acesta, spuse Keska, ridicîndu-se în picioare, ar fi mai bine să-ți arăt ceva. Ieşi afară din camera de zi pentru cîteva momente şi se întoarse cu un coş de nuiele în mîini şi două pliante prinse strîns între dinți.

Răsturnînd coşul pe măsuța de cafea, o grămadă de scrisori şi telegrame se împrăştiară pe masă şi pe jos.

– Dacă intenționezi să fi supraveghetorul lui Keska Lathi, atunci iată, spuse el printre dinții strînşi care țineau pliantele. Treaba ta este să le triezi, Laurian. Poți să le organizezi cum vrei, căci ai binecuvîntarea lui Keska Lathi. După mine a face planuri nu reprezintă altceva decît pierdere de timp. Poți să alegi orice loc din lumea asta unde doreşti tu să călătoresc.

Scoțîndu-şi pliantele din gură i le întinse lui Laurian plin de satisfacție, pe față ivindu-i-se o grimasă co-

mică. Abia se abținea să nu pufnească în rîs.

– Dar este dreptul meu să fac prima alegere. Am aranjat deja totul pentru amîndoi. Vom merge la Viena pentru a discuta despre un concert, aşa că nu se mai poate face nici o schimbare.

Laurian se uită uimită la el, apoi la biletele de avion.

– Keska, spuse ea iritată, să nu-mi spui că în timp ce eu mă frămîntam îngrijorată, tu te gîndiseşi deja să mă iei cu tine în turnee.

– Poate că mi-a trecut prin minte, dar în nici un caz nu m-aş fi gîndit să te pun la treabă. Asta a fost sclipirea ta de geniu, spuse rîzînd.

– Geniu! pufni pe nas Laurian.

Keska rînji şi ridică alte bilete de avion.

– După Viena vom merge la Helsinki, aşa că vei avea ocazia să-mi cunoşti părinții. Putem să numim aceste două călătorii o lună de miere?

Zăpăceala şi emoțiile o cuprinseră pe Laurian privind biletele din mîna lui.

– Ai fost foarte, foarte, foarte ocupat ieri, nu-i aşa? De ce nu mi-ai spus ce aveai de gînd?

– Este îngrozitor să călătoreşti tot timpul. Nu eram sigur că vrei să vii cu mine, spuse el încet. Am cumpărat biletele sperînd. Întinzînd mîna, el o mîngîie uşor pe gît, jucîndu-se cu degetele pe pielea ei fină.

– Şi eu, care eram aşa de îngrijorată că nu o să vrei să mă iei cu tine, spuse ea rîzînd. Este ca un basm care devine realitate.

Degetele ei erau ocupate să-i deschidă prima perlă a cămăşii lui, apoi următoarea, şi următoarea.

– Mărul a făcut ca basmul să devină realitate, spuse el respirînd cu greutate.

– Mărul! exclamă ea luînd în mînă mica cutie. Aproape că am uitat de el. Ridicînd capacul cutiei, ea scoase mărul de codiță. Este chiar el, nu-i aşa? Vezi cele două dungulițe îmbrățişate?

– Chiar el, răspunse Keska zîmbind. Mărul dragostei noastre. Neinfestat... puternic... sănătos... fără viermi. Învîrtindu-l de codiță, ea se uita la el cu suspiciune, întorcîndu-l pe toate fețele. De unde ştii că nu are viermi?

– Nici un vierme n-ar îndrăzni să atingă mărul dragostei lui Keska. Gustă-l şi ai să vezi, scumpa mea Laurian. Există doar riscul ca o singură bucățică să te prindă în vraja mea, dar viermi nu are.

– În vraja ta, nu-i aşa? Laurian se lingea pe buze uitîndu-se la măr apoi se cutremură şi dădu din cap dezgustată.

– Deşi este ispititor, nu cred că sînt suficient de curajoasă pentru a risca. Ea îşi ridică privirea şi rîse. Gustă-l tu, Keska, atunci tu vei fi prins în vraja mea.

– Voi gusta chiar acum, spuse el şi luă fructul din mîna ei. Dar eu am încredere în mărul nostru, în dragostea noastră.

Deschizînd gura, el îşi puse mărul între dinți şi ezită un moment privnd-o pe Laurian cu coada ochiului. Fața ei era în întregime o grimasă de dezgust, în timp ce asculta zgomotul făcut de Keska cînd muşcă din măr. Se înfioră toată imaginîndu-şi o jumătate de vierme scîrbos rămasă în gura lui. Ea nu îndrăzni să se uite cînd el lăsă fructul jos. Miezul era alb şi virgin.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! răsuflă ea uşurată. Apoi ridică privirea spre Keska. Cum ai ştiut că nu are nici un vierme?

El mestecă şi înghiți, apoi îi răspunse:

– I-am făcut o radiografie şi un control la spitalul din Santa Rosaa.

– Radiografie şi control! exclamă ea neîncrezătoare. Nu pot să te cred.

– Nu puteam să-l tai chiar eu, dar trebuia să aflu dacă mărul nostru este sănătos. Pentru că te iubesc foarte mult, foarte mult, scumpa mea Laurian. Trebuia să ştiu dacă mărul nostru este pur ca să putem deveni o singură ființă mîncîndu-l. O apropie de el şi rîse fericit.

– Gustă din mărul lui Keska Lathi, scumpa mea, spuse el întinzîndu-i-l.

Pentru un moment, Laurian se uită la el, priindu-i ochii întunecați şi plini de emoție. Apoi luă mărul şoptindu-i:

– Te iubesc atît de mult, dragul meu. Tu eşti totul pentru mine. Ridicînd mărul spre buze, ea îşi înfipse adînc dinții în el.

După ce înghiți, Keska îi ridică bărbia şi-şi lăsă capul în jos, gustînd din dulceața dragostei lor, rămasă pe buzele ei. Limba lui îşi făcu loc în căldura umedă a gurii ei, înfruptîndu-se din sucul senzual de fructe. Ei mîncară mărul împărțindu-şi bucățelele, devenind o singură ființă, într-o dragoste pe care ei o umăriseră ajungînd la maturitate.

Apoi Keska îi scoase pieptenii din păr şi-i despleti coada. Mantia lungă din păr negru căzu în jurul feței şi

peste pieptul ei. Luînd poboaba de mătase neagră în mîinile sale, el o privi cu ochi ademenitori şi plini de dorinţă, şoptind:

– Ştii ce a făcut Eva după ce a muşcat din măr în Grădina Edenului?

Laurian gemea uşor în timp ce degetele lui uşoare se plimbau pe lanţul de aur de pe decolteul adînc al rochiei ei. El îi atinse pielea fină a pieptului şi vîlvătăi de dorinţă îi inundară trupul. Rîzînd încet, ea îl întrebă gîfîind:

– Întrebarea despre Eva are cumva vreo legătură cu fabulele tale cu insecte?

– Nu rîde. Keska este foarte serios, murmură el în timp ce buzele îi dezmierdau gîtul, iar mîinile îi căutau fermoarul rochiei.

– Te cred, spuse ea cu voce joasă. Ce a făcut Eva după ce a muşcat din măr? Dîndu-i jos vesta şi deschizîndu-i ultimii nasturi de la cămaşă, vîlvătăile trupului ei încins se răspîndiră pe pieptul lui.

Keska vorbea cu răsuflarea întretăiată.

– Eva imediat – el îşi mişca mîinile febrile pe ciorapii ei de mătase, în sus, sub rochia ei albastră – a învăţat să... cînte a...

Laurian se ridică pentru a-l ajuta să-i scoată dresul. Rochia ei zăcea ca o baltă albastră lîngă canapea.

– A învăţat să cînte la ce? întrebă ea fără suflare în timp ce mîinile lui se plimbau uşor în jos pe furoul din satin.

Dîndu-i jos cămaşa, ea îi admira muşchii supli.

Luînd-o de mînă, Keska o conduse în studio.

– Eva a învăţat să cînte la violoncel, îi şopti el la

ureche, lipind-o de el în timp ce închidea uşile duble. Pe masa de lîngă ei, vioara lui reflecta străluciri de aur în lumina obscură.

– Violoncel! repetă Laurian printre buzele lui înfometate. După ce ea îi deschise fermoarul, el îşi dădu jos cu mişcări rapide pantalonii negri slipul, şosetele şi pantofii.

Apoi, cu mîini tandre şi experimentate, el îi dezmierdă trupul, îi scoase furoul şi-i dădu jos bikinii din dantelă.

El se uita lacom la trupul ei în lumina slabă ce pătrundea prin ferestre şi suspină adînc.

Laurian îşi plimbă palma pe părul creţ şi aspru de pe pieptul lui.

– De ce a învăţat Eva să cînte la violoncel după ce a muşcat din măr în grădina Edenului? şopti ea.

Luînd-o în braţe, ochii lui străluceau de dorinţă şi-i spuse încet, cu accentul lui muzical.

– Pentru ca atunci cînd vioara lui Adam strigă după dragoste, Eva să-i răspundă cu violoncelul ei cu voce puternică şi senzuală. Şi pentru ca întotdeauna ei să hoinărească şi să cînte împreună o muzică minunată.

Laurian izbucni în proteste şi-l trase în jos pe covorul gros şi moale.

– Te iubesc, Keska Lathi, chiar şi după *asta.* Oh iubitule, te iubesc atît de mult. Pentru totdeauna.

– Pentru totdeauna, scumpa mea Laurian...

SFÎRŞIT

Joan J. Domning

Romane de dragoste,
pe care nu le veți uita niciodată,
scrise de autori cunoscuți ai genului.

Lei: 29900